

DELFIN KÖNYVEK

Szerkeszti
RÓNASZEGI MIKLÓS

Előkészületben
TEKNŐS PÉTER
SÁRGA VILLÁMCsapás

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ

ALINA ÉS CZESŁAW CENTKIEWICZ

TUMBÓ, AZ ÖRÖK REMÉNY FIA

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült

Alina i Czesław Centkiewiczowie
Tumbó nigdy nie zazna spokoju
Nasza Księgarnia Warszawa 1977

Fordította
SEBŐK ÉVA

MESZLÉNYI ATTILA
rajzaival

© Sebők Éva, 1981
Hungarian translation

1.

AZ AZ ŐRÜLT LÁNY MÉG A VIHARTÓL SE FÉL

A fedélzetről lehömpölyödő hullám mint gigantikus polipkar fonta körül a lányt, magához karolta, magasan a hajókorlát fölé emelte, majd a vihartól felkorbácsolt óceán mélyébe rántotta.

Tumbó néhány ugrással a vízár ostromolta hajókorlátjánál termett. Készen arra, hogy kivesse magát, még egy pillanatig feje fölé emelt kézzel állt, mert megfeszült teste küzdött az orkánszerű széllel, mely vissza akarta lökni a fedélzet tengermosta deszkáira. Aztán az örvénylő vízbe vetette magát. Úgy rémlett neki, feneketlen szakadékba esik. Megkönnyebbülten érezte, hogy teste végül a víz áthatóan hideg mélységeibe süllyed. Ismerte ezt az érzést. Néhány könnyed karmozdulat segítségével nyomban felmerült. S ahogy levegőért kapkodott, szájába émelyítő ízű víz toltult. „Olaj! – gondolta. – Nyilván megrepedt valamelyik tartály.”

Heves, váratlan vihar lepte meg a *Viking* legénységét. A fiú épp a többiekkel együtt futott, hogy rögzítsék a fémhordókat, mikor észrevette, hogy a hatalmas hullám lesöpri Karen a fedélzetről.

Tumbó ráfeküdt egy magas hullámhegyre, hagyta, hogy az hátára emelje, mert fentről jobban belátta a terepet. Igen, jól célozta az ugrást. Nem messze tőle felvillant a fortyogó tajték fehérségében a narancsszínű farmernadrág meg a viharkabát, mögötte pedig a hosszú, szétzilált, fényes szőke haj. Karen még meg se próbált úszni, úgy látszik, nyomban elvesztette az eszméletét.

A fiú minden erejét megfeszítve tempózni kezdett a lány felé. A hullám is egyenest arra vitte: Már-már elérte volna, amikor egy másik, szélkorbácsolta hullám egyetlen szempillantás alatt eldobta Karen testét valahová oldalt, messzire.

Hiába csépelte karjával Tumbó a háborgó habokat szemét el vakította a víz, fulladozott olajjal keveredő, szörnyű és keserű elegyében.

A torlódó felhőktől fekete ég alatt úgy forrt a tenger, mintha egy víz alatti vulkánkitörés robbantotta volna fel. Hol elnyelte, mélybe szippantotta a fiút, hol meg feldobta magasan a felszín fölé. Tumbót halálos ballasztként akadályozta mozgásában a csuromvizes zubbony. A nem rá méretezett, ormótlan gumicsizma ólomsúlyként húzta lefelé. Bal lábáról szerencsére magától lecsúszott, a másikat azonban sehogy sem bírta lerúgni.

A narancssárga farmer és a hozzá való kabátka csábi tó közelségben fel-felvillant előtte, hogy a következő pillanatban ismét eltűnjön szeme elől, mintha örökre magába temetné a hullámsír. A fiú vaktában tapogatózó keze folyton csak ürességre lelt. „Vége van! Aligha bukkan már fel” – gondolta rémülten, ám a reményt azért nem adta fel. Búvárként alámerülve, szemét szoroson le kellett csuknia, mert tűrhetetlenül égette a sós tengervíz meg az olaj. Ám az egyre fokozódó türelmetlenségtől minduntalan újra meg újra kinyitotta a szemét, hiába fájt. Ha felvetette a fejét, segítséget keresett, s zihálva szedte a levegőt. Aztán megint a víz alá bukott.

„Az az örült lány – gondolta dühösen – fittyet hány a viharnak, kiugrik a kabinból, pedig hallja, hogy azt ordítják: Riadó!... Minden kéz a fedélzetre! A hetes számú mentőcsónakot elsodorta a víz! Riadó!... Neki meg fényképezni szottyán kedve, épp egy ilyen pillanatban! Nem törődik semmivel, sem a fedélzeten áthömpölygő vízáradattal, sem az orkánnal. Csak magára gondol, a saját kedvtelésére.”

Szeme elé villant a kép, ahogy Karen fél kézzel a hágcsóba kapaszkodva, a fényképezőgép lencséjével gondtalanul célba vesz egy épp felé igyekvő örvös galambot. „Nesze neked felvétel!

És épp nekem kellett észrevennem, nem másnak, épp nekem! Csak minél hamarabb kihalászhasam.”

A farmer s a viharkabát rikító sárgája megint feltűnt, közvetlenül előtte. A fiú arra dobta magát, de most sem bírta megragadni. Az utolsó pillanatban megint kicsúszott a keze közül.

Tumbó nem tudta volna megmondani, meddig tartott ez a kegyetlen kergetődzés. Jobb lábát egyre gyötrőbben húzta a csizma. Már lassan elvesztette a reményt, mikor egy hullám váratlanul nekisodorta a magatehetetlen testet. Tumbó hevesen felrántotta a víz fölé, s mintha harapófogóba fogná, bal karjával erősen melléhez szorította a lányt.

Háton úszott tovább, s jobb keze hosszú, ütemes tempókkal szántotta a vizet. Boldogsága szempillantás alatt feledtette vele a mérgeledést, a mélybe húzó csizmát, a mozgásgátló zubbonyt. Valósággal maga alá gyűrte a hullámokat, lábával szinte taposta a vizet, minél jobban ki akart emelkedni, hogy Karen feje mindig a vízfelszín fölött maradjon.

Szíve hevesen megdobbant, mikor a felkorbácsolt hullám újból hátára kapta, s ő fentről megpillantotta a *Viking* hegymagasságú, fekete falát. Szemlátomást nőtt. A fiú reménykedve nézte az imbolygó hajópárkányt. „Már közel vannak! Észrevettek! Rögtön felvillan a rakéta, vízdobják a köteleket és mentőöveket! Mi lehet ott a hajón, micsoda kavarodás, micsoda pánik! A kapitány zargatja az embereket. Biztos maga is csónakba száll. Már nem soká tart, és mindkettőnket bevisznek a meghitt kajütbe.”

Szívét felmelegítette a gondolat, milyen jó is lesz, mikor majd mindnyájan őt dicsérik. Sokszor hallott már rövid életében elismerő szavakat bátorságáról, hallatukra mégis mindig meghatódott. „Az ilyen szavaktól az ember magamagát is többnek látja” – mondta neki egyszer Ciklopsz, mikor látta, hogy mennyire örül a fiú.

A remény erőt adott neki. Megkettőzte lábmozdulatait, felkészült a tenger újabb csapásainak fogadására. Azzal sem törődött túlságosan, hogy szem elől tévesztette a hánykolódó bálnavadászhajót. Függyönként eltakarta előle a háborgó habok hátán magasba csapó tajték. „Biztos manővereznék, fordulnak, beállnak szél ellen, számukra kényelmesebb irányból akarnak megközelíteni. Hiszen látnak bennünket a radar képernyőjén.”

Itt az antarktiszi vizeken vakon hitt a fiú e nagyszerű szerkezet varázserejében. Hisz mekkora távolságból lehet vele felfedezni a jéghegyet is. Saját szemével látta nem is egyszer az *Icebjörnön*, amint a sugár beleakadt egy piciny pontba, és felrajzolta az ezüst képernyőre a fehér kolosszus alakját, még mielőtt felbukkant volna a láthatáron.

De miért nem sietnek? Érezte, hogy karja elgémberedik, hogy egy örvény a mélybe vonja, szívja, s megrémült. Ez már nem tréfa. Ó, bár minél gyorsabban jönnének! A tengervíznek, ahogy szájába csapott, bálnaolajze volt. Bálnaolaj? Ez azt jelentené, hogy a hajó fara mögé kerültek? Hogy ez a habzó, bugyborékoló folyadék a vizet kavará hajócsavar felől jön? A tat mögött lennének? Pánik fogta el. Fejét nagy erőfeszítéssel felemelte. A *Viking* hatalmas testtömege a porzó víz ködébe mosódva, eltűnt a maga kavarta nyomvonal habjai mögött. Elhajóztak? Miért? Nem vették volna észre őket? Ez lehetetlen! Iszonyú! Kialtozni se próbált, erejéből már nem futotta rá. Különben is: dühöng a tenger, és üvöltésében ki hallaná meg az ő hangját?

Tempózását lelassította, keze is, lába is gyengébben veredett. Elsibbasztotta a tudat, hogy a segítség nem érkezik olyan hamar, mint hitte. Ösztönösen is takarékoskodott az erejével, védekezett a rátörő kétségbeesés ellen. „Meddig bírom még? – tette fel magának a kérdést. – Ha azok ott a *Vikingen* nem is látták meg, ahogy Karent lesodorta az a fedélzetről, a vacsoránál feltétlenül észreveszik, hogy hiányzik. És az már nem lehet soká. Akkor pedig visszafordulnak, biztosan visszafordulnak, vissza kell térniük!”

Úszóművészetét most bőven kamatoztathatta, hagyva, hogy elernyesztett testét hol fölemelje, hol aláhintázza a hullám. Pillanatonként át- meg átgörgött rajta a víz, lélegzetvételét nehezítette, szemét elöntötte. Be akarta beszélni magának, hogy még nincs veszve minden.

„Hiszen a radar már rég fel kellett hogy fedezzen bennünket, a radar nem hagyhat cserben, a radar... – hajtolatta makacsul, hogy reményt s vele együtt erőt merítsen. – Egy-kettő, s itt lesznek. A mentőcsónakok meg a vadászdereglyék is.” Jól emlékezett, milyen sebesen képes üzöbe venni Angus a menekülő bálnát. Csak kibírja addig! Csak még egy kicsit!

Jobb karja és lába tőle függetlenül küzdött tovább, fejében átható fájdalom lüktetett.

Körülötte szakadatlan morajjal dörgött a tenger. A hajó, mint valami látomás, eltűnt a szeme előtt.

„És ha a riadó zűrzavarában senkinek sem tűnt fel, hogy Karen a vízbe zuhant?” – futott át az agyán. Réműlet fogta el, borzalmas réműlet, kis időre egészen elkábította, megbénította. Nyitott szájjal, szaporán szedte a levegőt, majd elfulladt. Tüdejét feszegette a víz. Érezte, hogy nem bírja már tovább ezt a kínszenvedést.

Azt sem tudta, hogy görcsbe merevedett bal karja mikor lazult, mikor engedte ki szorításából a lányt. Az alélt test lassan, tehetetlenül süllyedni kezdett a mélybe.

Tumbó megkönnyebbült. „Ereszd... ereszd el. Úgyse lehet tudni, él-e még. Magadat mentsd!” – kísértette az ösztön. S ő majdnem behódolt neki. Oly halálosan kimerült volt, s oly forrón vágyott élni. Maga sem tudta, mi térítette hirtelen mégis öntudatra, mitől ocsúdott fel, mi mentette meg a gyalázattól. Gyengülő karjával erősebben szorította magához a kicsúszó leánytestet. És tartotta keményen, konokul. Magasabbra, a tőle telhető legmagasabbra emelte ki a vízből a hanyatló fejet. Fájdalomtól zsibbatag jobb karját pedig ugyancsak a magasba emelte, s erősebben kezdte csépelni vele a vizet. Nem, nem szabad gondolkoznia. Mindent, csak azt nem! Nehogy tudatosodjon benne ettől a sziszegő, tajtékozó elemtől, ettől a dermesztő ürességtől való félelem. Nehogy még egyszer feltámadjon benne a pokoli csábítás: megszabadulni a tehertől! Változtatni akart a karoláson, de rettegett, nehogy megadja magát.

Hosszú ideig nem vette észre, hogy a hullám nem csapkodja már olyan erősen, mint előbb, hogy elvonult a vihar, és szédítő sebességgel elhúzott valamerre. Az alkonytól sötétülő ég lassan felderült. Körülötte, az elsimult tenger feketeségén tajtékpázmák táncoltak. A felleggomolyok közt támadt réseken félenken csillogtak át az első csillagok. Már itt volt az éj. „Vége a felhőszakadásnak” – gondolta Tumbó álmosan, de örömet nem érzett.

A *Vikingre* nem várt többé.

Felködlött előtte régi barátainak jóságos arca: ott volt Ciklopsz, Haakon és mind a többiek az *Icebjönről*. Meg a *Viking VII-ről*. Elszomorodnak majd a híre, hogy ő ily csúfos véget ért. Elszomorodnak? Hiszen sohasem fogják megtudni, milyen sorsra jutott. Azt hiszik majd, hogy őt is lesodorta a hullám. Soha senki sem tudja meg, mi is történt valójában.

Nem bánta meg, hogy beugrott a vízbe Karen után, bárki más így cselekedett volna a helyében. De vajon megmentette-e legalább? Él-e? S mi lesz tovább? Oly mindegy volt már neki.

Harctól ködös, eltompult fejében mind lassabban vonultak a gondolatok. Erőlködéstől túlfeszített karjai elgémberedtek, lábizmai felmondták a szolgálatot. Percről percre gyengült. A hullám minduntalan elkapta a lány szőke hajfürtjeit, s körülfonta Tumbó arcát, eltömte a száját. Kimerültsége a félelem és a kétségbeesés fölé kerekedett. Újból elfogta a vágy, hogy átengedje magát neki. Érezte, még néhány pillanat, s nem örli többé lábával a vizet, alámerül, és lehunyja égő szemhéját. És nem fog szenvedni végre. Egyre nehezebben emelte fel fejét, hogy lélegzetet vegyen.

Ciklopsz sürgető hangját hallotta hirtelen, olyan tisztán, mintha itt szólna a füle mellett: „Siess, aranyoskám, ne váráss magadra!” Nem, nem tévedett, Ciklopsz hívta őt. A kedves Ciklopsz. A fiú felnyitotta a szemét, s ugyanabban a pillanatban gépiesen hátravetett, megmerevedett jobb keze beleütközött valami kemény tárgyba. Nem fogta fel rögtön, hogy mibe. Fejét kelleetlenül fordította hátra. Ragacsos, duzzadt szemhéja alól látta a sűrke homályban, hogy hatalmas gerenda himbálódik a hullámok hátán. Egyenletes közökben világosabb lécek voltak rászögezve, s erről rögtön ráismert: a *Viking* egész fedélzetét ilyenekkel rácsozták be, védelmiül a bálnafeldolgozók éles vastüskékkel kivert csizmái ellen. De hogy kerül ide egy gerenda? Elsüllyedt volna a bálnavadászhajó? A gondolat el sem jutott tudatáig, annyira megrémisztette. Egy dolog – volt fontos e pillanatban: a gerendát megragadni. Testét hevesen a magasba dobta, mély lélegzetet vett.

Fekete ujjai madárkarmokként vájódtak a síkos fafelületbe. A magasra emelt kar kétségbeesetten erőlködött, hogy megragadja a gerenda szélét. Nem sikerült. Előszörre, másodjára, harmadszorra is elhibázta. Rettegve látta, hogy a fadarab, mely most egyetlen menekvésük lehet, az áramlat sodrában örült táncba kezd a hullámokon, s oldalt kerül. Közel van, de milyen messze mégis! Milyen más volna, ha a másik karjával is segíthetne magán! Még mindig görcsösen karolta Karen alélt testét.

Egy pillanatra átvillant agyán a dacos gondolat: „Ereszd el, hiszen magad is itt pusztulsz!” De mint egy megvilágosodás, követte máris a másik: „A kötél!” Hiszen a fedélzetmester, mikor felhangzott a riadó, megparancsolta neki, hogy kötözze magát erősen a korláthoz. Hogy is feledkezhetett meg erről? Széttérpesztett ujjakkal, lázasan kezdett motozni síkos övén, alámerült, ivott és köpködött, de végre rátalált. Mintha harapófogó lenne a keze, olyan erősen markolta vele a kötelet. Esetlenül körülfonta vele a mind súlyosabban ránehezülő leánytestet. S végre visszanyerte mozgásszabadságát. Miért is nem gondolt erre hamarabb?

Megkettőzött erővel tempózott, teste megint a víz fölé emelkedett. Jóformán az utolsó pillanatban ragadta meg a gerenda szálkás peremét, még mielőtt azt arrébb lökhette volna az ár. S tartotta teljes erejéből. Kedve lett volna kiáltozni, úgy elöntötte a boldogság. Ám az öröm korai volt még. A gerendából kiálló lécek akadályozták, hogy felmásszon rá. Elcsigázottsága már nem ismert határt. Hanyadszor éri kudarc? Fájdalmasan sajnó, végsőkig feszített izomzata képtelen volt további erő kifejtésre, nem engedelmeskedett többé. A tenger ringatta deszkaszál kíméletlenül rángatta a fiút, karja majdnem kicsavarodott. A gerenda most a hullámveréssel alázuhan, Tumbót viszont ugyanaz az erő a hullámhegy csúcsára dobta. Nem bírta megtartani már a szörnyű terhet. A tenger egyetlen hatalmas rántással kitépte vérző kezéből a deszkát, és a felszínre merőlegesen állította. A fiú fullasztó nyomást érzett, a kiáltás torkán akadt. Hiszen ez nem gerenda, ez egy egész rácsszerkezet a fedélzetről!

Hosszú, széles, világos lécek voltak rögzítve a gerendákhoz. Mert nem egy volt, mint előbb hitte, hanem három. Szélesek, masszívak, biztonságosak, mint egy tutaj. Felkerül-e rá? Hogyan ragadhatná magához?

S a rács, mintha csak csúfot akarna úzni belőle, megint eltávolodott, egyik szeszélyes hullám a másik után kapta el, és játszadozott vele, mint pehellyel. Nem! Ezzel nem boldogulhat. A tenger legyőzte. Kegyetlen és könyörtelen ereje most már két tehetetlen, egymáshoz kötözött, megadó testet ringat ütemesen hullámhegyről hullámhegyre, hullámvölgyből hullámvölgybe.

Nem volt ereje tovább küzdeni. És kedve sem. Nem érzett fájdalmat, nem érzett félelmet. Feje zúgott, ám ez a zúgás megnyugtatta. Nem kínoztta többé sem a hideg, sem a fáradtság. Már semmit sem érzett.

Hirtelen éles, átható fájdalom hasított koponyájába. Egyetlen szempillantás alatt visszanyerte eszméletét. Hevesen felbukott a vízből, levegőt sóvárgó szája magamagától szélesre nyílt, kibuggyant belőle a víz. Karen hátrabukott fejét gépies mozdulattal ugyancsak kiemelte. Kényszerítette magát, hogy olajtól ragacsos szemhéját felnyissa, és nézzen. S látta, hogy az áhított rács most közvetlenül fölötte lebeg, s tágas résein át barátságos csillagok pislognak le rá.

A másodperc egyetlen töredéke alatt felfogta a helyzetet. És újból feltámadt benne a remény. Elérkezett a döntő pillanat. Most vagy soha! Maga sem tudta, hogyan sikerült megragadnia egy lécszerű peremét, s kezét átvetve, karizmait pattanásig feszítve felhúzódkodott. „Most el ne ereszd, ne hagyd magad eltaszítani. Ha feljutsz rá, meg vagy mentve!”

Ösztöne parancsára lazított a görcsös szorításon, mikor a tutaj alázuhant. S az ösztön készítette, hogy maradék energiájával hevesen előrevesse magát, rá a rácsra. Az ösztön parancsára feszítette végsőkig izmait, hogy felhúzhassa Karent a peremre. Nagyot koppant a lány feje a kemény deszkán, szederjeskék szájából jajgatás tört fel. „Él!”

Boldog volt a fiú. Új erő áramlott belé, és bizakodni kezdett. A lehető legmesszebb a peremtől, a tutaj közepére kúszott. Lázasan markolta a csúszós léceket, melyeken merev ujjai számára nem volt kapaszkodó, lassan, óvatosan húzódkodott, hogy el ne veszítse egyensúlyát. Fejében fokozódott, a dübörgés, majd szétvetette koponyáját, szeme előtt fekete foltok örvénylettek.

Nem tudta volna megmondani, meddig hevert így, szorosan a deszkához lapulva, szelíd hullámringsban. Másodpercekig, percekig vagy órákig talán? Egy rándítás riasztotta fel eltompultságából. Most ocsúdott csak rá, hogy Karen is itt van! Csukott szemmel feküdt, elkékült, megcsúnyult arcára szőke hajfürtök tapadtak. Nem adott életjelt, pedig feljajdult fájdalomában. Vagy talán csak úgy rémlett? Teleítta magát olajos tengervízzel. S Tumbó maga is érezte, mennyire marja szájpaplását ez az átkozott keverék, milyen elviselhetetlenül perzseli nyelvcsövét. A Jóreménység fokán nemegyszer látta, hogyan mentik a vízbefúltakat. S többször részt vett a mentésben maga is. De itt, ezen az ingó kis tutajon, ahol minden erősebb hullámverés azzal a veszéllyel jár, hogy belefordul a tengerbe?

Különös táncot járt a tutaj a hullámozás egyhangú ritmusára. Fel – le. Tumbó erősen markolta a kötelet, az áldott kötelet, mely lehetővé tette, hogy felkapaszkodjon a rácsra. Hurkot csinált, a deszkához rögzítette, majd szorosan odakötözte magát és Karent. Nem épp félelem nélkül fél térdre ereszkedett, jól megtámasztotta lábát a sikamlós fafelületen, másik térdére pedig óvatosan, fejével lefelé ráfektette az ájult lányt. Karen szederjes szájából víz bugyogott. Ekkor erősebben megnyomta a tüdejét, s csak egyre folyt a víz. Most a mesterséges légzés következett. A tudat, hogy a lányt csupán csak ez mentheti meg, bátorságot kölcsönzött Tumbónak. De nehéz volt felemelni az ernyedte karokat, majd keményen nyomni a mellkast. Szörnyű nehéz. Egy, kettő, három. És újra. Tumbó egyre hangosabban szedte a levegőt, egyre jobban zihált. Olajtól maszatos arcán patakokban csorgott a verejték, szemét is előntötte. Karja végül lehanyatlott, felmondta a szolgálatot.

Karen változatlanul nem adott semmi életjelt. A fiú lemondóan nézett körül. Sötét, kihalt a víz, segítséget sehonnan se várhat. Gyengének, tehetetlennek érezte magát. Hát nem elég szerencsétlenség szakadt a nyakába? Miért, mi miatt kell ennyit szenvednie?

Hirtelen eszébe jutott, hogyan mentettek meg a Jóreménység fokán egy fiút, aki sokáig volt a vízben. Már mindenki azt hitte, vége lesz. Igen, nincs más mód. De vajon boldogul-e?

Habozás nélkül lekuporodott az alétan heverő lány mellé, bal kezét erősen megtámasztotta a test fölött a síkos deszkán, majd cserepes száját gyengéden a lány ajkához szorította. Hideg volt,

mint a halotté. Orrán erősen beszívta a levegőt, aztán tüdeje teljes tartalmát befújta a lány tüdejébe. Lassú kilégzés, és újabb, mély belégzés. Újra meg újra.

Húsz-harmincszor ismételte egyenletes ütemben ugyanezt. Belégzés, kilégzés, belégzés, kilégzés. Agyában nőtt a tűrhetetlen zúgás, munkától elgyötört szíve úgy kalapált, mintha szét akarná vetni mellkasát, szeme előtt vörös foltok keringtek tébolyult táncban.

Belégzés, kilégzés.

A lassan elnyugvó, egyhangúan morajló tenger jeges tajtékot fröccsentett rá, ám ő nem érezte. Nem hallotta a hörgő hangot sem, mely néha saját torkából kitört. Semmit sem látott, csak az élettelen arcot maga alatt. Mély belégzés és mély kifúvás. Tüdeje úgy dolgozott, mint a kovácsfújtató. Bal karja, amelyre teljes súlyával ránehezedett, elzsibbadt, kínzó fájdalmak szaggatták. Csak egyet tudott, egy vágya volt: feléleszteni a lányt.

Nem hagyta abba a műveletet akkor sem, mikor úgy rémlett neki, hogy Karen testén könnyű, alig érzékelhető remegés fut át. Talán csak önámítás? Egyre nehezkesebben kapkodta a levegőt, s egyre gyengébben, egyre ritkábban pumpálta át a másik tüdőbe. Érezte, hogy menten megfullad, hogy rögtön kénytelen lesz leállni. Ám azt is tudta, ezt a munkát nem szabad félbeszakítani, mert ha átengedi magát a pillanatnyi gyengeségnek, minden veszve van.

Meddig tartott ez az egyenlőtlen viaskodás? Élethalálharc? Negyedóráig? Órákig? Vagy tán még tovább? Neki úgy tűnt, az örökkévalóságig. Érezte, hogy bármely pillanatban összeroppanhat.

Karen mellkasa egyszerre csak szabálytalanul emelkedni és süllyedni kezdett, majd szemhéja megrebbent, szája pedig eleinte félénken, óvatosan, később már szélesre tárva, mohón habzsolni kezdte a levegőt. Mély sóhaj tört fel a lányból. „Él!” – villant át még Tumbó agyán, majd a rács deszkáira bukott.

S mély, súlyos álom zuhant rá, mely eszméletlenség volt inkább, nem is álom.

2.

AZ ALATTOMOS TENGER CSAK ELVENNI SZERET, DE VISSZAADNI NEM

– Nézd! Tegnapról mára megöszült az Öreg.

A hajókorlát mellett álló két tengerész, mintegy parancsszóra, fölkapta a fejét. Az, amelyik kiáltott, még mindig nem bírt felocsúdni a megdöbbenésből.

A gyorsan terjedő nappali világosság derengésében még egyre ott állt a kapitányi hídon kősziklaként az alacsony termetű, széles vállú férfi. Evanson kapitány nem vette el szeme elől egy percre sem a távcsövet, türelmesen, lassan és makacsul vizsgálta végig a vihar után elsimult óceán minden egyes hullámát s minden vízbarázdát... Mikor előző este a vacsoránál Karen nem jött le az étkezőbe, zavar támadt a hajón.

– Mindig első volt az evésnél! – próbálta leplezni elégedetlenségét Evanson. – Üsd meg néhányszor a gongot, de erősen! – utasította a legényt, aki felszolgált a kapitányi asztalnál. – Jó szaga van – dörmögte, miközben néhány kanál levest mert magának a tálból. – Kezddjenek hozzá, uraim, egyenek, nem fogunk Karenre várni, maga tehet róla, ha lemarad. Még szerencse, hogy olyan rövid ideig tartott az a pokoli vihar, így nincs emberveszteségünk. Ezúttal szerencsénk volt. Gratulálhatunk magunknak! – S tekintetét diadalmasan az ott ülő tisztek arcára emelte, s végigpásztázta őket.

– Hol tekereg már az a csitri?! – szólalt meg újra, némi szünet után leplezetlen ingerültséggel. – Eddig sose bírtam megelőzni az asztalnál. Telefonálj át még egyszer a laboratóriumba – fordult a felszolgálóhoz, aki épp mellette futott el. – Karen szereti működésbe hozni az önök centrifugáit, pláne ha nincs ott senki – tréfálkozott a körben ülő főtisztekre és mérnökökre pillantva. Azok, mintegy parancsszóra, elmosolyodtak, de kényszeredetten; a laboratórium vezetője pedig halk sóhajt nyomott el, míg rábólintott. Elborzasztotta a gondolat, hogy megint rossz fát tett a tűzre az a „farmeros boszorka”, ahogy a legénység nevezte.

Nem először fordult elő. Egyszer kis híja volt, hogy egy életre nem tette nevetségessé a tengerészek szemében. Vérvizsgálatai során ugyanis megcáfolhatatlanul kimutatta, hogy a kékbálna vére eddig hihetetlennek tartott mennyiségben tartalmaz értékes vitaminokat. Nem tudott hova lenni örömeiben, már doktorátusról álmódzott, no meg arról, mekkora vagyont és hírnevet fog neki hozni ez a felfedezés. És mi lett a vége? Kiderült, hogy az a „farmeros boszorka” kevergette össze olyan fortélyosan a kémcsövek anyagait. S milyen kárörvendő volt később, mikor az ő csalódását látta!

A tányércsörgés közepette s az óceán brutális támadásáról folytatott élénk beszélgetés zsvivájában lassan megoldódtak a nyelvek. Nagyon fáradt volt mindenki. Sorra Visszaidézték, mit éltek át ilyen-olyan alkalmakkor ezen vagy azon a tengeren. Mindenkinek volt mondanivalója. A *Viking* kára szerencsére csekély volt: két mentőcsónakot sodort el a víz meg a főfedélzet védőkorlátjának egy darabját.

– Pedig nagyon veszedelmesnek ígérekezett. Hiába, ön a szerencse fia, kapitány! – mondogatták többen is.

Karen távollétével nem törődött senki. Csak az Öreg. Várt, de most már nem titkolta, hogy türelmetlen és nyugtalan. Mi újat eszelt ki megint az a lány? Mivel akarja megint felhívni magára a figyelmet? Elkényeztetett, önfejű teremtés, bármi ostobaság is eszébe juthat. Legutóbb azért duzzogott, hogy túl keveset foglalkozik vele, hogy szinte alig látja. Hiába magyarázta neki, hogy

egy bálnavadászati akció lezárásakor százegy olyan pluszmunka is van, amit senki sem végezhet el helyette. S a kislány jól tudhatta, hogy a kapitány szívesebben hallgatná az ő csacsogását mindenféle pompás utazásokról, vagy mesélne neki a saját tengeri élményeiről, mint hogy hosszú órákat töltsön számoszlopok ellenőrzésével. Karen rajongott az útleírásokért, rendkívüli kalandokról ábrándozott. És most, hogy már elejtették és feldolgozták az idei idény utolsó bálnáját, unatkozik. Hogy lehetne ezen segíteni?

Nyugtalanul pillantott órájára. A hajópincér már a második fogást szolgálta fel. Nem, ez a csíny már túl hosszúvá nyúlik. Fel kell hívni Karen figyelmét, hogy az efféle tréfa nem helyénvaló. Meg kell büntetni. Megbüntetni? A kapitány tudta, hogy ha csak rápillant a lányka, ha csak átfonja karjával a nyakát, már mindent elfelejt, és mindent megbocsát neki. Megbüntetni hát képtelen lesz, de majd a lelkére beszél, megkéri, hogy legközelebb kímélje meg az aggodás gyötrelmeitől.

Türelmetlen mozdulattal eltolta magától a tányért a kihűlt hússal. Arra sem figyelt, mit beszélnek körülötte a többiek, nem vette észre, mikor hirtelen csönd ülte meg a kapitányi asztalt. A tisztok lopva egymásra pislogtak, nem merték őt megzavarni valamilyen banális megjegyzéssel.

– Nem találjuk sehol Karen kisasszonyt – jelentette az ijedt pincér.

Ami sok, az sok! Evanson kapitány elkomorult, homlokára mély redők települtek. Nem bírta tovább, felpattant az asztaltól, néhány lépéssel az ajtónál termett, majd ki az étkezőből, s gyorsan le a hágcsón a távközlő kabinba.

– Thor! – dörrent már az ajtóból a rádióállomás főnökére. – Kapcsold be azonnal az összes hangszórót!

S pillanatok múlva a *Viking* bálnavadászahajó több száz helyiségében felzendült a rekedtes, mély hang, teli rejtett feszültséggel:

– Itt Evanson kapitány beszél. A legénység minden tagjához. Tüstént kezdjék el keresni Karen kisasszonyt. A parancs teljesítéséről haladéktalanul jelentést kérek a központba!

Az étkezők szempillantás alatt kiürültek, mintha erős szétroham penderítette volna ki az embereket. A konyhaszemélyzet kezét tördelte a csak félig kanalizott tányérok láttán, mert a főnök őket is kihajtotta, hogy teljesítsék Evanson kapitány utasítását.

A *Viking* bálnafeldolgozó személyzete éppúgy, mint a vadászlegénység, nem kedvelte a szemtelen leányzót, aki mindig rikítóan öltözködött, szőke haját pedig simán hátrafésülve hordta. Önféjű és konok volt, nem törődött senkivel és semmivel. Megtűrték a hajón, bár sokukat alaposan felbosszantotta már. Megtűrték, mert tisztelték és szerették kapitányukat, s mindenki tudta, hogy Karen az Öreg szeme fénye. A maga szempontjából talán igaza is volt. Mert hisz itt a hajón ugyan ki ne ismerte volna szegény kislány történetét?

Árva gyerek volt.

Evanson kora ifjúságától bálnákat hajkurászva, nagyon lenn kezdte. Hosszú évek teltek el, míg felküzdötte magát a kormányosi rangig. Közben megfeledkezett korán elhunyt, egyetlen hűgáról, maga pedig nem alapított családot. Vérévé vált a tenger. A vele vívott kemény harc árán szerezte meg saját helyét a világban. Nem egy hajón és nem egy óceánon kelt birokra ezzel a nem könnyű élettel, de szilárdan eltökélte, hogy viszi valamire a tengeren, és fogadalmát be is tartotta. Húga haláláról, a kislányról, akit maga után hagyott meg arról, milyen nyomorban éltek mindketten a férj és apa elhunytja után, mikor a hosszan tartó betegség felemésztette csekély tartalékukat, minderről csak később, évek múlva véletlenül szerzett tudomást.

Súlyos csapás volt, lelke mélyéig megrendítette. Hogy is bírt így megfedkezni testvéréről a létért vívott harcok közepette? Gyötörte a lelkiismeret: nem segített neki, és az asszony élete tönkrement. Csalódott a bátyjában, s oka volt a csalódásra. Evanson tudta, hogy az elkínzott, vézna gyereket – aki nagy, riadt szemmel nézett a világba, akinek oly sok megaláztatásban, sőt nemegyszer koplalásban volt része, míg idegen családoknál hányódott – kárpótolnia kell mindenért, amivel az anyjának tartozott. S a szeretetet, mely felgyülemlett benne, mind-mind az árva kapta.

A rövid hónapok alatt, miket a bálnavadászatok között Norvégiában töltött, fogadott lányát elhalmozta ajándékokkal, a legjobb internátusokban helyezte el, egyetlen kívánságát sem tudta megtagadni. Pedig az volt bőven és egyre több. Mikor Karen megvallotta neki, hogy nem szereti az iskolát, kényelmes, szép házat vásárolt a Barents-tenger part menti sziklájánál. És jachtot is, mely a domb tövéhez nyúló kis fjordban horgonyzott gazdáját várva. „Ez mind a tied” – mondta a lánynak. Három tanítónő vesződött most az egyre szeszélyesebb kishölgy nevelésével és oktatásával, de egyik sem volt Karen kedvére való. És hosszasan egyik sem bírta ki vele. Ám a nagybácsi mindebből semmit sem vett észre: imádattal csüggött a gyerekkorból gondtalanul nagyocskává serdülő lányon.

Az Antarktisz vizein a bálnavadászdény hosszú hónapjai alatt Evanson kapitány nagyon vágyódott a gyámleánya után. Ám a tengerről még az ő kedvéért sem mondott le. Miképp egyeztethetné mégis össze élete két nagy szenvedélyét? Sokáig habozott, nem kért tanácsot senkitől. Az élet megtanította, hogy maga döntsön. Mikor elérte minden sarkvidéki vadász leghőbb álmát, s kinevezték a *Viking* parancsnokává – márpedig ennek a hajónak nem volt párja az egész norvég bálnavadász-flottillában –, egy több hónapos útra magával vitte Karen. Próbára – szerencsére. Végre maga mellett tudta a kislányt, itt nyugodt lehetett felőle. A kapitány boldogságához most már nem hiányzott semmi. Volt kiért dolgoznia, kiért élnie.

A leányka pompásan bírta a tengeri utat, a viharokat, hófúvásokat meg az orrfacsaró bűzt, mely a bálnafeldolgozó hajók sajátja. Mikor Evanson legközelebbi útjára indult – ezúttal már nemcsak mint a *Viking* kapitánya, hanem társtulajdonosaként is –, Karen, a kapitány legnagyobb öröme, semmi pénzért nem akart otthon maradni a csöndes, öböl menti házban. Soha és sehol nem érezte magát oly remekül, mint itt, ezek közt a bálnaolajtól büzlő, jólelkű szakállasok közt, akik jóformán minden szeszélyét szó nélkül teljesítették, kívánságait pedig még ki sem mondta, máris kitalálták. Igaz, sok borsot tört az orruk alá, nem rosszaságból, csak mert soha senki nem figyelmeztette rá, hogy a tréfák fájdalmat is okozhatnak, a követelések túlhajtottak is lehetnek. Őszintén elcsodálkozott volna, ha megmondják neki, hogy bárkinek is bánatot, kellemetlenséget okozott. Senki sem volt, aki megmondta volna, ő maga pedig nem gondolt ilyesmire.

Ha jelentősebb csínyről volt szó, Evanson kapitány megfenyegette, hogy „visszazsuppolja” Norvégiába, az iskolához, nevelőnőkhöz, de ezt egyikük se vette komolyan. Karen szívesen fogadkozott, hogy megjavul, aztán maradt minden a régiben. Tankönyveit magával hozta az útra, s fogadott apjának szentül megígérte, hogy önállóan fog tanulni. A vadászakciók zürzavarában, mikor a fedélzetre vontatták az elejtett bálnát, néha megfedkezett erről az ígéretéről, máskor meg, jószándékkal telve, betartotta.

Könnyen ment neki a tanulás, különösen az idegen nyelvek. Az előző bálnahalászdényben a kaliforniai származású hajópincértől folyékonyan megtanult spanyolul, angolul pedig úgy beszélt, mint norvég anyanyelvén. Evanson kapitány csak úgy dagadt a büszkeségtől, mikor hallotta, milyen remekül megállja a helyét, s látta, milyen formás, egészséges, életerős leánykává serdül mellette a szegény kis árva gyerek.

És ma?

Drámai helyzet bontakozott ki. A legénység megértette az Öreg aggodalmát, osztozott benne, s aki csak élt és mozgott, kereste a lányt. A fedélzet deszkája lábdobogástól dongott, a kormányos sípja fülsértőn sivített, egyik jelentés a másik után csendült fel a hangszórókban. Sajnos, nem sokban különböztek egymástól.

– Nincs.

– Nem találtuk!

– Semmi nyoma!

Az emberek minden zugba bekukkantottak, minden eldugott helyet átfésültek. Mindenki azt szerette volna, ha ő lehet az a bizonyos első, aki megviszi az öregnek a jó hírt. A főfedélzeten, mely oly tágas volt, mint egy repülőgép-anyahajó kifutója, bekémltek a felvonók huzata alá, a mentőcsónakokba s mindenhová, ahová csak lehetett. Keresték, bár őszintén szólva sokan közülük nem szívelték Karent.

Mert hiszen látták, nem is egyszer, amint a „farmeros boszorka” – ki tudja, mikor, ki tudja, merre – észrevétlen belopódzott a gőzt okádó zsírolvasztó kondérok közé. Képtelen volt felfogni, milyen könnyen bekövetkezhet itt a baleset. Gondtalanul bement a bálnacsontot liszté őrítő, nagy darálógépek közé, nem félt fülsiketítő lármájuktól, csikorgásuktól. Előfordult az is, hogy a sólyához merészkedett, a hajó farára, épp mikor a fedélzetre vontatták a több tonnás tengeri óriásokat. Még elgondolni is szörnyű, mi történt volna vele, ha véletlenül megcsúszik. A húrrá feszült acélsodrony kötelek is megpattanhattak.

Csak nevetett, ha rákiáltottak.

Sokan nem szívelték ezt a makrancos leányzót, nem találtak rajta semmi szeretnivalót.

– Nem fogad szót senkinek, csak magára gondol, fejébe szállt a dicsőség – biggyesztette le megvetően a száját a vezető gépész.

– Egyszer megkérdeztem tőle, hány óra van. Olyan pillantást vetett rám, hogy torkomon akadt a szó – vette át a szót a segédje.

– Ne tartsunk épp most panasznapot. Gondoljunk inkább az Öregre. Még ránézni is rossz. Mihez kezd, ha nem kerül elő a lány?

– Majd előkerítjük. Biztos valahol egy sarokban kuporog, és hasát fogja nevéttében, hogy az egész legénységet megugráltatja. Nincs annak szíve még a kapitányhoz sem. Hát azt láttad-e, mit művel azzal a fekete fiúval? Folyton csak szidja, korholja, aztán meg fintonog, amiért olyan lassú.

– Nils, aki a bálnanyúzó részlegnél dolgozott, most kelletlenül köpött egyet.

– Nem egyszer, nem is kétszer tört nekem is borsot az orrom alá. Aztán egy alkalommal végül úgy kiborultam, hogy megfenyegettem: megkurtítom őt is egy fejjel. Biztosra vettem, hogy a következő kikötőben partra tesznek ezért – mesélte egy szakállas férfi, a bálna darabolásának mestere. – A lány azonban meg se mukkant, nem panaszkodt be az apjának.

– Szerencséd volt! – nevetett fel Nils, a nyúzó. – Ha az én lányom lenne, elvenném a kedvét attól, hogy az embereket piszkálja.

– Ne bántsátok. Fiatalka még, buta is, anya nélkül nevelkedett. Talán egészen másmilyen lenne, ha jobban gondját viselték volna. Nincs rossz szíve annak a lánynak. Csak az öreg agyonkényeztette.

– Minek hozta magával? Ugyan kitől tanulhatta volna meg, hogy nem ő a világon a legfontosabb – mérgelődött az első pincér. – Mit akarsz? – förmedt most rá sápadt, rémült segédjére.

– Engem akarnak befeketíteni – kezdte az siránkozva. – Azt mondják, én löttem át a korlátan, amiért mindenki hallatára legorombított az asztalnál, mert véletlenül ölébe borítottam a mártást. Pedig én nem készakarva tettem. És most esküszöm, hozzá se nyúltam. Sose merészelnék ilyesmit. Védjen meg, főnök!

– Ostoba! – hangzott a válasz. – Inkább találj meg azt a gyereket, ahelyett hogy itt nyafogsz. Az öreg ezt sose felejtí el neked.

A gépházból, az aggregátorok és szivattyúk csarnokából, a műhelyekből még egyre jöttek a jelentések. És mindig ugyanaz.

– Nincs sehol a lány!

– Nem találtuk!

– Semmi nyoma!

És ezt a hírt hozták az orvosi kezelőből meg a betegszobából is.

A legtovább a szakácsok késték a válasszal. Remélték, hogy Karen tréfából elbújt valamelyik élelemraktárban. De ott sem volt. Átloholtak hát a nagy hűtőbe. Ez is hiú reménynek bizonyult. A több mint negyvenezer tonna vízkiszorítású bálnavadászahajó több száz helyiségéből, rejtekéből és zugából változatlanul ugyanaz a válasz érkezett.

Evanson kapitány a rádiós szobában állt, s arccal az ablaknak fordulva, tehetetlenül rágtá rég kialudt pipáját. Még csak meg se fordult a szüntelenül ismétlődő jelentésekre.

Kalapácsütéseként zuhantak koponyájára. Karen eltűnt!? Karen elveszett! Sehogyan sem fért a fejébe az iszonyú gondolat. Érezte, hogy valami borzalmas dolog történt, hogy a kislányt egy érthetetlen baleset érte. Itt a hajón, az ő felügyelete alatt. Ez egyszerűen hihetetlen.

Nyugalmat próbált magára erőltetni, gyufát gyújtott, és hosszasan tartotta a lángot a csibuk szája fölött. Hogy feledkezhetett meg a lányról, egyetlen kincséről? Az az átkozott vihar az oka. Váratlanul tört rájuk, s éppoly gyorsan abba is maradt, de órákba telt, míg a riadókészültségbe helyezett hajón visszaállt a rend és nyugalom.

Nyugalom?!

– Folytatni a keresést! – adta ki az utasítást. – Az idő szalad. Minden perc drága. Bármelyiktől függhet az én kedves kicsikém élete. Talán lezuhant, és eszméletlenül hever valahol? Tessék megtudni, ki látta őt utoljára. Mikor, hol?

Hiába iparkodott, nem tudott megnyugodni.

– A felszolgáló legény látta öt óra tájt. Amint kitört a vihar, a lány kiszaladt a kabinjából egy fényképezőgéppel. A fiú fel akarta tartóztatni, de nem merte. A lány a második fedélzet hágcsójához szaladt a folyosón – jelentette sietve a rádiótávírász.

– A hullámvás akkor már a kormányállást is elérte – suttogta Evanson elborzadva. – Miért nem állították meg? – tört ki hirtelen.

– Ugyan ki merészelte volna?!

– Nincs sehol az a fekete fiú, aki a *Viking VII*-ről jött hozzánk – recsegte egyszer csak a hangszóró.

– Fiú? Micsoda fiú? – A kapitány összevonta bozontos szemöldökét. Nagy nehezen jutott csak eszébe, hogy néhány héttel ezelőtt flottillájának egyik vadászahajója, a *Viking VII* áthozott a bálnafeldolgozó fedélzetére egy fiatal négert. Állítólag kiemelkedő teljesítményei voltak, egymaga elejtett egy bálnát, meg még előbb, egy sarkkutató állomáson megmentette több ember életét. Valami bonyolult história fűződik hozzá, melyben egyik kaland a másikat követte.

Evanson csak félfüllel hallgatta a dolgot, ugyan kinek jut ideje a közeledő idényzárás hajszája

közepette holmi mesékkel törődni? Nem emlékezett többre, csak hogy néha látott a hajón egy rokonszenves arcú néger sihedert. Leginkább a nagy, szomorú szeme maradt meg benne. Megfogadta, hogy egyszer majd elbeszélget a fiúval. De hát nem volt rá idő.

Karen foglalkozott vele, örült a szenzációnak, s úgy parancsolgatott a kis négernek, mintha rabszolgája lenne. De vajon van-e valami jelentősége annak, hogy ő is eltűnt? Evanson kapitányt ez hidegen hagyta. Nem számított most neki égen-földön senki és semmi, csakis Karen. Mintha valóban ott állna előtte, oly tisztán látta a fényes szőke sörényt, a nagy, zöld szempárt, azzal a pajkos pillantással, s az egész, sugárzó alakot. Szegény megboldogult hűgának szakasztott mása. Mindent a világon odaadott volna, ha most megölelheti. Ügyel-bajjal bírt csak erőt venni magán.

– Hol és mikor látták utoljára a fiút? – vetette oda gépiesen.

– A benzintartályhoz futott, rögzíteni a hordókat. De meghagytam neki, hogy kötözze magát a korláthoz a kenderkötéllal, ami épp a kezemben volt. És hogy ne mozduljon – jelentette kis idő múlva a főkormányos. Részvevőn nézte a kapitány elváltozott arcát.

– Kerestessd őt is. Talán együtt volt Karennel? – Evanson még be sem fejezte, agyán borzalmas gondolat hasított át: „...talán együtt volt Karennel”.

– Mindkettőjüket a második fedélzeten látták – szaladt ki önkéntelenül a száján, s megdermedt. Nem, ez lehetetlen! Elűzte magától a gondolatot, ám az zaklatón és makacsul befészkelte magát agyába. Hátha mindkettőjüket lesöpörte a hullám?

Borzadva nézte a még mindig rengő óceánt az éj sötétjében messze húzóódó, fehér tajtéksávokkal. Hosszan meredt a vízre, és mikor a kormányos feléje fordult, elhült a fájdalomba rándult arc láttán. Evanson legalább tíz évet öregedett, tekintetében kétségbeesés lappangott, szakállába hirtelen fehér szálak ezüstje szövődött.

– Lehetséges volna? – A kormányos nem hallotta tisztán a fojtott suttogást, mégis megértette. És lecsüggesztette a fejét. Tudta, mire gondol az Öreg. A pillanat óta, mikor Tumbó eltűnését jelentették, benne is föltámadt a szörnyű gyanú, és sehogy sem tudott megbirkózni vele. A riadó pánikhangulatában, a vihar dübörgésében, a fedélzetet a hajó orrától egész a tatjáig végigsöpítő víztorlaszok közepette az ár észrevétlen lesodorhatta a két gyereket.

– Öt órát elvesztegettünk már, de talán még nem késő. – A kapitány hangja visszanyerte régi csengését. Heves mozdulattal felkapta a mikrofont. – Itt Evanson kapitány beszél. A *Viking* összes vadászhajóhoz. Itt Evanson kapitány beszél... A *Viking* összes... – hangja, mely a szokásosnál egy árnyalattal mélyebb volt, SOS-jelzésként hangzott.

– A hullám lesodorta fedélzetünkről Karen lányomat és a *Viking VII*-ről hozzánk került fekete fiút. Azonnal térjenek vissza, és kezdjék meg a kutatást! Ne hagyják abba, míg mindkettőt meg nem találják. A baleset tizenöt vagy tizenhat órákor következhetett be, pontosan magam sem tudom. – Egy kézmozdulattal magához intette a fülkéjéből kihajoló navigációs tisztet.

– Milyen földrajzi helyzetünk volt akkor?

– Déli szélesség 37° 30', nyugati hosszúság 32° 15' – vágta rá az nyomban a választ. Készen állt vele, mert jó ideje várta a kérdést. „Benne is fölmerült hát a gyanú, hogy a tenger lesodorta Karent – villant át a kapitány fején. – Mindenki főlvetődött, csak én hittem, hogy mellettem nem eshet baja.”

Még kétszer megismételte a feldolgozóhajó körül úszkáló vadászhajóknak kiadott parancsát.

– Tízezer korona jutalom annak, aki elsőként megtalálja a lányomat – tette hozzá a végén, de jól tudta, hogy hajlandó mindenét odaadni, amije csak van. Még a *Vikinget* is.

Az első tiszt parancsára a feldolgozóhajó súlyos acéltömbje hatalmas körívben megfordulva, a szanaszét szóródott vadászhajók után úszott.

A vízfelszínt most egyszerre kékes fénysugarak tucatjai viágították be. A reflektorok, mint gyors mozgású pengék, szabdalták a távot, végigsöpörtek a kihalt tengeren, jóformán minden hullámot végigpásztáztak. Sziszegve törtek a sötét ég felé a rakétacsóvák, és kis ejtőernyőiken lassan pislákolva hulltak alá. A hullámok hátán szinte minden törés fénybe borult és láthatóvá vált.

Több száz ember meresztette a szemét, valahányszor a sötéten csillogó tengeren világosabb foltot észleltek. Mindhiába. Az óceán üres volt, riasztóan kihalt.

A *Viking VII* úgy hasította hegyes orrával a vizet s úgy dobta félre, mint eke a földgöngyöket. Elsőként indult a vadászhajók közül dél felé. Hans Hansen kormányos keze vaskapocsként szorult a kormánykerékre, s percenként lekiáltott a tölcséren át a gépházba:

– Gyorsabban! Préseljétek ki a gépből a lehető legnagyobb sebességet!

Majd újra:

– Gyorsabban! Még gyorsabban!

Magát hibáztatta Tumbó haláláért. Mert nem hitte már, hogy élve találhatnak rá. Hiszen itt is hagyhatta volna a fiút a vadászhajón. Miért nem így cselekedett? Mi szállta meg? Minek küldte át Tumbót a feldolgozóra? Ez a gondolat nem hagyta nyugton. – Ostoba! – hajtogatta tehetetlenül. – Ostoba! Útjában volt tán? Mit ártott neki az a bátor, derék kis néger, aki rövid életében már annyi viszontagságon ment keresztül. És mennyit szenvedett! Vesztébe küldte. Nyilván az az ördögadta lány húzta bele valamibe. Ő a hibás. Rabszolgaként kezelte a fekete bőrű fiút, folytonosan megalázta. Nem látta-e maga is, nem hallotta-e, hogy beszél hozzá? Mindenféle maskarába öltöztette, gyakorlatoztatta, egy lépésre sem engedte el maga mellől, úgy játszott a szerencsétlennel, mint valami idomított majommal. Az meg mindent eltűrt, mert nem volt kinek panaszkodnia, nem fogta pártját senki.

Evanson kapitányt is sajnálta a kormányos, de a lelki furdalás minden más érzést elnyomott benne.

Nemcsak Hansent gyötörték keserves gondolatok. Angus szigonyos, aki kimeríthetetlen energiatartalékairól volt híres, maga kapaszkodott fel az árbockosárba, mert csak a saját szemének hitt. Valami azt súgta neki, hogy a reflektorok és rakéták fényénél épp ő fogja megpillantani a tengeren az elveszetteket. Nemhiába mondták róla, hogy olyan éles a szeme, akár a héjáé. Nem kecségtette, mint másokat, a jutalom, amit Evanson ígért a megtalálónak. Igaz, egy kis pénz mindig jól jön, nem vitás. Szembenézett ő már nemegyszer a nyomorral, asszony meg gyerekek várják otthon, de most nem ez volt a legfontosabb. Megkedvelte a kis feketét. Nemhiába dicselkedett azzal, hogy ő bizony első pillantásra átlát az emberen. Most ébredt csak tudatára, mennyire szívébe zárta a fiút. Mikor végighallgatta, mi mindent élt át Tumbó, azon nyomban rokonszenvet érzett iránta, az volt a benyomása, mintha évek óta ismerné. És Angus szemrehányást tett magának, amiért nemcsak hogy nem ellenezte Tumbó átküldését a *Vikingre*, de később sem hozta vissza. Amíg még lehetett volna. A legjobbat akarta, s lám, milyen bajba sodorta. Vagy még tán bajnál is rosszabb veszedelembé?

Sokért nem adta volna, ha még egyszer viszontláthatja a gyerekszemű, de férfiszívű kis feketét.

A születő nappal fénye lassan betöltötte a *Viking* rádiós binját. Az emberek fáradtságtól elnyúzott, borostás arcsorra kioltogatták a villanylámpákat. Thor leplezetlen aggodalommal nézte a parancsnokot, még egyre csak a kormányálláson állt, kezében a távcsövei. Harminc esztendeje

hajózott vele, ismerte már akkor, amikor a fiatal Evanson még csak egyszerű szigonyos volt. Vagy talán nem is olyan egyszerű. Makacs, kemény legény, aki sokat követelt önmagától, jól tűrte a sors hányattatásait, pedig abból bőven kijutott neki. Sok mindent megéltek együtt, de még sohasem látta ilyen fájdalmasnak, ilyen megtörtnek ezt az arcot. Még akkor sem, mikor egy dereglye öt emberével süllyedt a mélybe a viharral vívott küzdelem során, mikor maga is súlyos sebesülten s üres kézzel tért vissza a halászatból, mert a bálnák, mintegy varázsütésre, eltűntek, őrá pedig, akárcsak a legénységére, a nyomor réme leselkedett a parton.

És most? Most, amikor minden oly kedvezőre fordult, amikor a megpróbáltatásokkal terhes vadásziidény után zsákmánnyal megrakodva indultak vissza Rio de Janeiróba – épp most érte ilyen csapás. Minden eddigi közül a legsúlyosabb. Hány órája nem ment le a fedélzetről Evanson? Se nem evett, se nem aludt. Meddig bírja még? Az idő könyörtelenül futott előre.

Az éjjeli keresés eredménytelen maradt. Mit hoz vajon a nappal? Az öregnek nem volt többé annyi ereje, mint régen, hogy beletörődjön a sorsba. A hullám, mely a fedélzetről lesodorta Karent, egyúttal a bálnahalászvilágban oly híres-neves Evanson kapitány életét is derékba törte. A rádiós nem áltatta tovább magát. Tudta jól: az alattomos tenger csak elvenni szeret, de visszaadni nem.

3.

MINDENT MEGTETT, SŐT ANNÁL IS TÖBBET

– Vízet!

A hullámok egyhangú dongásán át végre a fiú tudatáig hatolt a gyenge, alig hallható, panaszos hang:

– Inni, inni!

Mióta nyöszöröghetett! Tumbó nagy nehezen leküzdötte sajtó testének tehetetlenségét, s felült. A tutaj ütemesen siklott a vízen, néha megingott. A hullámhátak alig látható sötétjéből a szél minduntalan hideg tajtékot csapott rá. Tumbó óvatosan Karenhez húzta magát. A lány ujjai görcsösen markolták a tengervíztől merevvé keményedett zubbonyujjat. Tehát él!

Szemhéját, mit a tengersó leragasztott, lassan, erőlködve felnyitotta, majd félig öntudatlanul, hosszan bámulta a fölébe hajló arcot, mely fekete volt, mint az őket körülvevő éjszaka.

– Hol vagyok? Hívd apámat, jöjjön azonnal. Hallod? – Szájából alig érthető hebegésként tört fel a beszéd.

Mit felelhetett rá?

– Karen kisasszony, kérem, hallgasson meg... – Elfásult nyelve fájdalmán felülkerekedve, néhány mondatban, kaotikusan próbálta megmagyarázni a lánynak, hogy mi történt. Meghallotta vajon? Felfogott belőle valamit? Aligha. Tumbónak azonban már nem volt ereje, hogy mindent újra elmondjon elejétől végig. Karen megpróbált felemelkedni, de visszaesett, hisz oda volt kötözve a kötéllel.

– Eressz! Mit művelsz? Hogy mertél!... – Haragosan kitört, de nem fejezte be, egy erősebb hullám tajtéka korbácsként sújtott rá, s a lány ijedten összehúzta magát. – Mit tettél velem? Fázom! Szomjas vagyok!

Mintha lázroham rázná, reszketett.

Szomjas! De hát honnan vett volna szegény fiú ivóvizet? Abból, amit mondott, a lány egy szót sem értett. Nem érti, milyen emberfölötti erőfeszítéssel mentette ki a halál karmai közül, nem emlékszik arra, hogy mi történt. Még jó, hogy legalább beszélni van elég ereje. Rázza a hideg. A fiú habozás nélkül levetette zubbonyát, és Karenre terítette.

– Hívd apámat, félek, fázom, szomjas vagyok – hajtogatta az megállás nélkül, tehetetlenül, fogvacogva.

Tumbó szorosabban betakargatta, a lány behunyta a szemét. Megint elájult volna?

Tumbó már mindent megtett, amit csak tehetett, sőt annál is többet. És mire volt jó mindez? Az ő testét éppúgy facsarta az éj hidege, ő is elszenvedte a szomjúság kínjait, és most, hogy a harc véget ért, ugyancsak félni kezdett. A sötétségtől, mely körülvette, meg az ellenséges, imbolygó tenger monoton s morajló hullámverésétől. És az ürességtől, attól a riasztó ürességtől.

– Vízet! – hallotta újra a halk nyöszörgést. De Tumbónak már nem volt ereje semmihez, teljesen elcsigázottnak érezte magát. Vesződésesen kiegyenesítette elzsibbadt láb- és karizmait, körülnézett.

Az alacsonyan úszó felhőkön átszüremlett a csillagok élénk, barátságos fénye. És ekkor hirtelen elnehezedett a szíve: fájdalmasan felsebezte a panaszos jajgatás, mely Karen torkából gyötrő egyhangúsággal tört elő.

A rémület úgy megrohanta a lányt, hogy hevesen felemelkedett, majd visszazuhan a deszkára. A tutaj megingott, és veszedelmesen féloldalra billent. Még szerencse, hogy olyan jól odakötözte Tumbó Karent. A fiú most gyámolítón magához vonta a hánykolódó testet. Az a tudat, hogy a szerepek váratlanul megcserélődtek, hogy Karen teljesen rá van bízva, tőle függ, eloszlatta rettegését. Új energiák lobbantak benne. Most kettőjük helyett kell hogy erős legyen. Ó, bár feltűnne már végre a *Viking*!

Az égre pillantott, s elnémult. Fehér sávok szeltek át ferdén az ég sötétjét, – fénygömbök függeszkedtek fel egyre-másra a felhők közé. Lassan lehulltak a láthatáron. Megdörgölte fájó szemét. Nem, ezek nem csillagok voltak!

– Karen kisasszony – rázta meg a lányt. – A *Viking* rakétái. Keresnek bennünket!

A lány egy pillanat alatt eszméletre tért. Elbűvölten szemléltek mind a ketten a felhők sötétkéjén tucatjával kiviruló kis napokat.

– Mindjárt itt lesznek! – sóhajtott fel Karen megkönnyebbülten. Most nyerte csak vissza teljesen az öntudatát.

Tumbó hallgatott. Szegény kislány, hadd képzelődjön! Mert ő már tudta, hogy a hajó nagyon messze van, roppant messze, és nagyon sok időbe telik, míg ideér. De hát legfontosabb, hogy a keresés folyik, hogy közelednek.

Teltek a percek, eltelt félóra, egy óra. Vagy még talán több is, mire felfogta a fiú azt, ami az első pillanatban sehogy sem fért a fejébe. A fénylő kis napok az égen nem közeledtek, hanem távolodtak. Mind lejjebb, lejjebb hulltak, mígnem végül belemerültek az óceánba. Mint a remény utolsó szikrái.

Soha életében sötétség nem hatott még ily fenyegetőnek. Csak egyet tudott: a *Viking* elhajózik. Ezúttal mindörökre. Karen is megértette.

– Miért? – markolta meg görcsösen a fiú kezét. – De hát miért? Én apámhoz akarok menni!

– Mindjárt visszafordulnak, Karen kisasszony! Mindjárt, csak nyugodjon meg, kérem.

Mi mást mondhatott volna? Maga nem hitte, amit mondott. De vajon miért indult ellenkező irányba a *Viking*? Miért csalta meg reményeit a radar? Nem tudta, ugyan honnan is tudhatta volna, hogy Evanson kapitány, akit a szerencsétlenség porig sújtott, a logika ellenére, az ép ész ellenére, a szánalom ellenére, melyet alárendeltjei szemében látott, még mindig nem adta fel a reményt, hogy megtalálják az eltűnt leányt, nem mondott le a keresésről. A hajó legénysége kétkedve csóválta a fejét. Egyikük sem hitte már, hogy rábukkanhatnak, de nem akadt, aki ezt az öregnek a szemébe merte vblna mondani. Mindnyájan úgy tettek, mintha még volna remény, nem egy közülük tudta, mit jelent egy gyermek elvesztése. Mindenféle eseteket hoztak fel, csodával határos megmeneküléseket emlegettek, volt olyan is, aki kitalált efféléket. Csak így segíthettek kapitányuknak.

Evanson pedig hosszú órákat töltött kabinjában, ahol vágni lehetett a pipafüstöt. A déli Atlanti-óceán áramlatainak térképét böngészte navigátoraival együtt, az óceán felületét pókhálóként fedő, bonyolult cikcakkokra meredt. Végül megfogadta, amit ezek a tapasztalt szakemberek tanácsoltak, hogy járják körül a katasztrófa helyét. Parancsba adta, hogy kelet felé folytassák a keresést. Így keltett cselekednie, tevékenységbe ölte kétségbeesését.

Bár ne tette volna! Nem tudhatta, nem sejtette, nem gyaníthatta, hogy egy szeszélyes áramlat eközben szakadatlan sodorja a tutajt a könyörtelen tengeren mind távolabbra a *Viking*től, épp az ellenkező irányba, nyugat felé. Hogy a hajó kétszer volt már a közelében, nagyon közel az elveszett gyerekhez. Mindezt nem tudta Evanson kapitány.

– Amint felkel a nap, biztos megtalálnak bennünket – vigasztalta Tumbó Karent. A lány a hidegtől s a félelemtől szüntelenül reszketett. – A legfontosabb, hogy keresnek. – Iparkodott hangjának bizakodó színezetet adni. Bebeszélte a másoknak azt, amiben ő maga már nem hitt. Tumbó tudta, hogy Evanson. kapitány nem az ő kedvéért mozgat meg eget-földet, nem az ő felkutatására mozgósítja az egész bálnavadász-hajórajt, de ez nem volt fontos.

Most, hogy a radar csődöt mondott, Tumbó minden reményét a vadászhajók szigonyosaiba vetette. Ott van például Angus, a *Viking VII*-ről. Éjjel is lát, akár a macska, s közben konok, amit egyszer a fejébe vesz, azt végrehajtja.

– Szomjas vagyok – suttogta egyre halkabban, egyre gyengébb hangon Karen.

A kimerültség leteperete. „Talán jobb is, ha elalszik – gondolta a fiú. – Nem bántja majd úgy a szomjúság.” Neki magának ugyancsak teljesen kiszáradt a torka, érezte, hogy nyelve megdagad, szemhéja tűrhetetlenül ég, alig lát. Megint küzdött a lebéklyózó álomosság ellen. Semmi mást nem akart már, csak inni és aludni. Ugyanakkor tudta, hogy nincs joga lehunyni a szemét, éberen őrködni kell, figyelni, mikor bukkan fel a segítség a láthatáron. A láthatáron? Most tudatosodott csak benne, hogy a tutajon sodródva, mindent másképpen lát, mint látott a fedélzetről, mikor még a hajón volt. Innen letről hamis képet kap. A vízbarázdák hegynek tűnnek, s minden nagyobb hullám ama utolsónak, mely bármely pillanatban összezárulhat fejük fölött. Nem a radarban volt a hiba. A mágikus sugár fénylő ponttal jelzett az ezüstös képernyőn minden olyan tárgyat, mely a víz felszíne fölé emelkedett. Őket tehát nem láthatta meg.

Tumbó vágyakozó gondolatai önkéntelenül visszakalandoztak a *Viking* rádiós kabinjába. Nagyobb volt, mint az *Icebjörné*, a többszöröse annak, meleg, biztonságos fülke. Szívesen lopózkodott oda, valahányszor Karennek nem volt szüksége rá.

Négy radar, néhány leadó készülék és három ember teljesített ott szolgálatot éjjel-nappal. Volt is mit kiszolgálni. Az egyikük állandó kapcsolatban állt a vadászhajókkal, és minden jelentésüket magnetofonszalagra rögzítette. Előfordult, hogy mikor a jég harapófogójába szorultak, tehetetlenül, a cudar idő rabjaiként, leforgatott nekik egy zenés szalagot a magnón. A másik ügyeletes állandó vonalat tartott fenn Norvégia messzi állomásaival, a harmadik, aki magát elektronikus mérnöknek mondta, a radarok, lézerek meg a többi szerfelett bonyolult készülék működését ellenőrizte.

A rádióállomás főnöke, Thor barátságosan fogadta Tumbót. Alighanem ő volt az egyetlen a hajón, aki mindent tudott róla, még rendkívüli kalandját is az Antarktison. „Meg akartalak ismerni, fiú. Igazi öröm az embernek kezét szorítani egy ilyen hőssel. Sokat meséltek nekem rólad.”

Hőssel! Szíve táján a fiú már a pusztá visszaemlékezéstől is meleget érzett.

„Miféle szerencsés istenek vezéreltek mihozzánk?”

Tumbó úgy elképedt a kedves fogadtatáson, hogy egy pillanatra kiment a fejéből, minek is jött. Hiszen Karen küldte őt egy távirattal. „Sürgős, azonnal le kell kopogni” – adta át a lány üzenetét. Thor azonban csak fitymálón legyintett. „Tudom, tudom, annak a csitrinek minden sürgős. Ez a barátnőjének szól Oslóba, afféle lánybadarságok. Mindig ugyanaz.”

4.

FÖLDÖNTÚLI JELENSÉG VAGY A „FARMEROS BOSZORKA”?

Karen.

Mint földöntúli jelenség bukkant fel életében, alighogy a feldolgozóhajó fedélzetére lépett. Szerencséjére vagy szerencsétlenségére?

Rossz emléke volt ez az első pillanat, nagyon is rossz. A bálna váratlan elejtése, a dicsérő, magasztaló szavak s az őszinte, szívből fakadó kedvesség után, mellyel a *Viking VII* legénysége körülvette, megint ellene esküdött a sors. Mintha már egész életében minden jó pillanatért rosszal kellene fizetnie.

Mozdulatlanul, révetegen állt, megdöbbenette, ami körülötte lejátszódott. A sietség, a levegőben egymást keresztező parancsok meg a gőzfelvonók siketítő dübörgése. És a rohangáló tömeg, a sürgölődő alakok sokasága. Meg az a fojtogató vér- és zsírszag, ami a hatalmas hajó fölött lebegett. Valódi pokol.

Úgy érezte akkor, minden rosszra fordult, s szíve mélyén már csak egyetlen vágy élt: megszökni! Minél hamarabb. Nagyon szánalmas látványt nyújthatott, mert a hegyként fölébe magasodó, szakállas óriás, a bálnanyúzó főnöke, szétterpesztett lábán himbálódzva, kelletlenül méregette.

– Amit nekem összefecsegtél az új szigonyosotokról – fordult szemrehányón Angushoz –, hogy micsoda remek fickó, abból arra következtettem, hogy valamiféle mintapéldány legényt hoztok ide nekünk. Mert az elkelt volna, alig győzzük a munkát, annyi bálna kerül tőletek a „mi asztalunkra”, no de ez a fekete siheder... Mit kezdjek vele tulajdonképpen, mondd? Honnét ástál elő egyáltalán egy ilyen szerzetet itt, a tenger közepén? Mi?

– Kopj le a fiúról, az ördögbe is! – dörögte Angus. – Bele ne merj kötni, ha jót akarsz! – Arca bíborvörös lett. – Mi ütött beléd? Azt hittem, rendes ember vagy, de úgy látszik, mindenki tévedhet. Hanem hát ezen a gyereken nem fogod a nyelved köszörülni. Azt kérdezed, honnét került ide? Hosszú történet ez, és te nyilván nem sokat értenél belőle. Nincs is most rá időm, egyszer majd ő maga elmondja tán neked, de akkor, azt garantálom, tátott szájjal fogod hallgatni. Mert ez nem akárki. Annyit mondok csak, hogy különhelikopterrel hozták a fedélzetünkre az antarktisi sarki állomásunkról. Érted? Különgép! És azt tudod-e, hogy miért? Hogy ne vesztesse az időt a tengeren, és előbb érhessen Norvégiába, a hajós rádiótávíráshoz-tanfolyamra. Amit az *Icebjörn* tulajdonosának a költségére fog elvégezni. Kapiskálsz már? Oslóban a mieink várnak rá. A sarkkutatók azt kérték, vegyük baráti, szívélyes pártfogásunkba ezt a „fekete sínedért”, ahogyan nevezed, mert ötösré vizsgázott náluk. Megmentette az embereket a biztos haláltól. Nem is fiú ez, hanem kincs. Tiszta kincs. Aranybánya. Te meg?... A nyelved köszörülöd rajta. Nemhiába tartják, hogy nálatok, bálnaszigerelőknél hiába keresne megértést a tisztességes ember. Várj, ne szakíts félbe, még nem fejeztem be! Ejtettél már el valaha is saját kezűleg kékbálnát? Ugye nem, és soha nem is fogsz, mert képtelen lennél rá. Ez meg itt, ez a fiú, rögtön az első lövésével elejtett egy hatalmas példányt. Hát feléred ezt te ésszel? És keresett ezzel egy halom pénzt, ha tudni akarod. Ember lesz a talpán, ha megnő, én mondom neked!

– Mit érdekel az engem?! – kiáltotta a főnök magából kikelve, mert a beszéd elevenébe vágott. – Engem csak az érdekel, hogy *itt* mire használhatom! Hogy lemossa a feldolgozófedélzetet? Hiszen megtartani se bírná a tömlőt. Azt hiszem, leküldöm konyhába, a szakácshoz. Igaz, hogy Olaf azt se tudja, hol áll a feje a maga kétbalkezes kuktaival, még krumplit hámozni se tud

becsületesen egy se a négy közül. Az ördög küldte ránk az ilyen népséget! Tudod, mit ajánlok én neked, Angus? Vidd vissza ezt a fiút, az lesz a legjobb. Talán az ő segítségével, ha már ilyen nagyágyú, sikerül elkapnotok még egy kékbálnát. Nekem meg lesz mit feldarabolnom, mert az idény már végefelé közeledik.

A „szakács” szóra Tumbó hátán hangyák kezdtek futkosni. Egy szakács volt a világon, akihez madárszárnyon röpült volna – Ciklopsz, az *Icebjörn* konyhamestere. De ez az ismeretlen másik?

Emlékezett még annak a visszataszító szörnyetegnek az arcára, aki őt Leith Harbourban oly aljasul el akarta rabolni. S emlékezett a maga páni félelmére és örültséggel határos menekülésére is. Nem! Az ég szerelmére – ne! Csak szakács ne legyen! Rémületében könyörgő pillantást vetett Angusra. Elszökni innét! Kereket oldani mindenáron! Csak ezt akarta, semmi mást. A szigonyos azonban cinkos szemhunyorítással válaszolt neki.

– Igazad van, elviszem, minek hagynám itt kallódni a fiút? Visszaviszem, ha tudni akarod, nálunk jobb sora lesz.

– Ó, azt már nem! Én viszem magammal, nálam lesz segédpincér – csendült fel hirtelen egy vékony, magas hang. Ellentmondást nem tűrőn, erélyesen. – Ha ráuntam, majd visszaküldöm maguknak.

Tumbó kővé meredt. Lányalak jelent meg előtte, mintegy varázsütésre: magas, karcsú és szőke volt, haját szorosan hátrafogva hordta, s fiú mód öltözött, égszínkék nadrágot s ugyanolyan színű zubbonyt viselt.

A főnök lapátnagy tenyere a lány láttán ökölbe szorult.

– Minden úgy lesz, ahogy Karen kisasszony kívánja – válaszolta alázatosan –, de az Öreg, vagyis hogy a kapitány úr épp most parancsolta nekem...

– Hát én meg más parancsolok, és ez elég legyen neked, megértetted? – toppantott.

– Ahogy Karen kisasszony kívánja – szűrte összeszorított fogán át a nyúzómester.

Angus határozatlanul állt, nem tudta, mit kezdjen magával ebben a helyzetben.

– Nincs min töprengened, szigonyos! – fordult hozzá a lány, s zöld szemében dac villant. – A vadászhajókon nem tudják, mit számít az én szavam itt, a *Vikingen*. Távozhatsz. A fiú marad!

Tumbót elkápráztatta a rendkívüli jelenség. Gyönyörű volt, mint a madonna, akinek a képét osztogatták a kis egyházközségi iskolában. Éppoly szökén, kéken tündökölt. Ki lehetett? Mert annyi bizonyos, hogy nem a kapitány lánya, akit csak „farmeros boszorka”-ként emlegettek a *Viking VII*-en. Talán a barátnője? Szeme mohón itta az angyalarc finom vonásait. Most már csak egyre vágyott: hogy ez az arc rámosolyogjon.

– Mit mereszted itt a szemed? – förmedt rá megvetően a lány. – Eriggy a négyes fedélzetre, és jelentkezz a szolgáltnál! Nos, mire vársz? Talán nem találsz oda? Elkísérjelek? Na gyere!

Tumbó, akit zavarba ejtett a parancsoló hang, szeme sarkából megpillantotta Angus aggodalmas, részvételi arcát. Talán megsejtette, hogy a lány csak azért vette maga mellé Tumbót, hogy bebizonyítsa: neki lett igaza. Mi sült ki ebből? Félt a derék szigonyos, hogy a fiú életében a szerencse balra fordult.

– Aztán ellenőrizd, hogy a fiú javára írják a prémiumot azért a kékbálnáért, amit maga ejtett el – hallotta Tumbó távozóban a szigonyos aggodalmas hangját.

A farmeros lány hevesen megfordult. Zöld szeme a másodperc töredékéig hitetlenkedve Tumbón pihent.

– Te magad? Igaz ez?

Tumbó csak bólintott, nem jött ki hang a torkán, fejében zűrzavar kavargott. Túl gyorsan zajlottak az események. Ez a mennyei tünemény megmentette őt a szakács rémétől. De milyen lesz majd hozzá? Mit akar majd tőle?

Ámulva látta, hogy a négyes fedélzet hosszú folyosóját skarlátvörös, puha futószőnyeg borítja. A falakon hófehér lakk csillogott, óarany fényt ontottak a záruk és rézveretek. Mint a Jóreménység fokának legelőkelőbb villáiban.

– Ez itt az apám, Evanson kapitány lakosztálya, azok ott az első tiszt szobái, ez meg itt az én királyi birodalmam. – Szélesre tárta az ajtót.

Hát szóval mégis ő a „farmeros boszorka”. De hogy is nevezhették így? Még mielőtt átgondolhatta volna, milyen sérelem esett a szépséges lányon, megpillantotta a kajütöt, s lába a földre gyökerezett. Soha életében nem látott még hozzá foghatót. A falakon világos faborítás, színpompás térképek, a polcok könyvektől roskadoztak. A nagy ablakok habfelhősen átlátszó, fodros függönyein át fénypatak zúdult a tágas helyiségbe, visszaverődött a tükörben, szivárványt gyűjtött a kristály vázán, mely teli volt szárított virággal. A hálófülkében, a súlyos, vörös ajtófüggöny mögött puha, csillogó anyaggal letakart heverő állt. És még amögött is volt egy ajtó. Ismeretlen, idegen világ.

Karen önelégülten nyugtázta a fekete arcon kirajzolódó határtalan bámulatot.

– Ezt mind az apám rendezte be nekem! – Hangjából hengegés csendült. – Különben ki se bírnám itt – biggyesztette le megvetően a száját. – Hozd ide azt a virágot onnan a vázából. Na, nem látod?! – kiáltotta parancsolón.

Nevetésben tört ki, mikor a fiú – hiszen lába életében először süppedt ilyen lágy, bolyhos, virággyyszerű szőnyegbe – megbotlott. Hát még amikor esetlenül kirántott a csokorból egy piros virágot, és mereven maga elé nyújtott kézzel, megbűvölten indult a kacagó lány felé. Megbotlott és hasra vágódott, de közben Karent is feldöntötte. Igaz, pattant is szempillantás alatt, mint valami acélrugó, hogy a lánynak segítsen felállni.

Am még mielőtt Karen fehér keze belekapaszkodott volna az övébe, a fiú hirtelen visszarántotta a kezét, a lány így támasztékától megfosztva, a semmibe markolt, s újból visszaesett. Kis ideig még feküdt a szőnyegen, és várt, Tumbó azonban képtelen volt akár egyetlen szót is kinyögni. Karen lesújtó pillantást vetett rá, majd önállóan feltápáskodott. Finom vonásait düh torzította el.

– Hát ilyen jó pipa vagy te! Nem elég, hogy fellöktél, de még segíteni sem kegyeskedsz, hogy felálljak! Majd megtanítlak én jó modorra!

Tumbó hallgatott. Hogy magyarázhatta volna el neki, miért rántotta el a kezét az utolsó pillanatban? Végighallgatta volna-e? S hitelt ad-e szavának? Hiszen a fiú nem tudhatta, nem érvényesek-e a Jóreménység fokán uralkodó embertelen törvények itt, a különös, sose látott hajón. S élénken emlékezett még, hogy rendkívüli kalandjai épp abban a pillanatban kezdődtek ott messze, szülőhazájában, Fokvárosban, mikor a robogó teherautó kerekei alól kirántott egy fehér kislányt, aki labdája után leszaladt az úttestre. Saját életét kockáztatva kapta el. a végső pillanatban. Megmentette. Bár sose tette volna, mert azon nyomban letartóztatták. Hátán még most is érezte a gumibotütéseket. S ezek az ütések verték fejébe a Dél-afrikai Köztársaság vastörvényét: „Négernek nem szabad fehér nőt érinteni. Soha, sehol, semmilyen körülmények közt.” Félő volt, hogy a fehér kislány megmentéséért számúzik az ország belsejébe, a néger rezervátumba nyomorra, éhezésre – vesztébe. Mert élve onnét nem sokan kerültek ki.

Hogy is magyarázhatta volna meg mindezt ennek az angyalszerű teremtsnek, akit így magára haragított? Nem hinne neki, még ha összeszedné is a bátorságát, hogy elmesélje. Amire melleleg

képtelen. Karent a fiú hallgatása még jobban felbőszítette. Haragosan kirobbant, de már akkor nemigen hasonlított angyalhoz.

– Leküldelek a konyhába, mamlasz! Súrold csak a fazekakat, meg sikáld a fedélzetet! Arra való vagy! – kiabálta. – Majd megmutatom én neked!

Hirtelen elhallgatott, látva, hogy a fiú sovány, beesett arcán végigpereg a nagy nehezen visszatartott könny.

– Ne bőgj, még csak ez hiányzott. Na jól van, ez egyszer még megbocsátok – enyhült meg a hangja. – De aztán máskor ne ismétlődjék, megértetted! Egyáltalán el se hiszem, hogy te, egymagad elejtettél a mi vadászhajónkon égy bálnát. Aki egy semmiségért pityereg. Nem szenvedhetem a bőgőmasinákat. Megpróbálok majd embert faragni belőled.

– Nils! – kiáltotta váratlanul, s hirtelen mozdulattal kitérte a kabinajtót. Valaki félreugrott. – Tudtam, hogy megint rajtakaplak a hallgatódzáson.

Idősebb férfi volt, sovány, akár egy gebe. Sötétkék ruhában, fekete nyakkendőben fehér ingben, sápadtan állt az ajtó mögött. ,

– Nils, ez itt a segéded, talán gyorsabb lesz, mint te, és nem dugja bele mindenbe az orrát. Tudhatnád, mennyire utálok az ilyesmit. Veled fog lakni. Csak öltöztessd át, ezt nagyon a lelkedre kötöm, mert mindent összetapos itt nekem azokkal a rémes bakancsaival.

– Ha hármat csöngetek – fordult Tumbóhoz –, azonnal megjelenysz a kabinomban. Kötelességed hívásomnak bármelyik pillanatban eleget tenni. Azonnal, haladéktalanul. És mindig mosolygósnak kell lenned, el ne felejtssd – szólt még hátra a válla fölött. S azzal eltűnt, mintha sose lett volna ott.

– Nyakig vagy a pácban! Mert itt ugyan nem lesz könnyű életed – mormolta Nils, s kíváncsi pillantással végigmérte Tumbót. – Na ne félj, eleinte szórakoztatni fogod, de később még, szegény lélek, nemegyszer lesz okod a sírásra.

– Sírásra? Hisz ez egy angyal! Mégbocsátott nekem.

Nils megvető pillantást vetett rá.

– Nemhiába mondják, hogy némely ifjú embernél nincs minden rendben azzal a bizonyos szürkeagyállománnyal. Saját bőrödnön győződsz meg majd róla, hogy igazam van. És akkor nem teszel fel több ilyen buta kérdést, mint most. Meggyűlölsz te még ezt a lányt, emlékezz szavamra.

Emlékezhetett rá, nem is egyszer. A szőke angyal néha jó volt hozzá, igaz, de a legtöbbször mégiscsak kegyetlen. Karen ugyanis unatkozott. Untatta a visszafelé út egyhangúsága, hiszen a vadászhajók már egyre ritkábban vontattak leölt példányokat a feldolgozóhajóhoz, hát úgy töltötte idejét, ahogy tudta. Ám ez az idő a végtelenbe nyúlt. Szép dalokat forgatott le magának a magnón. Ez csodálatos volt. Az ismeretlen óceánok vizeitől kéklő, nagy térképeken a zöld és bronzbarna minden árnyalatában játszó, idegen szárazföldek és szigetek rajzolatait mutogatta Tumbónak, s elmagyarázta a nevüket is, mert örült, hogy ilyen fogékony tanítványra akadt. De gyakran már ez sem szórakoztatta.

Tumbó legjobban azokat a perceket szerette, mikor a lány már belefásulva mindenbe, ami körülvette és amit pontosan ismert, elővett egy utazási könyvet a szép kajüt gazdag készletéből, és olvasásba merült. A fiút ilyenkor nyugton hagyta, mert se látott, se hallott, s mikor az elolvasott könyvet félredobta, így sóhajtott: „Miért nincs nekem olyan szerencsém, hogy átélhessek valami ilyesfélét? De sokat adnék érte, ha végre történne valami az életemben!”

S miközben így rajongott a kalandos könyvekért, egyetlenegyszer se próbálta megtudni Tumbótól, hogy honnét, miféle tájról származik, miként került a vadászhajóra hazájától távol, az

antarktiszi vizeken, mi mindent élt át ő, a fekete földrész fia. Karen csakis és kizárólag magára gondolt, a saját kedvtelésére. És talán ez volt az oka, amiért oly gyakran belekötött a fiúba. Egyetlen alkalmat se szalasztott volna el, hogy neveltségessé tegye viselkedésének fogyatékoságát, esetlenségét ebben a luxusvilágban, amit az apa imádott lányának teremtett a feldolgozóhajón.

Tumbó sokszor volt a gúny céltáblája. És szenvedett. Különösen mikor fekete bőrét épp Karen csúfolta ki. Azok pedig, akik a lány kedvében akartak járni és rajta keresztül beférkőzni a fegyelmet követelő, szigorú kapitány kegyeibe, nevettek a fiún. Tumbó ilyenkor a tehetetlenségtől úgy ökölbe szorította a kezét, hogy már szinte fájt. Hát az ő bűne tán, hogy nem ismeri ezt a világot? Hogy előlről kell mindent kezdenie, újratanulni mindent, ki tudja, már hanyadszor?

Néha megalázottan arra gondolt, hogy szívesebben sikálná a tatfedélzetet, vagy akár fazekakat súrolna a hajókonyhán. Annál is inkább, mivel a *Viking* szakácsa a maga jóságos teliholdarcával sokkal jobban hasonlított Ciklopszra, mint a Leith Harbour-i szörnyetegre.

„Hátha megkérném rá Karen kisasszonyt...” – gondolta. De tudta, hogy az önfejű lány soha nem egyezne bele. Így vagy úgy, Tumbó mégiscsak szórakozást jelentett neki. Mindenfelé magával cipelte az egész hajón, a fiú meg behúzta a nyakát, ha mögötte összesúgtak:

- Úgy követi ez a csudabogár, mint egy pórázra fogott, fekete pudlikutya.
- Próbálná csak ne követni! Majd adna neki a kisasszony.

Tumbó megbántottsága mellett, mindennek ellenére egyre jobban csodálta a lányt. Nagyon bátor volt és sokat tudott. Többször is mesélt például leplezetlen szenvedéllyel a világ legnagyobb tengeri óriásainak, a bálnáknak különös szokásairól, elmondta, hogyan mentik meg kicsinyeiket, miképp küzdenek a cápával, ha azok megtámadják őket. Ezekkel az ismereteivel csak Tumbó előtt brillírozhatott. Pedig jócskán teleszívta magát információval, mert minden érdekelte, és sokat olvasott.

Végül az emberek a hajón megszokták a furcsa párt: a szőke, karcsú, farmeros lányt meg a nála kissé alacsonyabb, de zömök, jó felépítésű fekete fiút, akinek nagy, szomorú szemében mintha mindig egy árnyalatnyi csodálkozás ült volna. Bőrszíne itt senkit se sértett, nem szúrt szemet, lévén hogy a *Viking* matrózai és bálnavadászai széles e világból toborzódtak össze. Végül megkedvelték a fiút, aki ott segített mindenkinek, ahol csak tudott. A nyüzömesternek kézhez adta a hosszú nyélre erősített, sarlószerűen görbe kampókést, másszor leszaladt a konyhába, hogy egy bögre forró kávét hozzon az átfagyott, fáradt munkásoknak.

– Rendes gyerek ez – mondogatták elismeréssel. – Csak az a kár, hogy így kallódik a „boszorkánk” mellett.

Karen legjobban azt szerette nézni, ahogy felvontatják a bálnát a fedélzetre, annál is inkább, mivel most, hazafelé útban már nem oly gyakran következett be ez az esemény. Szó ami szó, volt is mit nézni.

A *Viking* tatja a tengerbe lejtett, ezt a széles fedélzetrészt csúszópályának hívták. Végében méltóságteljesen himbálódzott a tengeri kolosszus sűrű, síkos teste. Uszonyait, ezt a különleges ínyencfalatot, mely mindig csak a tisztí asztal étlapját gazdagította, ekkor már lemetszették.

Az iszonyatos méretű hústömeg hajóra vontatásának kényes műveletét a feldolgozók főnöke irányította. Tumbó eleinte félt tőle, mert nem feledte még a *Vikingen* töltött első pillanatokat. De most már mintegy megbabonázva s mohó szemmel figyelte a főnököt, amint az erélyes kézmozdulattal vagy néha csupán ujjának egy intésével adta ki utasításait az öt nagy, elektromos felvonó kezelőinek.

Öt kötélén függték a csúszópálya fölött az acél állkapcsok, mint nagyra tátott, éhes krokodilszájak. Himbálódzott a hajó, ringott a tengeri óriás teste is, a főnök azonban, mint valami varázsló, mindig ki tudta választani a megfelelő pillanatot, mikor jeladására az állkapcsok villámsebesen alázuhanak, és hatalmas csattanással összecsukódtak az óriás állat farkán.

A fölemelt hüvelykujj a gépészeknek jelzett. A pattanásig feszült öt acélsodrony lassan, egyenletesen húzta a több tucat tonnányi terhet. Az elöl álló két nyúzó munkás a pillanatot leste, mikor a bálnafarok megjelenik a fedélzet fölött. Mesteri, villámgyors mozdulattal belevágták a kést, átütve vele a bőrt és a szalonnaréteget. S míg késeikkel mozdulatlan álltak, a mind feljebb csúszó testen egyre hosszabb lett a mély vágás.

Kicsivel később a munkások a hájrétégre vájt lépcsőkön felmászottak az óriás hátára. A következő csoport kisebb darabokra szabdalta a szalonnacsíkokat, s a fedélzeten álló, gőzt okádó üstökbe dobálta. Olajozottan, óramű pontossággal ment a munka.

– Legkésőbb harminc órával a zsákmány elejtése után minden példánynak feldolgozott állapotban kell lennie, hogy a zsiradék és a hús friss maradjon. Azért ez a sietség, mert eleget kell tenni a nemzetközi előírásoknak – magyarázta Karen. – Nem könnyű dolog időre feltrancsírozni egy ilyen hatalmas kékbálnát.

A legnehezebb és legveszélyesebb manőver a testtömeg átfordítása másik oldalára. Az acélsodrony elpattanása, ami nemegyszer megtörtént, az embereket halállal fenyegette. Így ennél a mozzanatnál mindenki szedte a lábát, és biztonságos helyre húzódott.

A szalonnaréteg lefejtése után került sor a húsrá, majd végül a gondosan megtisztított csontvázat a gőzfűrészhöz vontatták. Fehér por fellegzett ilyenkor, és sűrű fátyolként megülte a levegőt.

– Olyan pokolian kemény csontok ezek, hogy a fűrész pengéjét állandóan cserélni kell – magyarázta Tumbónak Karen,

Ezt is tudta. S mikor látta, hogy a fiú milyen szomjasan figyel minden szavára, csak úgy ontotta az adatokat:

– Egy huszonhét méter hosszú példányból, amelynek a súlya rendszerint körülbelül száznegyvenezer kilogramm, harminc tonna különféle minőségű zsiradékot olvasztunk ki. Apám azt mondta, márpedig ő tudja a legjobban, hogyha egy ekkora kékbálna zsírjából gyertyákat öntenének, száz évre elég lenne a világ legnagyobb templomában, a római Szent Péter-bazilikában. És ez csak egyetlen bálna, érted?

Tumbó nem tudta, mi az a bazilika, sem azt, hogy hol van Róma, de szentül hitt Karennek, és nem titkolta csodálkozását.

– Három tonnát nyom a nyelve, több mint féltónnás a szíve, huszonkét tonnányi a csontja, és a...

A fiúnak már szédült a feje ettől a rengeteg tonnától. Nem tudott hova lenni ámulatában, hogy a lány ezt mind képes volt megjegyezni.

Sok órát töltött el Tumbó a bálnafeldolgozás nézegetésével, de nem mindegyikre emlékezett vissza szívesen. Egy alkalommal életveszélybe került.

Épp egy kékbálna óriás testét vontatták fel lassan a fedélzet deszkapadlatára, amit szokás szerint erős vízsugarakkal öntöztek, hogy a csúszást megkönnyítsék. Fenn volt már csaknem az egész test. Négy munkás ugrott, hogy hátán a bőrt felhasítsa. És akkor az az ember, aki a tömlőfejet tartotta, melyből csak úgy süvített a vízsugár, egyszer csak rosszul lett. A kötél megfeszült, a bálnatest megakadt. Még egy pillanat, és visszacsúszik a tengerbe.

– Locsold! – ordította magából kikelve a főnök.

Tumbó esküdni mert volna, hogy a felszólítás neki szólt. Habozás nélkül odaugrott, és két kézre kapta a hosszú, réz csőfejet. A vászonkígyó azonban hirtelen megremegett, mintha föléledt volna. Megduzzadt, s nyílásából tömör sugárral kilövellt a víz. Ütéseitől tompán dongott a fedélzet. A vízkígyó tekerőzött, hánya-vetette magát, rángatózott a rémült fiú kezében. Ő azonban nem eresztette el. Az erős vízszugár először a bálna hátán siklott végig, lesöpörte róla mind a négy munkást, aztán a felvonónak ütődött, és leverte helyéről a két gépészt. Ahová csak elért az ezüstpázsma, ázott emberek hemperegtek a fedélzeten.

Tumbó az ijedségtől elvesztette a fejét, nem tudta, mitévő legyen, hanem azért a megveszett szörnyet nem engedte ki a kezéből, mígnem azt érezte, hogy a tömlő megroggyan, s lágy rongycsomóként a padlóra ereszkedik, mint akit legyőztek. A fiú borzadálytól tágra nyílt szemmel látta, hogy egész csapat víztől csöpögő, felbőszült bálnahalász csörtet feléje. A menet élén leszegett fejjel, mint támadni készülő bika – a nyúzómaster.

„Ez megöl! Menekülni kell!” – villant át agyán a kétségbeesett gondolat, ám a réműlettől mozdulni sem tudott. Behunyta a szemét. S akkor váratlanul megragadta egy erős kar, és néhány lépésnyivel arrább dobta. Sárban hevert most, onnan látta, amint a mester, a világ minden nyelvén egyszerre szitkozódva, nekiront egy embernek.

– Te nyavalyás disznó! – üvöltötte. – Miért kapcsolod át a szelepet tűzoltásra? A te hanyagságod mindnyájunkat a vízbe juttathatott volna, ott meg – s a gyilkos bálnák fekete uszonyaitól fortyogó tengerre mutatott – ezek a bestiák szétmarcangoltak volna bennünket. Ha még egyszer előfordul hasonló eset, esküszöm mindenre, ami szent, hogy még a napot is elátkozod, amelyen világra jöttél. De elég a szóból. Munkára, emberek! – Egy pillanatra megállt a félelmében reszkető Tumbó mellett.

– Rögtön mondtam, hogy még a fedélzetsikálást se lehetne rád bízni – kezdte mérgesen, de a fiú ijedt szeme láttán hangot váltott, és szelíden hozzátette –, de azért, meg kell hagyni, kis vakarcs létedre van erő a karodban. Meg a fejed is helyén van. Jó munka volt! Két emberem se bírta volna megtartani azt a csövet ekkora víznyomás mellett. De amit az a másik művelt, azt jól megjegyzem magamnak! – Még egy búcsúkáromkodást megeresztett a boldogtalan gépésszel kapcsolatban, majd rohant, munkára serkenteni a legényeit.

Karen, miközben kiöntötte gumicsizmájából a vizet, úgy nevetett, hogy még a könnyei is csurogtak. Tumbó az első pillanatban biztosra vette, hogy őt kacagja a lány. Tetőtől talpig sáros volt, borzalmasan festhett. Várta az újabb adag csúfolódást, ám Karen elismerően pillantott rá.

– Ez aztán derék dolog volt! Büszke vagyok rád! – hallotta a fiú. Ez a néhány szó, mint a legszebb muzsika, még sokáig visszacsengett fülében. S felidézte, valahányszor a lány kötözködött vele.

Nagyobb hullám csapódott a tutajnak, s a hideg víz végigloccsant Tumbó hátán, összekuporodott, szorosabban tapadt a síkos deszkához. Még hosszú ideig küzdőit a kábulattal, melybe a monoton tengermoraj ringatta, de végül is megadta magát. Nem érezte, mikor zuhant álomba, mintha jótékony, ölelő karok közé zuhanna. Nem érezte többé a félelmet attól, amit hozhat akár a következő perc is.

5.

KAREN NEM TUDTA, MI AZ ÉHSÉG

Karen hosszú ujjal madárkarmokként vájódtak a fiú vállába. Tumbó mozdulatlanul hevert, arccal a deszkának, a lány pedig teljes erejéből rázta. Mindhiába,

– Jönnék! Már közel vannak! – kiáltozta örömeiben sírva.

– Ébredj!

A fiú meg se moccan, Karent elöntötte a rémület. Hátha meghalt? Mi lesz akkor vele? Egymagában soha, de soha nem boldogul itt. A *Viking* hajósai esetleg észre sem veszik a hullámokon hánykódó kis tutajt. Az elkeseredés végső erejével markolt a boglyas hajzatba, s maga felé fordította a fiú arcát. Elgyötört volt az, olajtól maszatos, sovány, s a szorosan lezárt szemhéj miatt teljesen élettelennek hatott.

Nem, az lehetetlen!

– Jön a hajó! Ébredj! – kiáltozta, s hisztérikusan rángatta, cibálta haját, fülét. Megkönnyebbülten föllélegzett, mikor látta, hogy Tumbó végre megpróbálja felnyitni a szemét. Jó darabig hallgatott a fiú, s úgy meredt a fölébe hajló sötét sávokkal barázdált, könnytől duzzadt arcra, mintha meghibbant volna.

– Megtaláltak bennünket! Hallod? Rögtön itt lesznek!

Nehezen ocsúdott. Mért ragadták ki a jótékony álom szakadékából? Nem vett észre semmit, s nem hallott mást maga körül, csak az egyhangú tengerzúgást.

A nappali világosság rég felemésztette már az éj sötétjét. Szelíden siklott a tutaj az óceán hosszú hullámain. A felkelő nap első sugaraiban, mint olvasztott ezüst, vakítóan megcsillant itt-ott a víz. Hiába meresztette a szemét, se közel, se távol nem látott semmit...

– Ott vannak! – erősködött a lány. – Nézd!

Kitágult szemmel arra bámult, amerre Karen mutatott. Szíve egyszer csak hevesen megdobbant. Igen! Most már ő is megpillantott a hullám hátán egy sötét vonalat. Igaz, el is tűnt nyomban, belesüllyedt a vízbarázdába, de aztán újra felmerült, hogy kicsit később megint alábukjon.

– Dereglye! Mentőcsónak! – Eszméletét abban a másodpercben visszanyerte, és lázasan oldozni kezdte a kötelet, amivel mindkettőjüket erősen a tutajhoz rögzítette. Szélesre terpesztett lábbal, a hullámringás ritmusát követve testével, felállt. Karen szótlajml kezébe adta a zubbonyát. Tumbó lengetni kezdte, integetett vele, magasra, a lehető legmagasabbra emelte, majdhogy el nem vesztette egyensúlyát.

– Ők azok! A *Viking* mentőcsónakja! – kiáltotta Karen.

A távolság nagy volt, ám a fiúnak időközben kitisztult a szeme, s most már ki tudta venni a csónak orrát. Megrettent. Csónak? De hát akkor hol a hajó? Ameddig a szem ellátott, üres volt az óceán. Hiszen az evezők egymagukban nem juthattak ilyen messzire a *Viking*től. Mit jelentsen ez?

– Igen, igen, közelednek! Látom őket, de még nem adnak semmi jelt – válaszolt gépiesen Karen lázas kérdezgetésére.

A mentőcsónak oldalán nem látta az evezőket. Talán motorral jönnek? A *Viking*nek volt néhány motorcsónakja is, de ez valahogy nem halad előbbre. Úgy tűnt, mintha egy helyben állna. A csónak palánkja fölött nem lehetett látni embereket, pedig még ha ülnek, a fejük akkor is ki kell hogy látsszék. Csak nem...?

Zubbonyával még hevesen hadonászott, de már többé nem áltatta magát. Ezt a csónakot nem az ő megmentésükre küldték. Üres volt, és csak sodródott az óceánon céltalanul, magányosan, akárcsak ők. De mit mondjon a lánynak? Hogy fogadja majd a szörnyű hírt? Mert eltitkolni sajnos nem lehet.

Karen réveteg szemmel bámult rá. Fel sem fogta a szavakat. Tumbónak pedig, miközben biztatta a lányt, hogy ne engedje magán, úrrá lenni a kétségbeesést, egyszer csak, mint valami kinyilatkoztatás, eszébe villant, hogy talán még nincs veszve minden. Hogy is nem gondolt erre rögtön? Hiszen nem is egyszer segített Ciklopsznak újratölteni az *Icebjörn* mentőcsónakjain a vizeshordócskákat és frissre cserélni a konzerveket. S hátha ebben a sodródó dereglyében még másféle készletek is vannak? Evezők, melyekkel oda kormányozhatja a csónakot, ahová akarja. És mentőövek. Meg vitorla. Maga az élet!

– Minden jól lesz, minden rendbe jön, majd meglátod! – kiáltotta, s ügyet sem vetett a lány szemében tükröződő elkeseredésre. Habozás nélkül megragadott egy lécet, hogy felfeszítse. A tutaj hevesen megingott, alatta „bugyogni kezdett a víz. A lány riadtan nézett rá. „Megőrült!” – futott át az agyán.

– Mit csinálsz! – kiáltott rá.

– Evezőt! – vetette oda zihálva.

– Tumbó! Hagyd abba, várj! – könyörgött.

– Tudom, mit teszek! – hangzott a válasz.

A *Viking* hajóácsa jól értett a szakmájához. Tumbó hiába birkózott a tutajjal: egyetlen deszkát sem sikerült kimozdítania. A fiú a tengerre nézett. Még mindig jókora távolságban feketélt a csónak. Csak valamilyen áramlat el ne terítse más irányba!

Karen még nem értette, minek viaskodik a fiú azzal a vastag léccel, de nem merte megkérdezni, inkább segített neki. A léc mégsem lazult, mintha betonba ágyazták volna.

A fiú vérbe borult szeme egy pillanatra megállapodott a rácsozat letört végén, mely kiállt a léc mögött. Megingott az egész alkotmány, ahogy letérdelt. Kihajolt, amennyire csak bír, majd két kézzel megragadta a deszka szélét. Már az első erős rántásnál örömmel érezte, hogy hajlik, megadja magát. Oly hirtelen repedt ketté a szög mellett, hogy Tumbó hanyatt esett. Karen villámgyorsan elkapta őt az övénel fogva, és magához húzta. Fájdalmas volt az esés, de mit számított? Görcsösen szorongatta kezében a hosszú, csaknem kétméteres deszkadarabot. Rögtönzött bontórúdját a lécek közé dugta, közel a gerendához, és teljes súlyával ránehezedett a másik végére. Emlékezett, így csinálták a kikötőmunkások, ha deszkát akartak kimozdítani a helyéből. A több hüvelyknyi szög megremegett, de még mindig erősen tartott. Tumbó megismételte a műveletet a másik gerendánál. Aztán a harmadiknál. Mindenáron még hosszabb, csaknem négyméteres lécet kellett szereznie evezőnek. Karen is küzdött a makacs szögekkel, amelyek csak nagyon lassan engedtek.

A nap delelőpontjára ért, s kegyetlenül perzselte bőrüket, fénye a vízről visszaverődve, valósággal vakított. Az ég kékje is szúrta szemüket. Néha abbahagyták a veszködést, kezük felmondta a szolgálatot.

– Takard be a fejed a zubbonyal, Karen! – vetette oda a fiú, s csodálkozva ocsúdott rá, hogy csak így, néven szólítja, nem „Karen kisasszony”-nak, mint eddig. Minden, ami ezelőtt volt, oly valószínűtlennek, nem igazinak hatott, mint valami réges-rég álmodott álom. Semmi sem létezett, csak a könyörtelen tenger meg az egyenlőtlen harc. És a mentőcsónak – egyetlen menekvésük. –

Egy pillantást vetett az óceánra. A lomha hullámok dobálta csónak megint eltűnt szeme elől. „Utol kell érnem, kipréselem magamból a maradék erőmet, hogy megkaparintsam” – határozta el.

Karen hirtelen leroskadt a tutaj deszkára.

– Nem bírom tovább! – nyögte.

Tumbó azonban nem hagyta abba, tovább feszegette a lécet. Hátizmait vasfogókkal tépte a fájdalom, karja elzsibbadt az erőlködéstől. Tudta, hogy ha ő is leáll, el vannak veszve.

– Hagyd azt a hülye evezőt, úgyse jó semmire! – Karen alig bírta visszatartani könnyeit. – Úgyse keres bennünket senki, nézd – széles mozdulattal mutatott a napsütötte tengerre. – Én nem bírom ki tovább, szomjan halok! Tumbó, segíts!

Nem segíthetett rajta. Elég sokáig tartotta magát a lány. Az összeomlásnak előbb-utóbb be kellett következnie. A kétségbeesett folytonos könyörgés lassan suttogóvá vált, majd alig hallható nyöszörgés tört csak fel a szomjúságtól kiszáradt ajkából. Tumbó úgy tett, mintha nem hallaná, így kellett tennie. Megmakacsolta magát. Ösztöne, e csalhatatlan tanácsadó azt súgta neki, hogy egyetlen menekési lehetőségük a rögtönzött evező. A megmenekülés egyetlen reménye. Megint nekiesett. Minden maradék erejét megfeszítve dolgozott. És egyszerre csak engedtek a szögek. A súlyos, esetlen deszkát a vízbe merítette, és lapátolt vele néhányat.

A tutaj a fiú akaratának engedelmeskedve, lassan elfordult. Tumbó ütemesen lapátolni kezdte hátrafelé a vizet az esetlen evezővel. Zsibbadt, sebes kezével görcsösen szorította a fát.

Szélesre terpesztett lábát keményen megvetette a bőrt perzselő, napszikkasztotta deszkán. Végre arra úszott a tutaj, amerre ő akarta. Micsoda öröm! Most aztán biztos volt benne, hogy utoléri a csónakot. Utol kell hogy érje. Ha továbbra is itt maradnak a tutajon, az egyenlő volna a gyötrelmes szomj- és éhhalállal.

Kiszáradt torkában egyre nagyobbak érezte megdagadt nyelvét. A szomjúság százszor rosszabb, mint az éhség. Tudta ezt jól. De mit szenvedhetett Karen?

Pörkölt a nap, akár a tűz. Tumbó életében először áldotta fekete bőrét, mely kibírhatóvá tette számára az égből merőlegesen, kíméletlenül tűző sugarak ostromát. A lány viszont... Mozdulatlanra kuporodva feküdt a zubbony alatt, hirtelen elcsöndesülve, védtelenül. Arca megmegrándult a szenvedéstől. Alighanem elszunnyadt. Még ez a szerencse. Tumbó gyengéden a lány fejére húzta a zubbonyt, arcát megérintette. Izzadt vagy könnyes? Gyaníthatta-e valaha is, hogy a gőgös lányt egyszer sírni látja?

Gépiesen evezett, s csodálkozott magamagán, honnét merít ekkora erőt. A csónakot azonban még mindig nem látta. Nem tudta, hova, merre kergette a szél s az áramlat. Talán valahová az ellenkező irányba? Mégsem engedte ki kezéből az evezőt, öntudatlanul is tartani akarta a lányban a lelket. Hadd higgye, hogy hamarosan eléri az édesvízzel és élelemmel megrakott, áhított csónakot.

A nap már nyugatra fordult, mikor a kimerültség leteperte a fiút. Elnyúlt a deszkán. Nem sok híja volt, hogy leszálljon az éj egy csapásra, mint mindig. Tumbó tudta, ez az éjszaka rosszabb lesz, mint, az előző. Nem bírta már megtartani kezében a deszkadarabot. Ólomsúlyúnak érezte. Amint ott hevert erőtlenül a tutaj peremén, s révetegen bámult az áttetsző habokra, egyszer csak összerendezte. Közvetlenül a vízfelszín alatt váratlanul ezüsthény villant. Halak! Egész raj úszik. Lehet, hogy hirtelen kedvez neki a szerencse? Kezét mohón, karmosra tárt ujjakkal villámgyorsan a vízbe merítette. De az árnyék elriasztotta a halrajt, oldalt cikkant, s vele a remény is eltűnt, hogy csillapíthatják szomjukat és elverhetik éhségüket. Óvatosan átmászott a tutaj túloldalára, szembe

a nappal. Itt is fortyogott a víz a mozgékony, ezüstös vonalkáktól. Ám amint a víz fölé hajolt, újra csak szétrebbentek, mint őszi szél fújta falevelek.

Nagy nehezen nyelt egyel, hiszen már szájában érezte a nedves, gyönyörteli ízt. Gyűlölködve nézte, ahogy a vízfelszín alatt új raj vonult. Újból közelebb kúszott, s ekkor vette észre, mennyire gátolja mozgásában a gumicsizma. „Megvan!” – villant agyába az ötlet. Lerántotta lábáról a csizmát, a kötél egyik végét a lábfejrészre, másikat a szárára csomózta, majd lassan, a lehető legóvatosabban a vízbe eresztette, és várt. Beválik-e a csel?

Az első szardellarajok szanaszét rebbentek, mások azonban kis idő múlva csapatostul besurrantak a széles csizmaszárba. Tumbó heves lendülettel felrántotta a különös varsát. Három jól megtermett példány már nem tudott időben kimenekülni. A fiú mohón megragadta az egyiket, s ujjait teljes erejéből összeszorította rajta. A maró éhség meglepő indulatra sarkallta. Az egyik gerendából kihúzott szöggel kizsigerezte a halat, majd a deszkán ledörzsölte róla ezüstpikkelyeit. Már szájához emelte, mikor pillantása Karenre esett. Alszik. Felébressze, vagy leharapjon előbb egy darabot, csak egy icipici darabkát a halból? Aztán a lánynak majd kibebezi a másikat. Nem, nem! Érezte, ha egyszer belekezd, semmi sem tarthatja többé vissza, felfalja maga mind a hármat! És ettől az áruló gondolattól elszégyellte magát. Hisz ez még rosszabb volna, mint a lopás.

– Karen! – szakadt ki torkán a kiáltás.

A lány, mikor meglátta a felé nyúló, vértől csöpögő, fekete kezét, undorral félrekapta a fejét.

– Nem! Én hozzá se nyúlok, a világ minden kincséért se!

– Hunyd be a szemed! Kényszerítsd magad! – kérlelte. Sóváran várta a pillanatot, mikor végre ő is belevájhatja fogát a zsíros, nedvdús húsba. Hát nem érti ez a lány, mit érez?

– Nem! – sikoltotta Karen hisztérikusan, mikor orra alá tolta a szardellát. „Soha életében nem tudta, mi az éhség!” – futott át a fiú fején a gondolat. S már nem bírta ki tovább: fogát mohón a haltestbe vágta, darabokra szaggatta, nyelte meg se rágva, míg végre döbbenetes megkönnyebbülést érzett, és nyelőcsövében enyhülni kezdett a tűz. Most kényszerítette magát, hogy lassan, módszeresen rágjon, s kiélvezze a hűvös, nedves hús minden falatkáját. Emlékezett még, hogy mi az ára, ha üres gyomorral túl falánkan habzsol az ember.

Karen szemében irtózat tükröződött. Mit tegyen, hogy meggyőzze? Kényszerítse tán? A lány nem értette, hogy több ilyen alkalom talán már nem adódik.

– A halban édesvíz van, oltja a szomjat! Kóstold meg! – unszolta. Szája tele volt hússal.

A „víz” szóra a lány néhányszor nyelni próbált, szemét becsukta, és utálkozó arckifejezéssel kinyújtotta a kezét. Szemlátomást viaskodott magával, a nyers hús fojtogatóan ült nyelőcsövében, látszott, hogy kínozza az öklendezés. Nagy nehezen lenyelt egy falatkát. A fojtott irtózat fintorának láttán, mely arcán megjelent, a fiú szívét a szájalom hulláma öntötte el.

– Adj még! – hallotta boldogan pár pillanat múlva.

Áldotta most a nehéz gumicsizmát, melynek révén végre csillapíthatták kissé szomjukat.

– Egyél csak, mindjárt fogok többet is – mondta büszkén.

S igaza volt. Három fogásra sikerült felhúznia a rendkívüli varsával tizenegy szardíniát, és néhány kövér szardellát. Karen undorát leküzdve evett, és leplezetlen irigységgel nézte, hogyan tűnik el a hal a fiú szájában, miként szívogatja, ízlelgeti s nyelegeti a falatokat, hogy nyalogat fel élvezettel minden csepp vért. Mindent megtett, hogy utánozza, bár a gyomra hevesen tiltakozott. Erőt vett magán.

– Még! – kérte újra meg újra, nem is látva, hogy Tumbó végül minden halat neki ad, és semmit sem tart meg magának.

Villámgyorsan zuhant le a sötétség, mintha valaki tapadós, fekete leplet borított volna az óceánra. Szorosan egymáshoz simulva, hidegtől dideregve ültek a zubbony alatt. Tumbó nem tudta volna megmondani, mikor nyomta el őket az álom, pedig megfogadta magában, hogy örködni fog. Csak arra emlékezett, hogy a kettejüket összefogó kötelet erős hurokkal megint a tutajhoz rögzítette. Heves billenés ébresztette fel. Szempillantás alatt magához tért. Időközben a szél irányt változtatott, könnyörtelenül fújt most, csontig hatón. Hullámozott a tenger. Dobálta a tutajt, hol erre, hol arra dőlt, veszélyesen a hullámhátra emelkedett, majd völgybe süllyedt. Sziszegő víz ömlött a deszkára. Felköltse-e Karent, vagy hagyja még, hadd nyűgözze le a gondtalan álom? Úgy döntött, ő maga ébren marad, ám a fáradtság felülkerekedett. Megint elnyomta az álom. Mitől ébredt fel oly hirtelen, – mintha valaki erősen meghúzta volna a haját –, maga sem tudta.

A napkeltét jósló, szürke félhomályban újból felbukkant szeme előtt teljesen tisztán a csónak sötét sziluettje. A tutajjal egy vonalban nehézkesen himbálódzott a hullámokon. Feléjük tartott! Mióta már? A tengeráramlat miféle szeszélye sodorta végre épp ide? Egy másik meg talán eltérítheti egész másfelé! Tumbó villámgyors mozdulattal leoldozta magáról a kötelet, s talpra ugrott. Oly keményen markolt Karen vállába, hogy a lány fájdalmas kiáltással ébredt.

– A csónak? Hát mégis utolérted?! Ó, Tumbó, milyen remek fiú vagy!

A fiú nem mondott ellent, nem vallotta be, hogy elaludt, és az egész a véletlen műve. A dicséret akkora örömet okozott neki, hogy megkétszerezte erejét, s újból csépelni kezdte a deszkával a vizet. Ám a csónak meg a tutaj közti távolság csak lassan csökkent. Úgy rémlett, itt van már, csak nyúlni kell érte, aztán kiderült, hogy még mindig elérhetetlen. Képes lesz-e utolérni? Ahogy a hullám hátára emelte a tutajt, már a feketével festett csónaknevet is el tudta olvasni: *Sandefjord* és *Viking*, meg a tatjára mázolt hetes is tisztán látszott. Fülében visszacsengett a kiáltás, mely a hangszórókból áradt, közvetlenül azelőtt, hogy ő a bálnavadászhajó fedélzetéről a vízbe vetette magát:

„A hetes mentőcsónakot lesodorta!”

Milyen régen is volt! Úgy tűnt, azóta egy egész örökkévalóság telt el. Micsoda szerencse, hogy a csónak nem merült el, csak az ár most el ne vigye megint tőlük!

– Vízbe ugrom, és odaúszom hozzá!

– Én is! Nem maradok itt egyedül!

– Nem! – tiltakozott élénken. Elég volt egy pillantást vetni a háborgó tengerre. Neki talán sikerül utolérnie a csónakot, de kettejüknek együtt soha. És akkor mi történhet? Elveszthetik a tutajt, de nem jutnak el a csónakig...

– Maradnod kell! – kiáltott a lányra. – Magamra kötöm a kötelet. Ha nem boldogulok, te visszahúzod.

Erősen dereka köré csomózta a kötelet, ellenőrizte, hogy a másik vége elég szilárdan van-e a deszkához rögzítve, majd teljes erővel elrúgta magát a tutajtól.

Melegnek s valahogy lágynak, barátságosnak érezte a vizet. Gyorsúszásra váltott, s időnként felágaskodott egy-egy hullámhátról, hogy szem elől ne tévessze a csónakot. Az néha épp csak kilátszott a hajnali világosságban csillogó vízfelszínből. De örömmel állapította meg, hogy jelentékenyen fogy a távolság, mely elválasztja tőle.

„Mindjárt ott vagyok mellette.” Ám mielőtt ezt végiggondolhatta volna, megérezte, hogy a kötél visszatartja. „Túl rövid! Leoldjam?” – s már nyúlt a csomóért, hogy megszabaduljon, és tovább ússzon. Alig bírta visszatartani magát ettől az ösztönös mozdulattól. „És mi lesz, ha a csónakban nincs evező? A tutaj elúszik az egyik irányba, engem meg elvisz a másikba.” Ezt nem tehetette. Nem hagyhatta magára Karent. Túl hamar örült a győzelemnek.

Fékezte a kötél, és egyre jobban nehezítette mozgását. Már csak gépiesen kaszálta a vizet, a hiábavaló erőfeszítés kedvét szegte. Jó darabig fel sem tűnt neki, hogy a távolság mégis egyre fogy. „Vagy én vontatom a tutajt, vagy egy jótékony áramlat visz a csónak felé” – gondolta. Hátranézett és megértette. Karen alakja sötétben kirajzolódva a fényes ég hátterén, ütemesen hajlongott jobbra-balra. „Evez! Remek lány!” – gondolta.

Ezt nem tételezte volna föl róla.

Erősebb karcsapásokkal, élénkebben kezdett tempózni, ám a víz most valahogy keményebbnek, barátságatlanabbnak hatott. Már csak néhány méter választotta el a csónaktól. Tisztán látta a palánk fadeszkáztatát és középen a lazán lógó kötelekét a parafa úszókkal. Még egy utolsó erőfeszítés, még néhány lendületes tempó. Hangosan lihegve magasba emelte mindkét karját, görcsösen megmarkolta a csónak szélét. Így függött rajta percekig szinte eszméletlenül, levegőért kapkodva. S váratlanul azt érezte, hogy keze elerőtlenedik, ujjai maguktól szétnyílnak, elernyednek, ő pedig visszacsúszik a vízbe. Egy alattomos hullám jóformán ugyanebben a pillanatban, mintha csak erre várt volna, hátára kapta a csónakot és eltaszította tőle.

Kezdjen megint mindent előlről? Nincs hozzá ereje többé! Feküdt a vízen, mint a halott. Valami hirtelen megérintette a bal lábfejét. S mint ki vészjelzést hall, egész testén borzalmas rémület futott át. Cápa! Ha e szörnyeteg feni rá a fogát, nem ússza meg élve. Villámsebesen, mint a rugó, pattant előre. Maga sem tudta, hogyan és mikor ragadta meg a lógó kötelet, s miképp került testét magasba, lendítve a félig elmerült csónakba. Rémülten szemlélte lábfejét. És megkönnyebbülten fellélegzett. Épségben van!

Remegő lábakkal gyorsan felemelkedett, és a csónakból kihajolva figyelmesen nézte a vizet: mikor jelenik meg a vérszomjas ragadozó csillogó, fekete háta vagy ezüstfehér hasa alja. Nem válaszolt Karen jeladására sem, pedig a lány egyre közelebb ért. Szemét mereven a tengerre szegezte, tudnia kellett, nem köröz-e a cápa itt valahol. Egy rosszindulatú hullám tajtékot fröccsentett arcába, a hullám alól düledt szempár bámult vissza rá. Tumbó elnevette magát. De hiszen ez nem cápa, csak egy jámbor tonhal! Se nem veszedelmes, se nem ragadozó, legfeljebb ennivalónak lenne jó. Neki köszönheti az életét. Ha nem fogja el páni félelem a cápától, sohasem bírt volna oly villámgyorsan felkapaszkodni a csónakba.

Megnyugodva húzta most lassan magához a tutajt. Mikor már egészen a csónak mellé ért, rákiáltott a lányra:

– Ugorj!

Karen csak erre a jelre várt. Szabályosan fejest ugrott, mintha csak a fürdőmedencében lenne, és közvetlenül a csónak mellett merült föl. Tumbó beemelte. A lány térdig a vízben állva, csodálkozóan nézte, ahogy a fiú – rá sem hederítve – eldobja a kötelet, majd lázasan leoldja a hosszú evezőt, és a kötél végén táncoló tutajnak feszíti.

– Sikerült! – kiáltotta megkönnyebbülten, mikor látta, hogy a tengeráram átsodorja a tutajt a csónak végébe. – Nem érted, mire kellett ez? Hisz egyetlen ütközéssel szétmorzsolhatta volna a csónakunkat.

6.

EGYETLEN NYOM: A HÁNYKÓDÓ TUTAJ

A szemsértő napsütés a sűrű szövésű, sárga függönyön átszűrődve eltompult, és a hűvösség illúzióját keltő, szelíd félhomály töltötte be a *Viking* rádiós kabinját. Csalóka érzet volt, mert noha a ventilátor egyhangú zúgással örölte a nehéz levegőt, Evald – elterpeszkedve a széken – nagy zsebkendőjével szüntelenül törölgette pufók arcán a csorgó verejtéket. És panaszosán sóhajtozott. Tekintetét olykor-olykor kelletlenül végigjártatta a kabinfalán elhelyezett tucatszám készüléken meg a hosszú asztalon, melynek fekete és krómtól csillogó felületén színes skálák mutatói adtak jelzéseket. Mindentől undorodott, torkig volt az egésszel.

– Neked jó, te cingár. Honnét van ennyi erőd? – dörmögte, irigyen nézve az asztal túlfelén ülő kollégáját. A sovány, kis termetű Sverre nem panaszkodott a hőségre, fülön merült az olvasásba. Tankönyvében minduntalan aláhúzott valamilyen képletet, egyenletet, s félhangon mormolt maga elé, mintha kívülről akarná megtanulni. Ám ha a legcsekélyebb változás állt be a leadó érintkezőfejei közt csúszó perforált szalag súrlódásában – erre a szalagra kódolták a *Viking* akciójának eredményeiről szóló jelentést –, gyors pillantással felmérte a helyzetet, s a gombok finom csavargatásával elhárította a zavart.

Norvégiában egyre jobban türelmetlenkedett a hajózási vállalkozó, napról napra várta a bálnavadászhajó visszatérését. Folyton újabb adatokat követelt, és sürgette őket.

– Bemagolom, ha addig élek is – válaszolta Evald kérdő pillantására. – Ahogy kikötünk Sandefjordban, azonnal utazom Oslóba, és levizsgálom matekból. Nem bukhatok el, ezt megértheted. Annak, amit itt egy vadászidény alatt keresek, elégnek kell lennie az év további részében a tanulásra.

– Lám, lám, az ifjúság! Én csak egy jó zuhanyról meg egy kiadós adag whiskyről ábrándozom. De átkozottul múlik ez az idő. Még húsz perc van az ügyelet végéig – ásított Evald, s lehangoltan figyelte, milyen lassan jár az óramutató.

A hangszóróban váratlanul nyekeregni, bugyogni kezdett valami. Kelletlenül vállat vont, erősebbre vette a hangot, és tisztábbra állította a vételt. A mély, rekedt hang az egész fülkét betöltötte. Artikulátlan szóáradat patakzott leállíthatatlanul.

– Evald, mi történik itt? Megint a *Viking VII* szidalmi?

Thor magas alakja teljesen kitöltötte a kabinajtót.

– Nem kétséges, főnök: ez Angus. Ki lenne más? A szigonyosok azt hiszik, övük a világ, nekik mindent szabad, különösen most. De ez a fickó mindjárt közül a legrosszabb. Ő meg Hansen fedélzetmester. – Evald kikapcsolta a hangszórót.

– Sehogy sem tudják megemészteni az utasítást, hogy fel kell hagyni a kereséssel. A könyökömön jön ki a rengeteg tiltakozás meg szemrehányás. Hát tehetek én róla? Hacsak nem az a bűnöm, hogy szeretnék már végre otthon lenni. Nem én vagyok az egyetlen, mindnyájunknak sietős lenne. Úgyse fogunk találni semmit. Se senkit. Angus átkozódik, kiabál, azt mondja, ez a pár nap kevés, nem szabad még lemondani róluk és elhajózni Rióba. De hát mondja ezt meg az Öregnek, ne nekem. Ráadásul azért is lehordott, amiért bécsi keringőket forgatok a vadászaiknak. Mit kívánna? Gyászindulót talán? – berzenkedett Evald.

Sverre fekete szeme neheztelem megvillant.

– Tartsd a szád, dagi, ne fessd a falra az ördögöt!

Thor leplezetlen rokonszenzettel pillantott a rádiótávírászra.

– Egyáltalán nem csodálkozom a VII-es emberein! – Sverre tűzbe jött. – Megszerették a fiút, jobban ismerték, mint mi. Jót akartak neki, mikor átrakták a hajónkra, azt hitték, így hamarabb eljut Oslóba, hogy kitanulja a szakmát, aztán a fordítottjára sült el. Ilyen az élet. Az Öreget pedig ne bánts. Inkább gondold el, mit éreznél te magad, hogy kétségbe lennél esve, ha a te kislányod tűnne el nyomtalanul. Ennél már a halál is jobb.

– Pfü, pfü! – Evald ösztönösen megérintette a nyakában lógó medált.

– Főnök, mi van az öreggel? – fordult Thor hoz.

– Az öreg? – sóhajtott fel az. – Bezárkózott a kabinjába, senkit sem akar látni, a tányérján érintetlen az étel, úgy küldi vissza. Még a telefont se veszi fel. Mindeddig reménykedett és nem hagyott fel a kereséssel. Most megtörte a hajózási vállalkozó parancsa. Indulás azonnal Rióba – akkor a „reménynek befellegzett. Nehéz a szíve, én megértem őt.

Thor idegesen új cigarettára gyújtott az előző csikkről, mélyen tüdőre szívta a füstöt. Az aggodalom új vonásokat vésett barátján arcára. Nem árulta el a másik kettőnek, hogy mit élt át, mikor legutóbb bement Evanson kapitányhoz. Egyre rosszabb híreket vitt. És egyre kínosabb volt közölni őket. Öt napi megfeszített keresés után a legcsekélyebb nyomát sem találták Karennek.

Sokáig állt akkor az ajtó előtt, viaskodva magával. Legszívesebben sarkon fordult volna, hogy elmeneküljön, és másra bízta a nehéz feladatot, de nem tehetette, mert gyávaság lett volna megfutamodni. Különben is Evanson kapitány senki mást nem engedett volna be. Mikor lenyomta a fényes rézkilincset, s harsányan bement a maga nevét, majd kitérte az ajtót, melléből sóhaj szakadt föl.

A gyötrelmek álmatlan éjszakái rányomták bélyegüket a kapitány arcára. Hallgatása, mellyel a következő jelentést fogadta, minden szónál szívet tépőbb volt. Thor százszor inkább azt kívánta volna, régi szokása szerint bár lehordaná őt az Öreg a sárga földig, lepocskondiázná dörgő basszusán, mely a hajónak, ahol annyi évet dolgoztak együtt, minden zegét-zugát betöltötte a nehéz, a legnehezebb pillanatokban. A kapitány végre erőt vett magán. Még egyszer elismételtette magának szóról szóra az összes rádiótávíratot, mintha a remény egy szikráját akarná meglelni a sorok között. És tovább hallgatott.

– Adj dohányt! – szólt oda egy idő múlva Thornak.

Nikotintól sárga ujjaival Evanson hosszasan szemelgette a zsíros zacskóból az erős, fekete dohányt. Keze leküzdhetetlenül reszketett, ahogy megtömte a pipáját.

A tenger, amiért úgy rajongott, ami oly sok éve lételeme volt, most egyszerre ellenségévé vált. A csapás, melyet rá mért, halálos csapás volt.

Thor elnyomta a hamutartóban végig sem szívott cigarettáját. És rögtön másakra gyújtott.

– A legjobban az aggaszt, hogy az Öreg állandóan hordatja magának a whiskyt a pincérrel. Rést nyit az ajtón, beemeli az üveget, aztán újra csattan a zár. Teljesen letaglózta ez a csapás. Tönkreteszi magát. Marja a lelkiismeret, hogy nem vigyázott a kislányra. Sajnálom Evansont. Kár érte. De hogy lehetne rajta segíteni?

– Mindenki ezt kérdezi. Az a szakállas zsigerelő is a főfedélzetről, tudja már, főnök, nem jut eszembe a neve, idecaplatott hozzánk nem is egyszer, pedig azelőtt sose mertte volna idetolni a képét. – Evald megint letörölgette patakozó verítékét. – Olyan nagydarab fickó. Nem mondom, illedelmes, az emberek kérték – így mentegődzött –, hogy tudakolja meg, nincs-e valami újabb hír, vagy nem tudnának-e segíteni valamiben. Sose hittem, volna, hogy ezekben a kaszabolókban

ilyen érzékeny lélek lakik. Magyarázom neki hogy az eltelt néhány nap után már nincs semmi remény. Ő meg csak vállat von, s így szól: „Zöldfülű még maga, rádiós. Mit tud maga a tengerről?” Mintha ő többet tudna.

– Lehet, hogy úgy is van – bólintott Thor komolyan. – Hányszor hall az ember egészen valószínűtlen történeteket...

– De ő nem látta azt, amit én a saját szememmel láttam – fortyant fel Evald. – Néhány ember több hétig tartotta magát fenn a tengeren, csak a jófeje tudja, hogy mivel. Egy széttört láda darabjain kuporogtak derekukon parafa övvel. Csakhogy azok felnőttek voltak, nem gyerekek. A háború alatt konvojban szolgáltam, tudok egyet s mást. Az Atlanti-tengeren át hajóztunk Murmanszkba. Kétszer hasították szét a hajónkat a hitlerista tengeralattjárók. Tán kevés ember pusztult el szemem láttára? És hogyan? Iszonyatos kínok közt égtek elevenen a tengerre ömlött benzinen vagy olajban. A Medve-szigeteken órákig vízben úcsörögtem. Jeges vízben. Csak az a jó kis hájrét meg mentett meg a fagyhaláltól, amit most úgy szidok. Nem sok híja volt, és most én se izzadnék itt.

Thor hallgatott. Lidérces emlék éledt benne is: eszébe jutottak az *Odüsszeusz* boldogtalanjai, akiknek sorsa az egész világot megrendítette. Negyvenhárom írtak akkor. A déli Csendes-óceán mindaddig nyugodtnak és hasonlíthatatlanul biztonságosnak vélt vizein úszott egy hajó. Melbourne-ből New Yorkba. Az éj leple alatt két torpedónaszád, egyik a másik után, rajtaütésszerűen felhasította a hajó acéltörzsét. Az egész legénységből és a kétszáz főnyi katonaságból mindössze öten menekültek meg. Öt hajótörött egy kis tutajon. Nyolcvankét napig sodródtak észak felé csaknem ruhátlanul, miközben testüket kimarta a tengersó meg a hajótartályokból kiömlött olaj. A koplalás és szomjazás minden kínját elszenvedték. Pörkölte őket a könyörtelen, forró égővi nap, locsolta a hullám, néha – ritkán – egy-egy jótékony eső is jött. Ketten közülük nem állták ki az emberfeletti megpróbáltatást. Egyikük holtteste mentette meg a többieket az éhhaláltól... Megborzadt, olyan szörnyű volt az emlék.

A kis tutajt a három mozdulatlan, csontvázsovány alakkal egy pilóta vette észre véletlenül, mikor épp a startolást gyakorolta a repülőgép-anyahajó fedélzetéről. A hajótöröttek közül, akik csodával határos módon tértek vissza az életbe, egyik sem tudta volna megmondani, mit szenvedett az óceánon való hanyattatás tizenkét borzalmas hete alatt. Vagy tán nem is akarta.

Nem, Karen és Tumbó nem juthat erre a keserves sorsra! De hiszen még azt sem tudja senki, hogy vajon együtt voltak-e. Riadtan összerezzen a szóra: „Voltak!” Nem szabad múlt időben gondolni rájuk, mintha már nem élnének.

A kabin csöndjét jó darabig csak a működő magnó monoton zaja törte meg, amint tompított zene ömlött belőle a hangszóróba.

– Figyelem, Sverre! – kiáltott fel hirtelen Thor, s az önműködő rádióvevő most ritmikusan pislogó, rikítóan vörös fénypontjára mutatott. Mindhárman feszülten követték pillantásukkal az óra másodpercmutatóját. Evald verejtékező arcából lefutott a vér. Négy másodperc, vonal, szünet, majd újabb négy másodperc, vonal. És így egy teljes percen át. Valaki leadta a „vigyázz” jelzést, önkényesen működésbe hozta az összes automata biztonsági vevőt.

De ki?

Visszafojtott lélegzettel vártak. Tizenkét jel után megcsendültek a hangszóróban, mint valami madárcsicsergés, a morzeábécé betűi. Egy argentinai tudott valamit az Atlanti-óceán déli vizein tartózkodó bálnavadászhajókkal.

– Ez minket is érint! – kiáltotta Sverre. – Evald, kapcsolj be a magnót, én majd jelzem a hívónak a vételt.

Még mielőtt lenyomhatta volna a kulcsot, a hangszóróból már újabb hangok özönlöttek ki.
– Eh, ez egy japán. Mindig mindenütt első akar lenni ez a ferdeszemű – izgult Sverre. Alig mondta ki az utolsó szót, magas, éles hang töltötte be a kabint.

– Itt a *Szovjeckaja Ukrajna* feldolgozóhajó...

– Ezeknek aztán erős állomásuk van, hónapok óta ismerem már őket, de bárcsak befejeznék már. – Sverre, mint egy ugrásra kész hiúz, megesküdt, hogy ezúttal senkitől sem hagyja megelőzni magát. Végül sikerült elcsípnie az éterben az argentinait.

...Minerva útban La Platából Fokvárosba... stop... Ma a G. M. T. idő szerint 7,36 órakor a 39° 48' déli szélesség és a 40° 06' nyugati hosszúság alatt... stop... bálnavadászhajó fedélzetrácsának letört darabjára emlékeztető nagy tutajt halásztunk ki a tengerből... stop... Három darab léccel összeszegelt gerenda... stop... Mérete 3,5 × 4,7 méter... stop... Egy lécc kiszakítva... stop... Huszonhét méter hosszú kenderkötél a tutajhoz kötözve... stop... Fél pár barna gumicsizma a tutajon... stop... Egy szögön fennakadt narancssárga anyagfoszlány... stop... A deszkán halcsontmaradványok...

– Ez a mi fedélzetrácsunk, a miénk! Tartsátok az argentinait a vonalban! – Thor akkorát kiáltott, amekkora csak kifért a torkán. – Anyám életére esküszöm, hogy Karen aznap narancssárga farmernadrágban és viharkabátban volt. Ki ne engedjétek a *Minervát*! Futok az Öregért, ha nem nyit ajtót, betöröm!

Sverre elsápadt, mikor megpillantotta a rádiós kabinba lépő Evanson kapitányt. Ez a támoalgó járás, ez a réveteg nézés a busa, bozontos szemöldök alól, ez a fehér borostás arc, melyre rendetlenül hullott a sapka alól a kócos hajtömeg... És a szakálla, mely hajdan a kapitány legfőbb ékessége volt, most ételmorzsáktól ragacsos. Meg az a lecsöpögtetett, be se gombolt egyenruha... Rémesen festett.

A rádiótávírás nem nézhette higgadtan a pusztítás eme művét, amit a sors vitt véghez. Ám ahogy kis idő múlva felvetette a szemét, nem tudott hova lenni bámulatában. A *Minerva* közleményét ismétlő magnószalag csodát művelt: hallatára Evanson redőkkel szántott arcáról egyszeriben eltűnt a levertség, mintha lefújták volna, szemében remény éledt.

– Ismételjék meg!

S a kapitány, miközben újrhallgatta a jelentést, szemlátomást fiatalodott.

– Hihetetlen – hajtogatta. – Megáll az ész! – Kérdő pillantást vetett Thorra, mintha helyeslést várna tőle, s a rádiótávírás boldog szemvillanása láttán így kiáltott: – Igen, biztos, hogy Karen is ott volt, nem fér hozzá kétség, de hogy került oda az a fél csizma?

– Már utánajártam, kapitány úr, kérem – sietett a válasszal Sverre. – A mi raktárunkból adták ki a fekete fiúnak, Karen kisasszony utasítására, a gumicsizmát. Épp egy barnát. Nyilvánvaló, hogy ők voltak ott, övék volt a tutaj.

Evanson megkönnyebbülten föllélegzett.

– Tehát nem volt egyedül! Micsoda szerencse! De hol lehet most? Hová tűnhettek? Az utóbbi napokban nem volt vihar, nem sodródhattak le a tutajról.

– Nyilván kihalászták őket egy hajó – Thor hangjából rendíthetetlen bizonyosság csendült. – Legjobb bizonyíték rá, hogy mást ne mondjak, a kötél. A fedélzetmester adta a fiúnak.

– Igen, így igaz. – Evanson eltompult szeme, mely alig látszott ki a duzzadt szemhéj alól, új fényt kapott. – Igen, így igaz – ismételte. – Ez a kötél egy hajó tartozéka.

– No, mire vártok?! – dörrent rájuk hirtelen. – Azonnal kapcsolatba kell lépni mindenkivel, akivel csak lehet. Kérünk értesítést, nem vették-e fedélzetükre a tutajról Karent. Hová hajózik? Azonnal! A *Minerva* kapitányának közvetítsék személyes, szívből jövő köszönetemet. És kérjék, hogy feltétlenül várjanak be bennünket, vagy lassítsanak. Thor! Adj utasítást, hogy az *Egyes* azonnal ússzon hozzájuk, és hozza el a fedélzetrácsunkat. Látnom kell a saját szememmel. Ne kíméljék a gépet, mindent bele. Teljes gőzzel előre! Én felmegyek a kapitányi hídra, minden újabb hírt azonnal jelentsenek.

– Feléledt az Öreg! – mormolta Evald meghatottan. Még az áhított zuhanyról meg hátához tapadó, átizzadt ingéről is megfélekedezett.

Abban a pillanatban szabadult el a vihar, mikor Thor közvetítette a kapitány parancsát az *Egyes*nek. Mindegyik vadászahajón hallották. S alig hangzott el, egyszerre több hang is hallatszott a hangszóróban, de Hansen kormányos bömbölése mindegyiket túlharsogta.

– Mi megyünk oda a *Hetessel* a *Minervához*? Az a kétbalkezes Hastrup a maga kehes *Egyesével* egy hét alatt se éri utol az argentínait.

– A kapitány parancsa parancs – védekezett a rádióállomás főnöke, de csak úgy tessék-lássék. Hangja melegen csengett, hiszen értette ő jól, mi fűti a másikat.

– Teszek a parancsra, rádiós! – üvöltötte Hansen. – Ezer ördög meg százezer hordó! A mi fiunkról van szó! Mi vittük őt át hozzátok szerencsétlenségére meg a miénkre. Nem megmondtam, hogy nem szabad abbahagyni a keresést? Kinek volt igaza, mi? – tajtékzott tovább a mikrofon előtt. – Angus érezte, hogy valahol közel van a gyerek, mint ahogy a bálna közellétét is mindig ő érzi meg elsőnek. Sohase téved. Parancs nélkül indulok!

Thort felesleges volt tovább győzködni. Saját felelősségére, anélkül hogy a kapitánnyal megbeszélte volna, új utasítást adott:

– *Hetes* és *Egyes*! Irány az argentínai! Kérem, tartsák az állandó kapcsolatot a bázissal.

– Evald, fojtsd már bele a szót azokba a vadászokba, mindenki akar valamit mondani.

Egyszerűen kapcsolj ki a hangszórót! – intett Thor Sverrének és a harmadik távírásznak, akik fejükön fülhallgatóval, sietve jegyezték a dél-atlanti vizekről sorra jelentkező hajók első válaszait a felhívásra. Gyorsan futottak a ceruzák a noteszlapokon, ám az arcok váltig gondterheltek maradtak. Thor dobogó szívvel lesett át, hol az egyiknek, hol a másiknak a válla fölé lőtt, türelmetlenül várta a választ.

Áradtak a jelek a levegőből, rátelepedtek a papírra, és keresztülhúzták a reményt. Nem, egy hajó sem találkozott útvonalán a tutajjal, senki nem tudott semmit, senki nem hallott semmiről.

– Felkapcsoljam a választ az Öregnek a hídra? – kérdezte Sverre nyugtalanul.

– Nem, hagyd csak. Majd én magam felviszem.

Thor nehéz szívvel kapaszkodott fel a kapitányi hídra. Nem mondhatta meg Evansonnak, hogy egyik-másik tengerész zúgolódní kezd a hazatérés késleltetése miatt.

– Úgy beszélnek arról a Karenről, mintha még élne, pedig ennek semmi jele. Rióban meg várnak bennünket. Elég ebből!

– Tovább keresgélj már annyi, mintha egy gombostűt akarnánk kihalászni a szalmakazalból!

– Az Öregnek csak egy jár a fejében, mirőlunk megfélekedezett. Mindenki otthon szeretne már lenni.

Innen is, onnan is fülébe csapott az izgatott pusmogás, bár ha látták, hogy közeledik, mindenki tartotta a száját.

Evanson kapitány lassan végigtanulmányozta a rádiótávíratokat, mintha ellenőrizni akarná, nem kelthet-e mégis bizakodást valamelyik szó. Szívében különös hidegség terjengett. Jól ismerte ezt az érzést, nem jósolt semmi jót. Talán hagyta, hogy túlságosan is elkapassa a remény? Nem, nem engedhet a rossz gondolatnak, félvállról kell vennie a félelmet, akkor magától eltávozik. Hinni, hinni mindenáron!

Nehéz kéz érintését érezte a vállán.

– Megtaláljuk őket! – Thor tekintetéből sütött a bizonyosság. Evanson hálás volt neki. Torkig volt már a csüggesztő jelentésekkel: mindegyik egy-egy kudarc. Haragosan összegyúrta a papírlapokat, és kidobta.

– Meg kellene kérdezni a parti állomásokat is, hátha tudnak valamit. Ilyen tájt már kevés hajó jár a tengeren, hisz vége a halászhidénynek. – Nyelvével megnedvesítette kiszáradt ajkát. – Hozass nekem whiskyt – fordult Thorhoz. – Mire vársz?

– Könyörgöm, ne! Mit szól Karen, ha meglátja önt ebben az állapotban? Itt az idő, hogy ennek véget vessen!

A kapitány arca, mely az első pillanatban a haragtól bíborvörösre gyulladt, lassan megenyhült.

– Remek fickó vagy! Csak te mondhattad ezt a szemembe. Igazad van! Hozass hát vizet. Irányt változtatunk. Az egész flottillával odahajózunk, ahol megtalálták a tutajt.

– És a tulajdonos? Megüti a guta. A riói olajfinomító felkészült a mi szállítmányunk feldolgozására. Várja.

– Ördög vigye a tulajdonost! Amíg a tengeren vagyok, enyém a döntés. És hogy aztán mi lesz? Van időnk, majd meglátjuk. Hiszen nem tűntek el nyom nélkül. Igaz? Thor?

Természetesen. Végére is megtalálhatta és fedélzetére vehette őket egy halászkutter is, amelynek nincs rádióleadója. Elég szép számmal hajóznak itt ilyenek. – A rádiótávírás iparkodott szavainak határozott csengést adni. De ő maga sem hitt bennük.

A CÁPA RÖGTÖN TÁMAD?

Az erős szélről duzzadó vitorla gyorsan vitte a csónakot nyugat felé. Tatja mögött vékonyka tajtéksáv terült a nyugodt hullámokra, fehér nyom, mely már a következő pillanatban elsimult, beleolvadt a zöldes végtelenbe.

Tumbó a kormányrudat tartva nem tudott hová lenni örömeiben. Erősnek érezte most magát, oly erősnek, mint ott az Antarktison, mikor tőle tüggött a sebesültek élete. Legmerészebb álmaiban sem mert arra gondolni, hogy valaha is egymaga fog irányítani egy komoly mentőcsónakot a nagy óceánon. Hányszor nézte irigykedve a maga kis nyomorúságos, vattafatörzsből faragott, rozoga, öreg ladikjából, a foltozott zsákdarabokból összeügyeskedett vitorla alól, ahogy az előkelő urak és hölgyek sirálysebesen kergetőznek fürge hajóikon a Jóreménység fokának partja mentén. De azok fehérek voltak. Ki kellett hogy térjen az útjukból, távol tartotta magát tőlük. Ma meg?

Ma egy valódi tengeri mentőcsónakot kormányoz. És nem egyedül van, hanem egy fehér nővel. Kimentette az óceán torkából, felhúzta a tutajra, s eszméletlenségéből életre térítette. És vajon ki szerezte meg ezt a pompás dereglyét? Ki más, ha nem ő? Nem halnak többé se éhen, se szomjan, nyugodtan kivárhatják a segítséget. Volt mire büszkének lennie. Testében furcsa könnyedség lett úrrá, mintha szárnya nőtt volna.

Időnként azonban megszállta valami megfoghatatlan érzés, amolyan keserűségféle vagy bánkódás a tutajon átélt nehéz percekért. Ostoba érzés. Védekezett ellene, ám az zaklatón vissza-visszatért, és konokul megzavarta örömét. Mert attól a pillanattól kezdve, hogy lábukat a dereglyébe tették, valami mintha megváltozott volna közte és Karen közt. Mintegy varázsütésre.

– Végre van mit ennünk és innunk! kiáltotta a lány, alighogy megállt az olaj foltos vízzel elöntött csónakban.

„Nem tudja, mit beszél – villant át a fiú agyán. – Hiszen itt nincs semmiféle vizeshordó, az élelmiszeres ládát se látom, nyilván elsodorta a vihar.”

Csak az evező volt a hajóoldalhoz erősítve, középen meg, a széles padokon az árboc a vitorlával. És ez minden.

Karen izgalomában rá se hederített. Mintha nem is létezne a fiú. Az a Karen, aki még pár órával ezelőtt oly riadtan, engedelmesen, éhségtől, szomjúságtól, kimerültségtől félholtan kuporgott a tutajon, most hirtelen újjáéledt. Habozás nélkül letérdelt, karját a mocskos, ragadós sárba merítette, s a következő percben kirántott két nagy merítőedényt.

– Nesze! Először is ki kell dobnunk innét ezt a mocskot – s vadul merni kezdte a vizet a csónakból a tengerbe.

Tumbó gépiesen, meggyőződés nélkül követte példáját. „Mire való eltékozolni a maradék erőnket, mikor úgyszincs sok?” De nem mert ellenkezni a lánnyal, aki már megint a régi volt, az, akit a *Viking*ről ismert, s a hangja is éppoly parancsoló lett. Tumbó alázatosan lehajolt, fölegyenesedett, lehajolt, falegyenesedett, úgy utánozta a lány merítő mozdulatait, mint egy gépember. És nagyon nehéz volt a szíve.

A fehérségig izzó napkorong magasan függött a felhőtlen égen. A vízel teli merítőedénynek sziklasúlya volt. Fel, le, fel, majd újra le. Mire jó ez az egész? Hátizmait fogókkal szaggatta a

fájdalom, szeme elhomályosult, mozgása mind lassabbá vált. Végre, mikor már csak nagyon kevés, zsíros sár locsogott a csónak fenekén, Karen abbahagyta a munkát. Levegőért kapkodva kisimította verejtékes homlokából a haját, és megkönnyebbülten felszusszant:

– Na végre!

– Végre mi?

– Hogyhogya mi? Van vizünk.

„Megőrült, biztos napszúrást kapott! – gondolta Tumbó rémulten. – Hát csakugyan még mindig nem látja, hogy üres a csónak?”

Karen hirtelen, szó nélkül a pad mellé térdelt. Tumbó megdermedt. Odaugrott. Azt hitte, elájult a lány. Karen azonban türelmetlenül félretolta.

– Nem látsz a szemedtől? – Hevesen megragadta a padból kiálló nagy, tányér formájú fedő fogantyúját. – Segíts, nem boldogulok egyedül!

Tumbó teljes erejét megfeszítette, de ő se bírta megmozdítani.

– Vágj rá egyet a merődénnel! Erősen! Még erősebben!

A fedő egyszerre csak félfordulattal leesett.

– Ez nem víz! – kiáltotta Karen; miután karját könyéig a nyílásba dugta. – Nesze, fogd! – Konzervdobozokat és tubusokat húzott elő, és átnyújtotta a megrökönyödött fiú-

– nak. Cigaretta, gyufa, tejpor és zabkása meg csokoládé és cukor meg mindenféle aszalt gyümölcs.

– Ezt eltesszük későbbre. Kinyitjuk a másik rejteket. Inni akarok. Mindent odaadnék egy csepp vízért! – hajtogatta a lány türelmetlenül.

A másik fedő már az első ütésre levált. Rézcsap csillant a sötét bádogból. Mellette plasztikbögrék fehérlettek.

Tumbó megbűvölten meredt az ezüstösen csobogó vízszugárra. Úgy rémlett neki, hogy annak a zuhatagnak a moráját hallja, mely alá annyiszor kiállt, ha a folyóban fürdött. S mint akkor, most is minden idegszálával érezte a hűvösség átható gyönyörét.

Karen nem várta ki, míg megtelik a bögre, mohón a szájához emelte. Ám a Tumbó szeméből áradó eszeveszett vágy, a szomjúságtól tágra nyíló ajkak látványa lefogta a kezét.

– Itt van, igyál!

– Nem! – tiltakozott.

– Idd csak meg! Én majd öntök magamnak másikat. Igyál!– sürgette, s türelmetlenül nyújtotta felé sáros kezét.

Tumbó lassan ivott, apró kortyokkal, szinte cseppenként leöblítve tengeri sótól felmart szájpaplását, kiszáradt nyelvét, élvezte az ital ízét, a lehető legtovább tartogatva szájában. S közben arra gondolt, hogy ezt a gesztust, amíg él, nem felejtje el Karennak.

A lány mohón ivott, le nem vette szájáról a bögrét.

– Lassabban! Megbetegszel! – kérte Tumbó.

Nem hallgatott rá. Csukott szemmel, hátrahajtott fejjel szívta magába a vizet, mint a szivacs.

– Megállj! Takarékoskodnunk kell, hogy jusson későbbre is.

– Takarékoskodnunk? – Karen hangosan, gondtalanul felnevetett, mint a hajón szokott a régi időkben. – Hát te csakugyan sose láttál még mentőcsónakot? Ebben a tartályban legalább ötven liter van, a háttérben pedig még egyszer ennyi. Szerencsénk van! Annyit vedelhatsz, amennyi beléd fér. Most pedig eszünk valamit. Válassz!

Itt húsz emberre való tíznapi készletnek kell lenni, érted? Gazdagok vagyunk. Egy-két nap múlva megtalálnak bennünket. Ha ez a csónak utánunk vándorolt, akkor nemsokára apám is utolér bennünket.

A fiúnak nem kellett kétszer mondani. Szétrakták az alumínium és plasztikdobozokat a padon. Mohón kiszürcsölték a tubusból a kondenzált tejet, kétszersültet haraptak mellé, májpástétomot és dzsemet ettek, majd édes kakaót ittak rá. Csak mikor első éhüket elütötték, akkor érezték meg, mennyire fáradtak és álmosak. Fojtó hőség volt. .

– Ül le a csónak fenekére, én meg betakarlak a vitorlával. Szörnyen tűz a nap – aggodalmaskodott Tumbó.

– Inkább állítsd fel az árbocot. A vitorla árnyékot ad. Ebben a csónakban ez nagyon egyszerű. Nemegyszer hajókéztem már épp ezen a *Hetesen* apámmal annak idején otthon, Sandefjordban. Nem, nem úgy, előbb...

Tumbó leplezetlen bámulattal teljesítette Karen utasításait. De az az árnyalatnyi szomorúság egyre csak ott lappangott benne. Karen úgy rendelkezett itt a dereglyében, mint háziasszony a maga portáján. Mindent tudott, Tumbó csak a parancsok végrehajtására kellett neki. A szerepek megcserélődtek.

– Elbírsz vele? – kérdezte, ahogy a vitorla szelet kapott, s a csónak sebes irammal nekilendült.

– Meghiszem azt – válaszolta dacosan, de az első percekben szerencsétlennek, elveszettnek érezte magát a mérhetetlen vízsivatagon. Hová tartanak? Mióta elhagyta Antarktisz partjait, nemigen tudta, merre megy a *Viking*. Nem is érdekelte. Hány kilométernyi, cápáktól hemzsegő, barátságatlan víz választotta el őket a legközelebbi parttól? Harminc, negyven vagy talán több száz?

Kétségbeesve idézte vissza a Karen kabinjában függő térképek hatalmas, égszínkéék óceáni térségeit. A legközelebbi part... de vajon melyik az? Merre kormányozza csónakjukat, hogy elérje? Hogy jóindulatú emberekre találjon, akik értesítik majd Evanson kapitányt? Habozása láttán Karen némi töprengés után keletre mutatott.

– A szél meg a tengeráramlat alighanem Dél-Afrika felé visz bennünket. Lehet, hogy a Jóreménység fokához.

– Ne! – ordított fel rémülten a fiú. – Csak azt ne! Ott engem azonnal letartóztatnak.

A lány szeme csodálkozva kitágult.

– Hát te már voltál ott? Igaz is, megfeledeztem róla. Valami csínyet követtél el? Elloptál valamit? Valld be! – hangját suttogóra fogta. – Vagy talán megöltél valakit?

– Én ott születtem, Fokváros külső negyedében.

Hadarva, zavarosan, mintha válláról terhet dobna le, beszélni kezdett a rá váró büntetésről, egy fehér kislány életének megmentése miatt, s a börtön előli meneküléséről. Meg arról, hogy a rendőrségtől való félelem hajszoltságában hogyan tévesztette el az éji sötétben a hajókötelet, s hogy ily módon váratlanul a norvég hajóra kerülve, miképp hajózott el a világ végére, egészen az Antarktiszig.

– Ez mentett meg attól, hogy be ne zárjanak a feketék táborába. Onnét életem végéig sem kerültem volna ki.

Beszéd közben fáradtságáról egyre jobban megfeledezett

Karen figyelmesen, összevont szemöldökkel hallgatta, de látszott rajta, hogy akárcsak a többiek az *Icebjörnön*, ő sem hisz neki. .

– Sohasem kaptalak hazugságon, de most alighanem túlságosan megnyergelted a fantáziádat – vont vállat végül. – Nagyon is jól ismerem Fokvárost. Gazdag, pompás hely. És az emberek?

Előzékenyek, vendégszeretők, tejben-vajban fürösztöttek, mikor a *Viking* behajózott ott a kikötőbe, hogy benzint és vizet tankoljon. Valami nem Stimmel itt, valld be, hogy lódítsz.

– Előzékenyek, vendégszeretők? De nem a négekkel! – tört ki keserűn a fiú. Hát semmit sem értett meg abból, amit mondott! Megint éppoly távolivá és idegenné vált számára a lány, mint amilyen volt a *Vikingen*. Megbántódva nézett rá, mikor Karen unszolni kezdte, hogy csak folytassa, mi volt aztán. Minek? Eleinte vonakodott, ám az emlékek feltartóztathatatlan áradattal, maguktól törtek már elő.

Homlokáról verejtékét törölgetve, megindultan idézte vissza az első jéghegy jeges fuvallatát, a jégcsákányozás gondjait, s végül katasztrófába fulladt repülésüket a hatodik földrész hómezői fölött. Nem is figyelt már az elmélyülten hallgató Karenre, nem látta maga körül az elsimult óceánt, nem hallotta a csónak oldalát szelíden verdeső hullám egyhangú, könnyed locsogását. Elfelelte, hol van.

Szeme előtt a sarkkutatók vonultak, ismerős alakok, akikkel oly különös módon kötötte össze őt a sors. És felidézte halálukat. Meg az éhséget, amit elszenvedtek. És az elszigeteltséget az élők világától, ami ugyancsak tragikusan végződhetett volna.

– Végül helyettesítenem kellett a sebesült rádiótávírást. Az ő irányításával sikerült valahogy leadnom egy sürgönyt, ami mindnyájunkat megmentett.

– Várj csak! – kiáltott rá. – Te ismered a morzeábécét? Itt az első pad alatt, jobbról, kell hogy legyen egy leadó! Olyan speciális, sárga ládában, hajótöröttek részére. Mért nem mondtad ezt nekem előbb? Hiszen ez a szabadulást jelentheti.

Egyszerre ugrottak a csónak orrába.

A mindeddig barátságos szél mintha csak erre az alkalomra várt volna. Az elengedett kormány hirtelen balra fordult, a vitorla csattogva lobogott, s az oldalára billent alkotmányba szempillantás alatt bezúdult a víz. A bumrúd villámgyorsan átlendült fejük fölött, megnövelve a dőlésszöveget. A dereglye megtelt vízzel.

– Süllyedünk! – kiáltotta Tumbó, de Karen már a kormánynál termett, és teljes erejéből húzta a bumrúd kötelét.

„Tessék, megint ő van felül! Úgy látszik, én már semmire se vagyok jó” – kesergett a fiú, miközben a merítőedénnyel loccsantgatta ki a vizet a végre egyenesbe billent csónakból. S mintegy gondolatai megerősítéséül, ezt hallotta:

– Kötözd le a rudat! Húzd elő a rádióadót, és próbáld a *Vikingre* kapcsolni. Mit piszmogsz úgy? Siess! – sürgette türelmetlenül, látva, hogy Tumbó hiába erőlködik. – Hiszen látod a ládát, vagy nem? Magától nem fog kisétálni azon a kis lyukon. Dugd be a kezed, jobbról meg balról retesznek kell lenni. Ennek a padnak az ülökéje felcsapható.

Úgy tett, ahogy a lány mondta. Élénksárgára festett, nagy fémláda állt a nyílás közepén, mellette orsóra tekert antenna, alumínium rudak meg egy gondosan összecsavart színes vászondarab.

– Ez az antenna felröpítéséhez szükséges sárkány. Majd megmutatom neked, hogy kell csinálni, láttam a kísérleteket – kiáltozta izgatottan Karen.

– Bontsd ki!

Tumbó érezte, hogy végre övé a főszerep. Nyomban felderült.

Szíve hevesen kalapált, ahogy erőteljesen megmarkolta a ládához erősített fogantyút.

– Vigyázz! A készülék nagyon nehéz!

A másodperc egy töredékére visszatért emlékezetben ama felejthetetlen pillanathoz, amit az Antarktison átélt. Tisztán látta a repülőgéproncs belsejét, a széttört szárnyakat, a szétroppant motort és a sebesült rádiótávírást, aki fájdalmas nyögéseit erővel visszafojtva megmondja neki,

hogyan hozza működésbe a szétrombolódott leadót, mi módon rakja fel a dérlepte géptörzsre a fagytól merevvé vált antennát, s kopogja le végül az SOS jelzést. Ott csakis ő, Tumbó tehetette meg ezt. Éppúgy, mint itt. Még néhány pillanat, s felhangzik itt is ugyanaz a jelzés. És talán, mint akkor, megérkezik a segítség is.

Fülében felcsendült már a kulcs ütemes kopogása. Ám ekkor egyszer csak érezte, hogy ereiből kifut a vér, s egész testét szörnyű hideg járja át. A láda, ahogy fölemelte, pihekönnyű volt. Üres! Hirtelen lelassult mozdulataiból Karen megsejtette, hogy valami baj van. Tumbó óvatosan, mintha finom kristályvázát tartana, leállította a ládát a csónak fenekére, és levette oda nem csavarozott fedelét. A ládában csak mindenféle drótok lógtak üresen meg néhány fogó.

Karen keze tehetetlen dühében ökölbe szorult.

– Javítani vitték a leadót, de arra már senkinek se volt gondja, hogy visszaszereljük. Hát hol jár ezeknek az eszük? – Sokáig nem bírt lecsillapodni.

– Talán jobb is, hogy nem működik a rádióállomás – vetette fel Tumbó kis gondolkozás után. Nem engedhette, hogy Karen újra kétségbeesésbe zuhanjon.

A lány még villámló szeme csodálkozva szegeződött rá.

– Ha ilyen készülékkel akar rádiósürgönyt leadni az ember, állandóan tekerni kell a fogantyút. Az nagyon nehéz, fárasztó dolog. Ott az Antarktison még a felnőtt férfiaknak is pár percenként váltaniuk kellett egymást. Mi ketten nem boldogulnánk! – jelentette ki oly meggyőzően, hogy hovatovább maga is hinni kezdte az ártatlan hazugságot.

Karen azonban sehogy sem tudott beletörődni a csalódásba.

– Már szinte láttam, ahogy Thor futva megviszi apámnak a hírt, aztán közelednek felénk... – panaszkolta vigasztalhatatlanul. Tumbó átkarolta, magához szorította, és már nem érezte magát olyan boldogtalannak, mint előbb.

Ahogy az ég terpeszkedni kezdett az óceán felett, a láthatár vérvörös ege is gyorsan elsötétült. Hányadszor már a szerencsétlen vihar óta? Nyugat felé tartottak. Karen így döntött. Tumbó a tutajon nem számolta a napokat. Maga sem tudta már, hányszor szökött fel az ég csúcsára a napkorong könnyörtelen, vakító fényt ontva, majd hányszor gördült a horizont alá. Csak mióta a dereglyébe kerültek, azóta vésett mindennap egy-egy rovátkát a csónak oldalába.

– Melyik földrész felé sodródunk?

– Amerika felé.

– Igaz, hogy New York a világ legnagyobb városa?

Karen elnézőn felnevetett.

– Hiszen nem Észak-Amerika, hanem Dél-Amerika felé, te csacsi. Alighanem Argentínánál érünk partot. Vagy tán Brazíliában fogunk kikötni? Tudom is én.

– És milyen messze lehetünk a szárazföldtől?

– Ne nyúzz már – vont vállat a lány tanácstalanul. – Akkor, amikor a *Viking* valahol az Atlanti-óceán közepén hajózott, nem voltam rá kíváncsi, hát most ugyan honnét tudhatnám?

Élelem bőven volt a csónakban. Közömbösen nézték most a makrélák kéznyújtásnyi közelben elhúzó, ezüstösen nyüzsgő csapatát, nem fogták meg a repülőhalakat, melyek a csónak fenekére hullva, kétségbeesetten vergődtek. Legjobban a delfinek játszadozásának örültek. Az ember azt hihette volna, csak azért jöttek világra, hogy fickándozzanak. Könnyedén, fűgően feldobták magukat, majd alábuktál: a mélybe, hogy a következő pillanatban nagy ívvel fröccsentsék szét a vizet egy másik ponton.

Nap nap után így telt a várakozásban. Éjjelente áthatóan hideg, tapadós köd ereszkedett a tengerre, s az alacsonyan szálló felhőzet ezt, mint fehér füstöt, még lejjebb nyomta. Mi dolga lehetett a két gyereknek? Enni és aludni. Nappal a vitorla árnyéka óvta őket az égből özönlő tűz elől. Legcudarabbak a nyirkos, szeles, hűvös éjszakák voltak. A dereglye kemény deszkáin sehogy sem bírtak kényelmesen elhelyezkedni, csontjaik minden mozdulatra fájtak.

Tumbó fogvacogva betakargatta Karent a saját zubbonyával, és iparkodott nem gondolni arra, hogy mi lesz velük. Az óceán felmérhetetlen végtelenje, melyen nem tűntek föl hajók, sem madarak, mint a közeli szárazföld hírnökei – rettegéssel kezdte eltölteni. Úgy tűnt neki, hogy energiája, mint nyitott sebből a vér, teljes egészében elszivárgott belőle, hogy kénytelen a vak sorsra bízni magát. Védekezett e félelemtől; s némi irigységgel nézte a lányt. Karen szentül hitte, hogy bármelyik nap megjelenhet a *Viking*, és gondtalanul gazdálkodott a csónakban.

Az elülső padtér kimeríthetetlen kincstárnak bizonyult. Egy pompás szextánst is találtak benne.
– Megállapítjuk a helyzetünket – örvendezett Tumbó, ám kérészetű volt az öröm, mert egyikük sem tudott bánni e műszerrel.

A lapos, vízhatlan dobozban rejlő iránytű viszont valóban jól jött. Azonnal elárulta, hogy északnyugati irányba hajóznak, ahogy eltervezték. A tizenkét színes röppentyűt tartalmazó nehéz rakétakészlet mindkettejük hangulatát jelentékenyen feldobta.

– Így még éjjel is jelezhetünk, ha a *Viking* már közel lesz.

Karen a jól felszerelt mentőládából elővett néhány háromszögletű kendőt. Az egyikből turbánt kötött a fejére, védelméül a tűző nap ellen, a másik kettőből melltartót ügyeskedett össze, boldogan, hogy végre ledobhatja magáról a verejtéktől ragacsos ruhát. Pamutblúza meg a fehérnemű egészen merev volt a sótól és mocsoktól. A mentőládában talált szappan szerencsére nem közönséges volt, s így remekül habzott a sós tengervízben. Karen – felhasználva az óceán tartós csöndjét és Tumbó szundikálását – mosakodni és mosni kezdett.

– Jaj nekem! – Az egyetlen blúzom! – Ez a kétségbeesett sikoltás verte fel a fiút, aki a bevont vitorla árnyékába húzódva, békésen szunyókált. Karen, a csónak oldalán veszélyes pózban áthajolva, hiába kapkodott a blúz után, amit egy szeszélyes hullám elsodort, viszont maga bármely pillanatban befordulhatott a vízbe.

– Mihez kezdek nélküle?

Tumbó felpattant. S már a vízben is volt. Néhány erős karcsapás – s kezében a szökött ruhadarab. A diadalkiáltás azonban ajkára fagyott. Hosszú, sötét árnyék derengett az áttetsző vízben, s oldalozva úszott feléje. Késéles végű, széles uszony fénylett. És az a rámeredő könnyörtelen szem!

Vajon a cápa rögtön támad? Lassan úszott, de másodpercről másodpercre közeledett. Bemeneküljön a csónakba? Már késő. A fiú a félelemtől megbénulva, mozdulatlanságba dermedt. Tudta hogy a fenevad nem tűri a heves mozdulatokat, azonnal és villámgyorsan ráveti magát mindenre, ami mozog a vízben. Épp néhány napja mesélte Karennek, hogy a Jóreménység fokánál mint kergette el a cápákat közönséges halfogó szigonyával, most azonban fegyvertelen volt, még a kés is hiányzott öve mellől. Csak a mozdulatlanság, a teljes merevség késleltetheti a támadás pillanatát. Visszafojtotta lélegzetét.

A bestia hirtelen eltűnt, mintha elnyelte volna a mélység. Hová lett? Tumbó félt moccanni, megfordulni, ám ösztöneivel érzekelte jelenlétét. Itt köröz valahol, nézegeti a zsákmányt, mely már nem menekülhet előle, figyel, a megfelelő pillanatra vár. Rebbenni sem mert a fiú, testét leküzdhetetlen rémület zsibbasztotta el.

Váratlanul újra előbukkant a ragadozó, nem tudni, honnét, mintha katapultából lőtték volna ki. Fenyegetőn, kérlelhetetlenül s egyben bizalmatlanul mind szűkebb köröket írt le áldozata körül, mintha annak mozdulatlansága elgondolkoztatná. És végül támadásba lendült. Közvetlen a fiú előtt villant a nagyra tátott száj a borotvaéles fogakkal. Tumbó ekkor a jobb válla mellett hangos csobbanást hallott. Fél szemmel látta, hogy a hosszú evező vízbe esik. Villámsebessen megragadta, és a feléje suhanó, könnyörtelen halálnak szegezte. Az evezőt teljes erejéből a cápa orrának nyomta. Ujjai görcsösen a rúdra szorultak, erős hátrarántásra készen, ám a feszülés váratlanul engedett. A szörnyű száj fekete csapdája hevesen összezárult. Esküdni mert volna, hogy hallotta még a fogak csattanását is, melyek őt voltak hivatva szétmárcangolni. A meglepett ragadozó egyetlen sebes fordulattal elkanyarodott és a mélybe iramlott. Nem tér-e vissza? Tumbó most csapkodni kezdte az evezővel a vizet, és teli torokból ordított, hogy elriassza a támadót. Aztán maga sem tudta, hogyan úszott el a csónakig, hogyan mászott át magas palánkján, s rogyott le a pad mellé. Nedves testén érezte a verejték forró tapadását, mintha meleg fürdőbe mártották volna. Karen rémült kiáltozása térítette észhez;

– Megmentetted az életemet! – suttogta a fiú. – Mellettem ment el a halál.

– Szigonyról meséltél nekem, azért dobtam le az evezőt, Tumbó! Esküdj meg nekem, hogy soha többé nem teszel ilyet, hogy soha nem hagysz magamra!

Melegség áradt a fiú szívébe.

– Jó darab időbe telt, míg mindketten lecsillapodtak.

– Nem történt semmi bajod? Ez a nagy forradás honnét van? – Karen ujjával a fiú combján végighúzódo, csúnya hegre mutatott. – Eddig még sose vettem észre.

– Egy cápától. – Tumbó könnyed hangot színlelt, mintha ez olyasvalami volna, amiről beszélni sem érdemes. – Régen történt, még kiskoromban. Nekem jött. Alig bírtam kicsúszni a foga közül.

– Ó, Tumbó! Ez borzalmas! Ilyen élmény után én sose mertem volna vízbe ugrani, te meg a tengerbe vetted magad a blúzomért. Ez szörnyű! – hajtogatta megilletődve.

Tumbó örült, hogy a lány megértette. Nem is várta volna tőle. És sose vallotta volna be neki, hogy a Jóreménység fokán történt baleset óta milyen pokolian félt a cápával való találkozástól.

Ettől az emlékezetes naptól kezdve a ragadozó halak sötét háta állandóan felbukkant körülöttük. Nyilván felkeltette érdeklődésüket a nagy, szürke, ismeretlen hal, aminek a dereglyét hitték. Vagy ösztönük sugallatára türelmesen a pillanatra lestek, mikor majd a két alak közül valamelyik a vízbe kerül. Látványuk hajnaltól alkonyig riasztotta Karent. Szerencsére nem tudta, hogy ezek a macskaszemek áthatolnak a sötéten is, és éjjel éppúgy látnak, mint napvilágnál.

Tumbó ismerte szokásaikat, de jobbnak látta nem gondolni erre. Folyvást maga mellett érezte a ragadozók jelenlétét, még éjjel is, ha a sötétség eltakarta a baljós árnyakat. Üldözte az egykor átél, páni félelem emléke. Meg a mondás is eszébe jutott, amit a halászoktól hallott a Jóreménység fokánál: „A cápa a balszerencse hírnöke.”

Hát nem szenvedett eleget? Mit tartogathat még számukra a sors?

8.

MIÉRT HAZUDOTT, MINTHA KÖNYVBŐL OLVASNÁ?

Váratlanul siklott feléjük a kutter, lekapcsolt motorral, csak a kibontott vitorla szárnyán. Mint egy jelenés bontakozott ki a láthatáron tengerbe bukó nap. élénk vöröséből. Tumbó, amint lidércnyomásos álmából váratlanul felrettenve a fénybe nézett, elnémult, és nem hitt a szemének. A korlátnál, a vakító bíbor háttérében öt emberalak körvonala rajzolódott ki tisztán, mintha papírból vágták volna ki. Hallgattak. A fiú nem tudta, álmodik-e, vagy valóban látja őket. Háborítatlan csend volt. Hogy termettek itt ilyen hirtelen? „Karen” – súgta, de már ekkor a lány is észrevette amazokat, örömeiben s megindultságában nem jött ki hang a torkán. Egyik kezével a fiú vállába markolt, a másikkal hevesen integetni kezdett.

Kiáltások válaszoltak neki. Tumbó nem értette, milyen nyelven beszélnek, de megkönnyebbülten fellelegzett. Hát nem jelenés, se nem álom, hanem hús-vér emberek. Oly váratlanul érkezett a megmentés, hogy az öröm melegét sem érzékelte.

A kutterből átdobott kötelek csak harmadjára találtak be a csónakba. Karen az egyiket lázasan a tathoz kötözte, Tumbó a másikat a csónakorrhoz. A kutteresek sietve magukhoz vontatták a dereglyét. Sovány, magas, napbarnított arcú férfi állt közepén a korlát mellett, dús haja volt s koromfekete bajusza. Mikor Karen megpillantotta, gyorsan mondott valamit társainak. Szava harsány röhögésbe fulladt. A lány arca megkeményedett, szeme réssé szűkül, gyorsan leült, és kapkodva belebújt a blúzába.

– *Habla usted español?*

Karen fejével nemet intett.

– *I don't understand!* – válaszolta..

– *Ingles? Do you speak English?* Igen? No jó. Kérjük, señorita, fáradjon át a fedélzetünkre – hívta behízelt hangon a magas férfi.

Öt pár kéz nyúlt feléje egyszerre.

– Te menj elsőnek – bökte meg a lány a csodálkozó Tumbót.

Erős karok pehelyként ragadták ki a dereglyéből, s durván a kutter fedélzetére dobták. Talpra pattant, és az ismeretlenek közt a hajókorláthoz nyomakodott. Karen görcsösen megragadta felé nyújtott kezét.

– Miféle rossz széljárás hajtotta señoritát ilyen messzire a parttól? – Biztosan ez a néger a hibás. Nem? Vagy talán mindketten valamelyik tengerjáró hajótöröttei? Fáradjon le az étkezőbe, señorita, ott aztán mindent elmesélhet. *Haga usted e favor de entrar* – a mosolygó férfi vendéglátó mozdulattal tessékelt a lányt. Karen oly méltóságteljes fejbólintással válaszolt, hogy Tumbó nem tudott hova lenni ámulatában. Miért nem örvendezik Karen, miért nem veti magát a megmentők karjába? Nem értette viselkedését. Milyen másképp képzeltek el szabadulásuk pillanatát! Karen némán, árnyalatnyi mosoly nélkül hagyta, hogy kísérik, mint hercegnőt az udvaroncok csapata. Bezzeg őrá senki sem hederített, nem hívta senki, nem biztatta belépésre, de Tumbó kéretlen-hívatlan is a lány után nyomakodott.

A nagy helyiségben félhomály volt, egyetlen égő függött csak a mennyezeten. Orrfacsaró hal-, fokhagyma-, zsír- és alkoholszag terjengett. A sikálókefét rég nem látott asztallapon bögrék, üres flaskák, ételmaradékos tányérok rendetlen halmaza. Elhanyagolt, mocskos, megrongálódott volt minden.

– Ramon! – kiáltotta la férfi.

– *Yes, captain!* – A hordószerűen gömbölyded alak ijesztő lett volna, ha bozontos, hollófekete üstöke és felvont, sűrű szemöldöke alól – amelyet mintha szénnel festettek volna rá – nem vidám, érdeklődéstől csillogó szempár pillantott volna ki.

– *Yes, captain, yes, captain!* – hajtogatta szolgálai alázattal a szapora utasításokra. Hosszú majomkarjának két energikus mozdulatával mindent összekanalazott, ami csak az asztalon állt, egy szennytól csöpögő törlőronggyal végigkente a lapot, majd ki jól végezte dolgát, kigurult az étkezőből.

A kapitány nyájasan hellyel kínálta Karent a kanapén, maga pedig melléje telepedett.

– Megbocsásson, señorita – keze fejével megdörgölte borotvátlan arcát –, de ugyan ki sejtette volna? Igazán boldoggá tesz, hogy segítséget nyújthatok önnek. Miben állhatnék még szolgálatára? Kérem, rendelkezék velem.

A másik három szótlanul közelebb húzta székét. Tumbó kéréstelenül az asztal végre kuporodott. Nem tetszettek neki ezek az olajbarna arcú, fekete hajú emberek. Lesütött szemhéja alól sorra szemügyre vette őket, egyiket a másik után. Nem tudta volna meghatározni, mi taszítja bennük annyira. A mellette ülő kórósóványság komor nézése vagy az a ravasz pillantás, amit a másik, az a hetykén pödört baj szű vetett maga körül, vagy talán... Nem, képtelen volt megmondani, de sokat adott volna érte, ha most messze lehetne tőlük. Mohón csillogó, kíváncsi, fekete szemek tapadtak Karen napbarnított vállára, a lány pedig királynői mozdulattal vonta összebb blúza kivágását. Mindez nem volt valami bizalomgerjesztő. Tumbót különösen az egyik férfi sóvár, pimasz pillantása háborította fel. Nagyon jóvágású volt és fiatalabb, mint a többiek.

– Ramon mindjárt hoz nekünk valami jó kis ennivalót. A kapitány le nem vette Karenről a szemét, mintha saját zsákmányának tartaná. – Ramon kiváló szakács. De kérem, señorita, kegyeskedjék nekünk mindent elmesélni. Éhenhalástól, a konzervdobozok mennyiségéből ítélve, aligha kellett félniük a dereglyén. A csapból is csurgott a víz – s vékony, fekete, szemöldökeresze alól sanda pillantást vetett a lányra.

„Tehát mindent látott, felmért, semmi sem kerülte el a figyelmét” – gondolta Tumbó.

– Norvég vagyok, Olaf Evanson kapitánynak, a *Viking* bálnafeldolgozó hajó társtulajdonosának a lánya. Karen a nevem. Az antarktisi vizekről hajóztunk vissza Rio de Janeiróba, mikor – úgy három héttel ezelőtt – egy vihar elsodort bennünket a fedélzetről. Helyesebben mondva – tette hozzá – gyorsan, és Tumbóra mutatott – csak engem sodort le, ő pedig utánam ugrott, és megmentette az életemet.

– Szolgája?

– Ugyan dehogyis, kapitány úr! – A lány gögösen vállat vont. – Apám vendége, egyik barátjának, egy világhírű dakari geológusprofesszornak a fia.

Úgy hazudott, mintha könyvből olvasná, egyszer sem sült bele. Tumbó elragadtatva bámulta. Csak azt nem értette, mire jó ez, miért nem mondta meg az igazat. De hát nyilván tudja a lány, hogy mit csinál.

– Felkérem, kapitány úr, legyen szíves azonnal rádiótávíratban tudatni apámmal az eseményeket, és adja meg neki a helyet, ahová értünk jöhet a *Viking* és a vadászflottilla. Apám nagyon boldog lesz, és biztosra veszem, hogy bőségesen megjutalmazza önt a nekem nyújtott segítségért! – mondta Karen higgadtan, akár egy felnőtt.

A kapitány méltatlankodva hadonászni kezdett.

– Ön megsért engem, señorita! Ilyen percben ki gondolna pénzre? *Én* biztosan nem! Egy szép hölgy megmentése számomra elég jutalom. És a legnagyobb megtiszteltetés. Señorita, megbocsát ugye, de elmondom az embereimnek is, amit hallottam.

Tumbó fülébe újra belehasított az értelmetlen, sziszegő szavak áradata. A kapitány nyilván valamilyen parancsot adott ki, mert az a bizonyos jóképű azonnal felugrott, és kirohant az étkezőből. „Úgy mozog, mint egy macska – gondolta Tumbó kelletlenül. – Veszélyes ember lehet.”

A másik kettő, aki benn maradt, szikrázó szemmel hallgatta a kapitányt, majd élénk hadonászás közepette izgatottan tárgyaltak valamit. Kis idő múlva a jóvágású nesztelenül visszasurrant. A parancsnok kérdő pillantására bólintott, s odavetett pár mondatot, amiből Tumbó csak két szót tudott kihalászni: *Viking* és Sandefjord. Tehát ellenőrizte a csónak feliratát. Nem hittek Karennek? Lopva a lányra pillantott. Karen beharapta az ajkát, ő is megértette, miről van szó.

– Bocsásson meg, señorita, hogy e rendkívüli találkozás örömhangulatában el is feledkeztem azonnal bemutatkozni – szakította félbe a fiú elmékedését az angol nyelvhez szemlátomást nemigen szokott hang –, Rafaelo Ruiz Barrenco kapitány, a señorita szolgálatára. Sajnos, ezen a mi – szegény, nyomorúságos kis kutterunkon nincs rádióleadó. Ahhoz, hogy megkeressük a napi betevő falatot a zsákmánnyal, amit a halászok fogtak a nyílt óceánon, partra kell hajóznunk. Onnan küldhetünk csak rádiótáviratot Evanson kapitánynak. Természetesen rögtön, amint horgonyt vetünk. A señorita édesapja már nagyon kétségbe lehet esve. Teljes szívemből együtt érzek velem!

– Igen, apám bizonyára magánkívül van az aggodalomtól, hogy mi lehet velem... velünk... – helyesbített Karen gyorsan. – Melyik kikötőbe megyünk, kapitány úr?

A férfi ide-oda futkosó szeme egy pillanatra megmerevedett. Ramon belépésének köszönhetette, hogy nem kellett válaszolnia. A nagy, kormos fazékból a rég nem élvezett s már szinte el is felejtett főtt étel ínycsiklandó gőze szállt. Tumbó behunyta a szemét, amint eláradt szájában a csípősen fűszerezett hal, főtt bab s valami borsos zöldségféle mennyei ízegyvelege. Nem is érezte, hogy égeti az ajkát. Habzsolva kanalazta, s finom, fehér, puha lepényt harapdált mellé. Keze azonban, mikor épp szájához emelte, hirtelen megállt a levegőben. Észrevette, hogy Karen nem siet, inkább csak ímmel-ámmal, előkelően eddegél, ahogy azelőtt szokott a hajón, mintha már elfeledte volna a puszta kézzel szétmarcangolt, vértől csöpögő, nyersen befalt szardellát meg az utolsó foszlányig kikapart, hideg konzerveket. De az is látszott rajta, hogy tudja, mit csinál. Tumbó gépiesen követte hát példáját, megfeszített akaraterővel visszafogta magát a kapkodástól. Mikor a kapitány a lány elé tett pohárba már betöltötte a rumot, Karen szűk szájjal közölte: „Köszönöm, csak vizet iszom.” Ez sem volt igaz. Lépten-nyomon egy-egy hazugság. A fiú úgy, érezte, mintha talányok hálójába került volna.

Remek volt a víz, hűvös és tiszta, semmiben sem hasonlított a dereglye gyanta- s orvosságízű vizéhez.

Az öt férfi hosszú, vékony szivarra gyújtott, s miközben pöfékeltek és valamilyen kellemetlen, erős szagú vodkát kortyolgattak, le nem vették a szemüket Karenről. Megigézve bámulták minden kéz- vagy szájmozdulatát, hallgatták furcsán hideg hangjának csengését. E viselkedés láttán Tumbónak teljesen elment az étvágya. S hirtelen roppant magányosnak érezte magát ezek közt az idegen nyelven beszélő emberek közt, akikről semmit sem tudott, és akiktől nem tudhatott meg semmit.

A kapitány mind gyakrabban s mind türelmetlenebbül pislantott le szeme sarkából arany karórájára. Világosan látszott, hogy csak a pillanatra vár, mikor Karen leteszi a kanalat és villát.

– A señorita bizonyára halálosan kimerült, nekünk is ideje lefeküdnünk. Dolgozó emberek vagyunk, reggel korán kelünk. Ha megengedi, küldök majd önnek meg a barátjának valamilyen ruhafélét. Nem lesz ugyan méltó a señorita szépségéhez, de legalább tiszta, és megvédi a nap ellen. A kabin, amit felajánlhatok, szerény ugyan, de a függőágy puha, kényelmes. Biztosan jobb alvás esik majd rajta, mint a dereglye deszkáin. A kis fiatalember számára pedig – tette hozzá, látva a lány szemének nyugtalan villanását – ugyancsak találunk valami jó helyet. Cabrerro elkíséri a señoritát – mutatott az alacsony, dupla tokás dagadtra, aki már lámpással a kezében várakozott. „Ez az, aki magának dupla adagot szedett a tányérra” – gondolta némi irigységgel Tumbó, s szemrehányó pillantást vetett Karenre. Miatta nem lakhatott jól amúgy istenigazában.

– *Buenas noches!* – görnyedt ismét mély meghajlásba a kapitány. Alig lépte át Karen a kabin küszöbét, az egész kutter megremegett, felbődült a motor. A villanykörte a mennyezetten egy pillanatra elhalványult, majd újra felizzott. A kapitány gyanakvón sandított a lányra, de megnyugodott, mikor látta, hogy az nem is veszi észre a fényváltozást.

A tiszta lepedő és a hófehér párna jótékonyan hatott Karen hangulatára. Tumbó utána iramodott, ahogy Cabrerro végigkísérte a lányt a folyosón, szakadatlaó szóradattal hajtogatva, hogy: „el cuarto de baño”.

– Végre tisztességesen megmosakodhatunk – örvendezett Karen. – Most menj utána! Aztán ide gyere vissza hozzám – súgta a fiúnak –, majd később mindent megmagyarázok.

A kis kajüt, amit Tumbónak adtak, a folyosó túlsó végén volt. Egy matróz megmutatta a fiúnak a felső ágyat, s beszédes kézmozdulatokkal értésére adta, hogy az alsót ő maga foglalja el. De úgy látszott, semmi kedve még lefeküdni.

– *Buenas noches* – mondta, majd kurta lábain komikusan himbálódzva indult fel a fedélzetre. Tumbó kivárta, míg elhalkulnak a léptek, aztán óvatosan, lábujjhegyen visszaosont Karen kabinjába. A lány már várta.

– Jaj, úgy féltem, hogy nem sikerül visszajönnöd. Ide figyelj, ezek valami különös emberek. Udvariasnak, vendégszeretőnek mutatkoznak, de az a benyomásom, hogy titkolnak valamit. Már délben észre kellett hogy vegyenek bennünket, mégis csak alkonyatkor hajóztak oda. Örültek, amiért senki se látta, hogy felvettek bennünket a fedélzetre. Mikor a kapitány megmondta nekik, hogy ki vagyok, rögtön hajba kaptak a jutalompénzen, amit értem remélnek. Meg azon, hogy melyikőjük látott meg bennünket elsőnek, mert annak jár a legtöbb. Úgy civakodtak, mintha már előttük lenne egy koffer pénz.

Tumbó kővé meredt. Honnét tudta mindezt Karen?

– És még valami! – folytatta a lány. – Azt latolgatták, mit sürgönyözzenek apámnak. Az aljasok! Hisz ez csak énrám tartozik, nem rájuk. „Elég a fecsegésből!” – kiáltotta a kapitányuk. – „Ha a szállítmányt szerencsésen leadtuk, majd törjük a fejünket ezen is. Egyelőre az a fontosabb. A kislánynak – hogy mer engem kislánynak nevezni? – azt mondtam, nincs leadó a kutteren.” Igazság szerint, tekintettel apámra meg rám, legalább a kikötőből sürgönyözhetnének azonnal, amint befut a hajó, még mielőtt kirakodják a halat.

Most vette csak észre, hogy Tumbó szeme az ámulattól kikerekedett. Karen nevetésben tört ki, kezét gyorsan szá-ja elé kapta, nehogy a zajra felfigyeljen valaki.

– Csodálkozol? Hát nem tudad, hogy én jól beszélek spanyolul? Mindent értek, amit mondanak, az utolsó szóig. Es verdad. Portugálul is sokat értek.

– Akkor miért csinálod ezt? – ámuldozott a fiú. – Miért beszélsz velük angolul? Majd kitörök a nyelvüket.

– Mert... – kezdte zavartan, s elharapta. – Ahogy megláttak a dereglyében, és nem volt rajtam más, csak azok a kendők, mindenféle ocsmányságot kezdtek beszélni. No, egyszerűen megsértettek. Nem ismétélhetem meg, hogy miket mondtak. Mit tehettem volna? Ők öten voltak, mi csak ketten, megijedtem, és elhatároztam, hogy úgy teszek, mintha nem érteném. Ez volt az egyetlen kiút. Még az a szerencse, hogy ma este már értesítik apát, s hogy a pénzre utaznak. Láttad, hogy hajlong előttem a kapitány? Nem fognak csalatkozni, apám biztos bőkezűen megjutalmazza őket, amiért megmentették az életemet.

Tumbó éles szúrást érzett szívében. „Megmentették.” Tehát már nem ő. És ugyan ki vetette magát a háborgó tengerbe, ki élesztette fel a saját leheletével, ki szerezte meg a csónakot, ki szállt harcba egy cápával, hogy kihalászhasssa azt a hitvány rongyot? Ugyan kicsoda? Alig bírta legyűrni a keserűséget, mely Karen szavaira feltolult benne, de most nem volt idő a töprenkedésre. Mindaz, amit Karen mondott, csak megerősítette a fiúban eddig lappangó, homályos gyanút.

– Továbbra sem árurom el nekik, hogy tudok spanyolul – folytatta Karen izgatottan. – Lehet, hogy még hasznunkra válik. Csak nagyon kell vigyáznom. Tudni fogjuk, mit akarnak. Ha az a kövér Cabrerro elalszik, feltétlenül gyere vissza még egyszer. Kopogj hármat. Kulcsra zárom az ajtót, félek.

„Hát mégiscsak szüksége van rám.” Tumbó nyomban felderült.

– Légy nyugodt, le se hunyom a szemem.

A több hetes kimerültség egyszerre tört rá, amint elnyúlt a felső függőágyon. A pompás, puha fekhely, a Diesel-motor ütemes dohogása, a hullámverés monoton zaja s a kutter egyhangú ringása mind-mind altatólag hatott. Nem szabad hagyni, hogy leteperje. Meg kellett várnia Cabrerrot, s ha már elnyomta az álm, ismét kiosonni Karenhoz. Hiszen megígérte. Iparkodott megtalálni a módját, hogy szemhéja ne csukódjon le önmagától. Megpróbálta felidézni a történeteket. Mindhiába. Képtelen volt összpontosítani gondolatait. Maga sem vette észre, mikor bírta le a lidércnyomásos álm. Különös hangok környékeztek mindenfelől. Hullámokban jöttek, felerősödtek, elhalkultak, hogy a következő pillanatban újból visszatérjenek, agyába fúródjanak, feltámasszanak valamiféle rég elfelejtett hangemlékeket – de vajon miféléket? Honnét ismerte őket?...

Hirtelen, szempillantás alatt felocsúdott. Éberén és feszülten, tágra nyílt szemmel feküdt most. És hallgatódzott.

Magas füttyszó hatolt le hozzá a válaszfalakon s fedélzeteken át. Ilyen hangot csak egy rádióleadó generátora adhat. Sok százszor hallotta már ezt az éneklő sívítást. Mikor eltompult, tudnivaló volt, hogy a rádiós manipulál a kulccsal. Tehát van rádióállomásuk! És működik! Miért hazudott az a ravasz, nézésű svábbogár, az a kapitány? Hiszen tudja, hogy jutalom vár rájuk.

Gondolatok kavargtak a fiú fejében, kérdések, melyekre nem jött válasz. Fáradtsága végül felülkerekedett nyugtalanságán. „Nyilván Karen is alszik már, mint akit fejbe vertek” – mentegetődzött önmaga előtt. Még hallotta, mintegy ködön át, a fedélzetén végigvonuló lábdobogást, mindenféle hangokat, a felvonó nyikorgását. „Biztos halat eresztenek a rakodótérbe” – gondolta még, és szeme lecsukódott. Nem volt ereje tovább harcolni az álommal.

EZEN A KUTTEREN MINDEN OLYAN REJTÉLYES, NYUGTALANÍTÓ

Karen és Tumbó hangulatát jótékonyan feldobta a finom reggeli: angolszalonnán sült tojás, ropogós kukoricalepény, narancsdzsem, valamilyen halféle meg messze illatozó, erős kávé.

No és hogy végre átöltözhattak tiszta ruhába. Karen roppant csinosan festett szokás szerint simán hátrafésült, naparanyozta hajával – így hordta a *Vikingen* is – a halványzöld férfiingben, melynek árnyalata még jobban kihangsúlyozta a lány szeme színét. A túl bő nadrágot övvel szorította derekára, szárát föltúrta, a spárgatalpú, lábához képest óriási bocskort szorosan bokájához kötözte. Itt mindenki ilyenben járt. Tumbó kicsit lehangolóbban festett, nehezen boldogult a nála magasabb és testesebb férfiak lötyögő ruházatával. De azért mindketten elégedettek voltak. A hőség elől védő, szellős pamutholmi üdítőleg hatott rájuk.

A reggeli fényben a tegnap mocskosnak és sötétnek látott étkező tisztábbnak és meghittebbnek hatott. Mikor Karen taglejtésekkel kifejezte elismerését, Ramon úgy mosolygott örömeiben, hogy fülig ért a szája, sürgött-forgott, buzgólkodott a lány körül, új meg új ínycsalatokat tálalt fel neki, s hosszú karjával ügyesen gesztikulálva mutatta, hogy a többiek még mind alszanak, csak szegény Cabrerro áll őrséget a kormánynál.

A fedélzeten szemükbe vágott a világosság. Gyorsan kapaszkodott felfelé a felhőtlen égen a vakító korong, s villódzó szikrákat vetett a vízre. Karen borzadva idézte vissza, mennyit szenvedett a csónakban a könyörtelenül tűző napsütéstől. Megkönnyebbülten gondolta, hogy ez már szerencsére a régmúlthoz tartozik, s néhány nap múlva apja karjába borulhat.

Az ezüst halpikkellyel teleragadt ládahalmok láttán odasúgta Tumbónak:

– Még éjjel kellett lehordaniuk a halat a rakodótérbe, másképp ebben a hőségben rögtön rothadni kezdett volna. Érdekes, hogy semmit se hallottam.

A motor egyhangú dohogása, a hosszú, zöld hullám könnyed, alig érezhető ringatása harmóniát és nyugalmat lehelt. Tumbó, ahogy elnézte a mosolygó lányt, feltette magának a kérdést: nem csupán rossz álom volt-e, amit átéltek? Éjszaka támadt gyanúja, félelmei most nevetségesnek hatottak. Mérges volt, hogy miért is hajlott félelemre épp most, amikor szemlátomást minden a lehető legkedvezőbben alakult.

Szíve mmtha szorongón összerándult volna. A kormányfülke tetején, az ég tündöklően kék hátterében nagy, fehér, izolátort látott, melyből fehér zsinór futott az antennához. „Hiszen ez a leadó kivezetője” – villant át az agyán. Nem, nem tévedett. Éppen ilyet látott az *Icebjörnön* meg a *Viking* vadászhajóin. Tehát helyesen gyanította, hogy ezeknek van rádióállomásuk. S ezek szerint nem álmodta az éjjel, hanem valóban hallotta a működő generátor zaját. Szóval a csiszolt modorú kapitány hazudott. Vajon miért?

Már épp közölni akarta Karennel felfedezését, mikor közvetlenül a hátuk mögött dallamos hang csendült:

– *Bienvenidos. Cómo está usted?*

Tumbó összevonta a szemöldökét. „Ez az a lopakodós, macskajárású. Hogy épp őt hozta ide az ördög” – gondolta kelletlenül. Maga sem tudta, miért idegesíti annyira ez a karcsú, csinos, bársonyos, pillantású fiatalember, aki tegnap majd felfalta a szemével Karent. Igaz, mások is ezt tették, de a lány erre az egyre valahogy nyájasabban tekintett. Nem vetett-e most is üdvözlésül egy sugárzó pillantást rá hosszú szempillái alól? Lenyűgözte talán a férfi szépsége? Minden jel

arra vallott, hogy tetszik Karennek. Tumbó jól ismerte a lány szemét. Zöld s éppoly átlátszó, mint a tengerár, de hideg és kemény is tud lenni, ha haragszik, vagy leplezetlen kíváncsiságtól csillogó, mint mikor őt szolgálatába fogadta. És tudta, milyen, ha a szenvedés ködétől homályos, mint mikor eszméletre térítette. Ám ez a kacér pillantás a fiúnak elevenébe vágott. Miért olyan más ma az idegenekhez, mint volt tegnap? Hát nem ő maga mondta, hogy... Vagy ez az egész képzelődés csupán?

Elhatározta, hogy nem törődik a tetszelgő tengerésszel, aki egész szóáradatot zúdított Karenre. Válaszul a lány csak széttárta a kezét, mintha azt mondaná: „nem értem”. Rodrigueznak azonban ez sem szegte kedvét, behízelt pillantással kedveskedett a lánynak, s nyilván bókokat mondott. Csak el ne árulja magát egy mosollyal, pirulással vagy akár szemvillanással! Hisz az utolsó szóig mindent ért.

Mikor azonban Karen megindult a kormányfülkéhez vezető hágcsón fel, a tengerész arcáról egyszeriben eltűnt a mosoly. Hevesen sarkon fordult, vadmacska módra a lány elé szökött, és elállta az útját.

– *Se prohibe* – mondta.

– Nem értem – felelte az angolul.

– *Paso prohibido! Dispenseme!* – erősködött a férfi makacsul.

– Miért nem szabad felmennem a hídra? – fordult Karen szemrehányón a közeledő kapitányhoz.

– Legyen elnéző, señorita. Miért kell rögtön ilyen igazságtalanul erős szavakat használni? Önnek itt mindent szabad, Rodriguez nyilván azt hitte, hogy ha a mi Cabrerrónk, aki melleleg szólván, amilyen kövér, olyan gyatra kormányos, meglát egy ilyen szépséges hölgyikét, elveszti a fejét, és még képes kivezetni a hajót a nyílt tengerre, ahelyett hogy partra vinné. Remekül áll önnek ez az öltözék. Lám, az igazi szépségnek még egy jelmeztől sincs mit félnie – kacagott fel harsányan. Ugyanakkor kérdő pillantást vetett a tengerészre. Az először Tumbóra nézett, majd szemét jelentőségteljesen a kormányfülketetőre emelte. Rafaelo Ruiz Barrenco kapitány nem lett volna az, aki, ha ezt a beszédes szemjátékot nyomban nem fogja fel. Fehér fogazatát mosolyra villantotta. „Hegyesek, mint a cápáé” – futott át Tumbó agyán a gondolat, mert figyelmét a szemek beszéde nem kerülte el.

– És hogy aludt, señorita? Remélem, jól. Hát a reggeli ízlett-e? Mindnyájunknak az az óhaja, hogy a señorita jó emlékeket őrizzen meg találkozásunkról. Amint elérkezik a kormányos váltás, felmegyünk a hídra. „Érdemes, pompás kilátás nyílik ortnét. Azonkívül megmutatjuk önnek, milyen modern felszerelésünk van. Sajnos, a rádióleadónkat szét kellett szerelnünk és javítóba adni – az utolsó szavakat jól megnyomva, kifejezetten Tumbónak szánta.

– És a rádiótávíratommal mi lesz, kapitány úr?

– Észben tartom, señorita, mint a sürgős elintéznivalók közt is legsürgősebbet. Még ma, amint partot érünk, elküldjük.

„Megint hazudik – gondolta Tumbó, bizalmatlanul. – Hiszen elsőnek a rakományt akarja letudni.”

– Hol érünk partot, melyik kikötőben? – hallotta Karen higgadt, fegyelmezett hangját. A lány úgy tett, mintha semmiről se tudna.

– Egy egészen aprócska kikötőben, Montevideótól nyugatra.

– Számolom az órákat, ezt ne feledje, kapitány úr.

– Tökéletesen megértem önt, señorita. Én is azt teszem – pillantott karórájára a kapitány. – Most pedig azt javasolom, tekintse meg a gépházat. Csak vigyázzon, be ne piszkítsa magát. – Máris

indult le a vaslépcsőn, gyors léptekkel, mintha mihamarább el akarta volna őket távolítani a fedélzetről.

A Diesel-motor süketítő dörejével működött. Karen úgy tett, mintha megbotlott volna, s ennek ürügyén gyorsan a fiúhoz hajolt.

– Most északnak hajózunk, hogy majd csak késő éjjel fussunk be a kikötőbe. Így egyeztek meg egymás közt. Csak az a kérdés: mi okuk van rá?

Tumbó ugyan nem volt műszerész, de azért bámulta, hogy a kicsiny, jelentéktelen kuttert ilyen aránytalanul hatalmas géppel szerelték fel. A csőhálózat és szelepek szövevényéből, a különféle mérőórák és nyomógombok közül hirtelen különös alak bukkant eléjük. Karen alig bírta visszafojtani sikoltását. Mert volt is mitől megijedni. Az alacsony, zömök termetű, sörteszőrborostás férfi egész teste úgy csillogott, mintha most bújt volna ki a vízből. Olajos volt a karja, válla, lábikrája, olaj csöpögött a trikójából és rongyos, mocsoktól sötét rövidnadrágjából. Még spárgatalpú, piszkos bocskorát is kenőcsök itatták át. Tumbót csak egyvalami lepte meg: a kemény vágású, olajfoltos arcból kicsillogó szempár. Nyugodtan, s mintegy barátságos érdeklődéssel nézte őket.

– Köszöntöm önöket birodalmamban – mondta tört angolsággal, túlkiabálva a motor robaját. – Még nem ismerjük egymást. A nevem Miguel. Én ritkán járok oda fel – kezével a mennyezetre mutatott. – Nem szeretem a szelet, nem kedvelem a vizet. Meg az embereket se – tette hozzá halkabban. – Csak őt szeretem – nyújtotta ki a karját, melyen végigcsurgott az olaj, a tisztaságtól csillogó gép felé. A szelepek, csavarok, nyomógombok úgy tündökölték, mintha egytől egyig vadonatúj lenne mindegyik.

Tumbó és Karen titkos pillantást váltott egymással. Tetszett nekik ez a gépész, aki annyira elütött a legénység többi tagjától. Karen bizalommal hagyta, hogy a férfi kézen fogja, és az elosztótáblához vezesse. S ahogy az indexet mutatta, Miguel a zsebéből előhúzott törlőronggyal egyszer csak lesimított egy mindenki más számára láthatatlan kis foltot az ampermérő nikkelyűrűjéről, oly finom és gyengéd mozdulattal, mintha gyerekarchoz érne.

A készülék mutatója hirtelen kilengett jobbra, jó darabig enyhén remegve úgy maradt, majd váratlanul visszazuhant. Aztán újra felugrott jobb felé. Tumbó szeme a mutatóra tapadt.

– Növekszik a terhelés – kezdte magyarázni a gépész, mert feltűnt neki a fiú érdeklődése. – Mikor ott, fenn beindítják a...

– Ejnye, Miguel! – szakította félbe furcsán éles kiáltással a kapitány. – Mutasd meg inkább a señoritának a hűtőberendezést. – A kapitány hangja parancsolón csengett. A gépész arcát egy pillanatra befelhőzte a megbántódottság árnyéka, da azért engedelmesen elhallgatott. Tumbó így is megértette azt, amit Miguelnek már nem volt ideje kimondani. Hiszen régtől fogva tudta, hogy a terhelés ugrásszerűen megnövekszik, valahányszor bekapcsolják a rádióleadó állomás generátorát. Tehát a kapitány megint hazudott. De miért vezette le őket akkor a gépházba épp a kapcsolás időpontja előtt? Miért titkolják előttük kezdettől fogva, hogy az állomás rendszeren dolgozik? Mi rejlik emögött?

A hűtőberendezés nem érdekelte Karent.

Mikor a gépházból visszatértek a fedélzetre, Rodriguez lépett hozzájuk, elegáns kézmozdulattal invitálta fel a lányt a hídra, a kormányhoz, és gyorsan magyarázott valamit a kapitánynak. Az a maga megszokott, előzékeny mosolyával hajtogatta:

– Si, si. Kérjük, señorita, fáradjon fel a hídra.

„Be kell vallaniuk, hogy a rádióadó működik” – csodálkozott Tumbó. Alig futott át agyán ez a gondolat, Karen suttogását hallotta:

– Rodriguez azt mondta a kapitánynak, hogy a leadót szétszerelték, odaereszthet már bennünket.

Fentről valóban pompás látvány tárult a szemük elé. A láthatárig könnyedén hullámzó víz olvasztott ezüst gyanánt tündökölt a napban.

A kormánynál mozdulatlanul állt az ösztövért Rivera, szögletes, komor arcán egyetlen izom se rebbent, csupán éber szeme kémlelte, mint egy sirályszem, szüntelenül és figyelmesen a láthatárt meg a fedélzetet, egy-egy pillanatra megállapodott tekintete az iránytűn, majd újból lesiklott a tengerre. A jövevényekre ügyet sem vetett, összeszorított szájából nem jött ki hang. Mintha észre sem vette volna őket.

Rodriguez most kinyitott egy ajtót, és egy kabinba vezette vendégeit. A szűk kis helyiséget betöltötte a motor elvezető csövének egyhangú lárma. Rodriguez megmutatta nekik a térképeket, a kronométert, majd szélesre tárta a következő ajtót, mely a rádiós szobába vitt. Tumbó kíváncsian körülnézett.

A leadó fedelét leemelték, a lámpafoglatok üresek voltak. Rodriguez beszédes mozdulattal mutatott a siralmasan csüngő drótokra, így adva értésükre, mennyire fájlalja, hogy a leadó működésképtelen.

Tumbót azonban nem volt könnyű félrevezetni. Ezeket a huzalokat minden nehézség nélkül pár perc alatt rendbe tette volna. És a lámpák. Felfedezte őket a felső polcon, egy térkép mögül kandikáltak elő. Szántsándékkal rejtették el őket. Rodriguez, miközben csak úgy dőlt belőle a szó, bekapcsolta a rádióvevő készüléket, és elfordította a gombot: a rádiós kabint vidám tánczene hangja töltötte be. Megfogta Karen kezét, és a gombra helyezte. A lány örömmel állított rajta, és ahogy a vétel kitisztult, lábával ütni kezdte a taktust. Rodriguez a rumba hallatára mélyen meghajolt előtte, és táncra kérte.

Tumbó élvezettel hallgatta az ismeretlen dallamot. Ujjai – hogy, hogy nem, épp a leadó kulcsán pihentek, s most ösztönösen kopogni kezdték a morzeábécé pontjait és vonalait. Rodriguez megtorpant, mintha lába gyökeret vert volna. Szemöldökét összevonta, bársonyos szemében mérhetetlen hitetlenség tükröződött.

– Dispenseme! – kiáltott Karenre, majd ugyancsak a morzeábécé betűivel, rendkívül gyakorlottan lekopogott egy mondatot, fürkésző tekintetét közben a fiú arcára szegezve, s kézmozdulattal hívta, hogy mutassa meg ő is, mit tud. Tumbó azon nyomban megszimatolta a cselt, és egy ujjal, ügyetlenül, esetlenül ütögetni kezdte a kulcsot. A csinos férfiarcot megkönnyebbült mosoly derítette fel. Mégis az eset után már nem tért vissza a tánczenéhez Rodriguez, hanem visszakísérte mindkettőjüket a kormányhídra. Ó maga visszasietett a fedélzetre.

– Rafaelo! Rafaelo! – kiáltozta.

– Mi történt veled? – Karen szemlátomást elégedetlen volt. – Miért hagyott így faképnél bennünket? Miért hívja a kapitányt?

– Azt hiszem, elárultam magam... Magam se vettem észre, valahogy ösztönösen elkezdtem dolgozni a kulccsal, hát most gyanítja már, hogy ismerem a morzeábécét – vallotta be töredelmesen Tumbó.

– Mikor? Talán csak úgy rémlett neked? Én nem vettem észre semmit.

– Persze, se láttál, se hallottál, úgy el voltál foglalva azzal a pökhendi szépfiúval.

– Tumbó, nem gondolod, hogy túl sokat engedsz meg magadnak?

A fiú már nem felelhetett, mert egyszerre csak megjelent a kapitány, szokványmosolyával, mely mintha oda lett volna ragadva az ajkához, mögötte pedig az izgatott Rodriguez döntötte magából pergő szóáradatát. Úgy látszik, az, amit mondott, a szótlan kormányos érdeklődését is felkeltette, mert olyan pillantást vetett a fiúra, hogy annak végigfutott a hideg a hátán. Karen elsápadt, a tenger felé fordult, és hanyagul a korlátnak támaszkodva úgy tett, mintha a hullámok futását figyelné, Tumbó azonban tudta, hogy feszülten hallgatódzik. Az uruguayiak közti élénk szóváltás nem tartott soká. S mint ahogy a fiú már előre sejtette, nyugtalan gondolataira meg is jött a válasz a kapitány szájából.

– A señor – most először fordult hozzá ezzel a megszólítással, kissé megvető módon hangsúlyozva a szót – egy professzor fia, ugyebár? És mi a kedves édesapja szakterülete, ha szabad érdeklődnöm? Elektronika, rádió, radar?

Tumbó némán, mozdulatlanul állt.

– Dehogysis! Geológus, kapitány úr! – Karen ártatlan szemmel nézett fel rá. – Uránlelőhelyeket kutat Szenegálban. Könnyen meglehet, hogy munkája már eredménnyel is járt.

A kapitány hitetlenül nézte a sugárzó lányarcot, melynek mosolyából úgy süttött az őszinteség, hogy lehetetlennek tetszett hitelt, nem adni szavainak. Gyorsan lefordította társainak, hogy mit mondott Karen, A kormányos kaffantott valamit az orra alatt, Rodriguez azonban szemlátomást makacskodott. Jobb keze, annak megerősítéséül, amit mondott, a morzeleadás jellegzetes mozdulatait utánozta.

Két társának nyomására a kapitány végre támadásba lendült.

– És honnét ismeri señor a morzeábécét?

A fiú közben már felocsúdott meglepetéséből, de még mielőtt kinyithatta volna a száját, Karen nevetésben tört ki.

– Ő és a morzeábécé? ön alighanem tréfál, kapitány úr! Évek óta ismerem Tumbót, soha sem érdekelte más, csak a könyvek. A *Vikingen* úgy kellett őt erővel elrángigálni az olvasástól, hogy megnézzé, miképp dolgozzák fel a bálnát. A műszaki dolgokhoz meg végképp nem fűlik a foga! Inkább azt mondja meg nekem, kapitány úr – komolyodott el –, éjjel hánykor futunk be a kikötőbe. Számomra minden perc drága. Azt hiszem, ezt ön is megérti. Apámnak pedig... – hangja itt elcsuklott.

– Amint partot érünk, mint azt már a señoritának megmond... – nem fejezte be. Gyanakvó pillantást vetett a lányra. Karen az éles, fürkésző tekintet alatt hirtelen zavarba jött, arcába pír szökött.

– Ön is megértheti, milyen szerencsétlen lehet az édesapám, mennyire várja, hogy végre hírt kapjon – kezdte kapkodva. Ám a kapitány már nem figyelt rá.

Épp időben hangzott fel az ebédre hívó gongjelzés, amit Ramon úgy hozott létre, hogy teljes erőből ütögette kanállal egy lábas fenekét.

– Hülye vagyok, lebuktam – súgta oda Karen Tumbónak, miközben átmentek az étkezőbe. – Azt mondtam a kapitánynak: „éjjel”, holott ezt nem volt jogom tudni. Most megsejtették, hogy értek spanyolul. Pszt, jönnek! A többit majd aztán.

Tumbó nyugtalansága, amit a napos reggel eloszlatozott, kettőzött erővel tért vissza. Vajon a kapitány gyanakvásának és állandó titkolódzásának, hazudozásának van-e valami összefüggése a tárggyal, amit ő a fedélzeten talált? S megmondja-e Karennek? Zsebébe nyúlt, marokra fogta a sima fémet, majd újból kihúzta a kezét.

Aranyröggként csillant meg szeme előtt ma reggel a fedélzet deszkáján egy kis tárgy, ösztönösen felemelte, és nyomban zsebre vágta. Nagy kaliberű pisztolytöltény volt. Ki vesztette el?

Ugyanilyeneket látott a katonák gépfegyvereiben annak idején otthon, szülőföldjén, a Dél-afrikai Köztársaságban.

Ilyenekkel lóttak a katonák a híres kimberleyi gyémántbányák színes bőré bér munkásaira, Tumbó véreire, hogy elfojtsák lázadásukat. Szörnyű emlékek. De hogy kerül egy ilyen történet ide, erre a közönséges halászkutterre? Közönséges?

Hiszen itt semmi sem volt közönséges, éppenséggel minden rejtélyesnek, nyugtalanítóknak tűnt. Azt sem mondta meg Karennek, hogy csónakjukon, amit kiemeltek a tengerből, és a hajó tatján felállítottak, az éj folyamán lefestették a *VII, Viking, Sandefjord* feliratokat. Vajon miért? Tán titkolni akarták azok előtt, akiktől átvették a halat, hogy idegenek tartózkodnak a hajón? Különös emberek. Ez a „szegény halász”, a kapitány, arany karóráját visel, vastag arany karkötőn. Ilyen még Evansonnak sincs.

A fiúban konokul, zaklatón nőtt, növekedett a nyugtalanság, hiába próbált védekezni ellene.

Karen nem figyelt fel rá, hogy az éjszakai halrakodás után nem maradtak friss nyomok a fedélzeten. Tumbó tapasztalatból tudta, milyen nehéz lesúrolni az érdes deszkáról minden egyes csillogó halpikkelyt. Lehetséges, hogy a kutter rakterében nem hal van? Keze tehetetlenül ökölbe szorult a zsebében lapuló történeten. Lehetséges? Haja égnek állt, szíve hevesen kezdett verni. Nem! Ez lehetetlen! Elhessegette a gondolatot, egyszerűen nem mert közel engedni magához.

Karen az asztalnál fesztelenül incselkedett Rodriguezzel, s egyre-másra kérte a kapitányt, akire furcsa kedvetlenség telepedett, hogy fordítsa le neki, amit a másik mondott. „Szándékosan teszi. És jól teszi. Okos lány” – gondolta elismerően Tumbó.

A tányércsörgés meg az élénk hangzavar hallalán lassan megnyugodott a fiú. Végére is, mi köze neki a kutterhez meg annak mindenféle ügyeihez? Mi köze ezeknek a hazugságaihoz meg titkaihoz? Törődjenek a maguk bajával, ő ugyan nem fog itt detektívesdit játszani. A fő, hogy minél hamarabb értesítsék a *Vikinget*. Mert a busás jutalomról nyilván nem mondanak le. S abban, hogy megkapják, biztosak lehettek. Hajózzanak hát, amivel akarnak s ahová akarnak, az ő dolguk.

Mohón nézte a tányérban ínycsiklandón illatozó, jócskán fűszerezett ételt, és jó étvágyal nekilátott az evésnek.

ILYEN SZÖVETSÉGESRE NEM SZÁMÍTOTTAK

Mély sötétség borult az óceánra. Megbűvölten nézték a csillagos eget, a sötét bársonyon gyémántok gyanánt, barátságosan villódzó, hunyorgó fénypontok ezreit. Sok éjen át terült fejük fölé ugyanez a felhőtlen égbolt, ám akkor, ott a tutajon, félhaltan a félelemtől, majd később a vitorlásban, már reménnyel telve, nem sokat törődtek az ég és a tenger rendkívüli szépségével. A hajóoldalnak lágyan neki-nekiloccsanó hullám simogató hangja megnyugtatóan hatott. Hallgattak. Tumbó egyszer csak érezte, hogy Karen keze tapogatva az övét keresi. Gyengén megszorította a lány ujjait.

Nem voltak egyedül a fedélzeten. Egyetlen pillanatra sem hagyták magukra őket. A sötét térből alig pár lépésnyire tőlük ki-kiparázslottak a szivarvégek. Az uruguayiak se szóltak egy szót sem.

Tumbó ekkor Karen kezét kissé magához vonta.

– Nézd! – suttogta izgatottan, és kimutatott a vízre.

– Egy csillag hullt a láthatár alá.

– Nem! Figyelj! Villanás és sötétség, aztán újra villanás. Világítótorony.

A hajósok szemlátomást erre a jelre vártak, és már ugyancsak észrevették. Egyikük – nesztelen lépteiből ítélve Rodriguez volt az – gyorsan felugrott a kapitányi hídra. Tumbó, kelletlen tekintettel nyomon követve a férfialakot, felszegezte a fejét. És kővé meredt. Az árboclámpa nem égett, s a hajóperem fényeit is kioltották. Most döbönt csak rá, hogy a kutter teljesen sötét, hogy a kerek kajütblakokból a legcsekélyebb fénysugár se szivárog a tenger feketeségébe. Miért?

A nyugtalanság újból megrohanta.

Nem sokkal később gyorsan fokozódó, idegen hang ütötte meg a fülét. Mi lehet ez? Percekbe telt, míg felismerte: nagy teljesítményű motorcsónak közeledik. Sokszor hallott már effélét, de itt, az éjszaka kellős közepén, távol a szárazföldtől? Talán a parti őrség?

Talpa alatt hirtelen megremegett a deszkapadló, a kutter hevesen előrerándult, a fedélzet megugrott lábuk alatt. Még mielőtt elkaphatta volna Karent a fiú, már mindketten a földön heverték.

A hajómotor hangja percről percre nőtt, erősödött, az egész kutter rázkódott tőle. A jobb oldalára dőlve s a tenger fekete tömegét cafatokra tépve, éles ívben elkanyarodott a hajó, majd örült irammal száguldott a nyílt óceánra. Orra hasította a vizet, a hullám kétfelől a fedélzetre zúdult. „Mint a torpedó, úgy robogunk” – gondolta Tumbó. S azon nyomban felfogta, mi végett szereltek a kis kutterbe olyan hatalmas motort.

„De vajon miért menekülnek a parti őrség motorcsónakja elől? Mi terheli ezeknek az olajos bőrű ördögöknek a lelkiismeretét?” Hirtelen eszébe jutott. Ott lapult zsebében a bizonyíték, hogy mit szállítanak a rakodótérben. Nem halat halmoztak oda, hanem töltényt! Meg talán fegyvert is! Egyszeriben minden világossá vált. Ezek az állítólagos „halászok” csempészek!

Rémület fogta el. A motorcsónakból nyilván rövidesen löni kezdik a kuttert, megsebesíthetik Karent, elsüllyeszthetik az egész hajót. És ha a gazfickók ép bőrrel megússzák az üldözést? Ha kicsúsznak a kezük közül? Most értette csak meg, miért nem akartak a saját rádióállomásukról táviratozni a *Viking*nek. Nem akartak? Nem tehették! Hiszen akkor elárulták volna a saját helyzetüket. Nem leplezhatték le a kirakodás helyét sem. Ez indokolja a folytonos csűrést-csavarást, hazudozást. Viszont most, hogy felfedték arcukat, s tisztában vannak vele, hogy a két

gyerek tudja az igazat, még pénzért, a legnagyobb jutalomért sem engedhetik őket egyhamar szabadon!

Tumbó szíve hevesen zakatolni kezdett. Majd szétvetette mellkasát. Borzalmas helyzet. Kelepcébe kerültek mind a ketten, ő meg Karen.

A megrettent lány, noha nem fogta még fel, hogy mi történt, odabújt hozzá.

– Tumbó, én úgy félek!

– Maradj fekvve, és ne mozdulj! Várj meg! – kiáltotta Tumbó a lány fülébe a motor dübörgése közben, majd görbült háttal, gyorsan a hajó tatjába futott. Oda, ahol a csónakjuk volt. Egyetlen szökkenéssel átvette magát a peremén, s már benn is volt. Négykézláb előre kúszott a csónak orrába, az elülső padhoz. Kirántotta a nehéz rakétacsomagot. Szerencsére emlékezett rá, hogy annak idején ide rakták be, hogy a kellő pillanatban majd leadhassák a jelzést. „Legalább most vegyük valami hasznát, hadd csípjék nyakon ezeket a gazembereket! – gondolta bosszúvágytól fűtve. – Engem letartóztathatnak és börtönbe küldhetnek, de Karen megmenekül!”

Magasan feje fölé emelte a pisztolyt, és elsütötte. A levegőben sziszegve lövellt felfelé a fénycsík, ferde vonala kettéhasította az ég sötétjét. Pár pillanat múlva zöld napocsok százaira fröccsent szét, és fénypatakokat árasztott a kutter fedélzetére és a tengerre. Az egész világra!

A káromkodás és kiáltás kis időre még a motor bömbölő basszusát is elnyomta. Tumbó kiugrott a csónakból. Amint a fedélzetre ért, valami elsüvített a feje fölött. A rakéta kihunyó fényénél látta, hogy csillogó törpenge fúródott a hajókoriátba. Néhány szökkenéssel Karennél termett, felrántotta a lányt, és magával húzta.

„Túlságosan balra keresnek bennünket” – gondolta keserűen. Nem tudta, hogy abban a pillanatban, mikor ő fellőtte a rakétát, a kutter hajlásszöge eltérítette a röppályát, s így a fényjelzés messze a hajó útirányától fénylett fel.

„Az őrségnek biztosan van radarja, és a képernyőn úgyszólván látnak már bennünket. Megmentőnk lesz az én rakétám!” – villant át az agyán.

Hová rejtőzzenek, míg a parti őrség emberei utolérnek motorosukkal a kuttert?

Benzinszagú, forró légáramlat csapta meg az orrát, s ettől eszébe jutott a gépházba vezető nyitott ajtó. Habozás nélkül átugrott a magas küszöbön. Az akadályra fel nem készült Karen beütötte a térdét, és feljajdult fájdalmában. Tumbó azonban csak vonszolta, húzta maga után a lányt lefelé a vashágcsón, nem törődött a jajgatással. Csak minél gyorsabban!

A gyengén világított helyiséget betöltötte a teljes fordulatszámú dolgozó Diesel-motor fülsiketítő döreje. Hőség áradt belőle. Tumbó a hágcsó aljánál megállt, s pár pillanatig visszafojtott lélegzettel habozott. Hová rejtőzzenek? Szeme előtt még egyre rémlett a fakorlátban remegő törpenge képe. Miguel, a gépész, alighanem éppolyan ember, mint a többiek.

A kenőcsből, olajtól csurgó, zömök alak éppen háttal állt feléjük. El kell bújni előle, hogy észre ne vegye őket! De hová? Tumbó a csövek, tartályok és szelepek zürzavarában kétségbeesve kémlelt egy biztonságos zug után.

Éles csengőszó mozdította el helyéből a gépészt. A hallócsőhöz futott. Oly hangosan kiabált valaki a kapitányi hídról, hogy még a tomboló motor dübörgését is túlharsogta.

Tumbó teljes erőből elrántotta a lányt, és a sarokba lökte, ahol a gép tisztogatásához felhalmozott rongyok és gyapotkötegek halmozódtak a padlón. Néhány gyors mozdulattal beágyazta közbük Karen, majd saját magát is. „Ez alól a takaró alól aligha szűrnek ki bennünket. De hogy bírjuk majd ezt a fullasztó levegőt?” Szemük, szájuk, orruk tele lett a

rongyok maró porával. Minden erejét össze kellett szednie, hogy ne vegyen mélyebb lélegzetet és ne tüsszentsen. Karen nyilván hasonló kínokat élt át. Csak el ne árulja magát!

Feszülten hallgatódzott a fiú, a gépek monoton ritmusát figyelte. A pillanatot leste, mikor majd a motorcsónakból felhangzó parancsra végre leáll a hajócsavar, elhallgat a dübörgés, lefékeződik a tébolyult száguldás, a gépházban pedig megjelenik a felfegyverzett parti őr. És akkor ők ketten kiugranak e fullasztó paplan alól, és felrohannak a fedélzetre, friss levegőt szívni. Aztán pedig történjen, aminek történnie kell! A parti őrség tisztje nyilván magával viszi Karent meg őt, aztán azonnal értesíti Evanson kapitányt. A rádiótávíratok pár óra leforgása alatt megtalálják a *Vikinget* valamelyik kikötőben vagy a tengeren.

Perc perc után telt feszült várakozásban. Tumbónak nem volt nyugta többé. Tudnia kellett, hogy mi történik. Miért nem érte még utol a kuttert az a gyors motorcsónak? Lassan, nagyon lassan, óvatosan kis rést nyitott a fullasztó rongyok közt. Az első próbálkozás nem sikerült. Közvetlenül előtte volt az acél válaszfal. Új rést nyitott, és megdermedt rémületében. Háromlépésnyire tőle, a műszerész mellett az az ember állt, akitől jobban félt, mint a kapitánytól vagy Rodrigueztól, jobban, mint mindnyájuktól együttvéve: Rivera kormányos.

Két kézzel hadonászva kiabált valamit a bozontos Miguel fülébe. Az bólogatva így válaszolt: „Si, si. Naturalmente.” Majd tiltakozott: „No, no! Con toda seguridad, no!” Rivera bizalmatlanul szétnézett a helyiségben, tekintetével minden zugot átvizslatott. Egy lépést tett a rongyhalmaz felé. Tumbó megmeravedett, visszatartotta lélegzetét. Kétségbeesetten szorította a lány kezét. Csak fel ne jajduljon.

A gépész hirtelen Riverához nyomult, mintha nem jól hallotta volna, amit mond. A kormányos hátraugrott, hogy össze ne kenje, be ne piszkítsa őt a kenőccsel meg olajjal, ami úgy tűnt, már mindörökre beitta magát a gépész bőrébe és öltözékébe. Rivera hátrált, Miguel pedig egyre csak utána.

Kis idő múltán elültek a hangok. Tumbó óvatosan kezdte újból széthuzigálni a pamutfonatokat. Megkönnyebbülten fellélegzett. A két férfi most a gépterem túlsó végében állt, majd kisvártatva Rivera felsietett a vashágcsón. A veszély pillanatnyilag megszűnt.

Semmiféle hang nem zavarta most a motor dohogását. Mit mondhatott a kormányos Miguelnek? Az nyilvánvaló volt, hogy Rivera itt kereste őket. Vajon a műszerész átvizsgál majd ezek után minden zugot? Nem valószínű. Lassú léptekkel végigballagott a gépházon, elért a kivezető hágcsóig, ott nyugodtan leoltotta a vas lépcsőfokokat megvilágító lámpát, megfordult, s egy darabig a rongyhalmazt szemlélte, mely alatt örülten kalapált a szökevények szíve.

– Jó rejteket találtatok – hallott kis szünet után Tumbó egy hangos suttogást. – Vagyis hogy jó lenne, ha a señorita lába nem kandikálna ki félmérföldnyire a törlőrongyaim alól. Nehezen sikerült kikergetnem Riverát ebből a sarokból. – A hang barátságosan csengett.

Tumbó nem hitt a fülének. Félredobta a rongyokat, és félénken kikukucskált. Miguel elnevette magát. A rongytömegből kimeredő két fej, a gyapotszálakkal és tarka vászoncafatokkal keretezett két ijedt arc, a fehér meg a fekete, s az a két, hitetlenséget és reménykedést tükröző szempár végtelenül mulatságos volt.

Karen elsőként értette meg a dolgot, és hálás mosollyal viszonzta.

– Ne féljete! – szólt Miguel – Egyhamar ezek nem jönnek ide. Én pedig nem akarlak bántani titeket. Rivera mindent tüvé tett értetek. Nagyon mérgesek a kis senorra, nagyon mérgesek – magyarázta lassan, a maga tört angolságával, amit alig lehetett megérteni. – Ha elkapott volna bennünket a parti őrség, legalább öt évre a rács mögé dugtak volna bennünket. A señoritában nem

tesznek kárt, a magas jutalom jó dolog, de téged, señor, azonnal elintézték volna. – Beszédes mozdulattal végighúzta kezét a torkán.

Tumbónak végigfutott hátán a hideg.

– No, most szép nyugodtan pihenhettek itt. Azok ott fenn átkutatták az egész kuttert, és nem találtak semmit. Mindenki azt hiszi, s ebben a hitükben én is megerősítettem őket, hogy a hullám lesöpört benneteket a fedélzetről menekülés közben, a rakéta fellövése után. Hadd örvendezzenek. Így a legjobb.

– Na és a rendőrség?

– Elillantunk az orruk elől, megtévesztettük őket. Most egy másik hajót üldöznek helyettünk. Az orruk előtt Rivera hirtelen elkanyarodott. És ez mentett meg bennünket. A parti őrség meg nyakon csípi most majd őket, pedig a légynek se vétettek. Silány radarja lehet az őrségnek, hogy így hagyta magát az orránál fogva vezetni. Tiszta szerencse! Ravasz, tapasztalt ember a kapitány. Rivera meg egy fikarcnyival se jobb, ő dobott meg téged azzal a törrel – fordult Tumbóhoz. – És esküszöm mindenre, ami szent, hogy ez volt az első eset életében, amikor elhibázta. Szerencséd volt. Nem egy, se nem két éve csempészünk már, de bennünket még sose fűleltek le az áruval.

– És most mi lesz velünk?! – rémüldözött Karen.

– Csak nyugalom, señorita! – A borostás arc nyájas mosolyra görbült. – Nincs mit félnetek, jól elrejtelek benneteket. Senki sem találhat meg. Borsot akarok törni az orruk alá. Lépten-nyomon kinevetnek, gúnyt űznek belőlem. Azt hajtogatják: „Miguel a világ legjobb gépésze, de máskülönben ostoba tökfőj.” Nem becsülik a munkámat, büdös nekik a gépház. Pedig mihez kezdenének, mire mennének nélkülem? Ők csak arra jók, hogy a hasznot bezsebeljék. Máris felosztották egymás közt a señoritáért járó jutalmat, a „váltságdíjat” – ahogy nyilván nevezik egymás közt. Minél nagyobb összeget akarnak kicsikarni. Azt mondták: „Neked pedig, Miguel, semmi se kell, hát nem is kapsz semmit. Hiszen még az orrod se dugod ki a gépházból. Legfeljebb veszünk neked egy inget meg egy nadrágot, hogy legyen miben kimenned a városba. Ezzel be kell érned.” – A gépész hangja remegett a felháborodástól.

– A kapitányunk légűtéses Cadillacról ábrándozik, holott már két luxusautója van, Rodriguez azzal dicsekszik, hány új nőt sikerült meghódítania, Rivera mindent félrerak. Fukar disznó. De én megmutatom most nekik, ki kit tesz lóvá. Egy fityinget se kapnak!

– Hogyhogy?

– Az már az én dolgom, señor. Nem olyan ostoba Miguel, mint amilyennek látszik.

A felhőszakadás se nem gyengült, se nem erősödött. Arcukat, nyakukat, vállukat folytonos, egyhangú ritmusban csapkodták a nagy, súlyos cseppek, jegesen folytak le hátukon, végigpatakzottak combjukon. Ami rajtuk volt, rég átjárta a víz, minden csurgott, mint akkor ott a tutajon.

Spárgatalpú bocskdruk minden lépésnél besüppedt a posványyszerű, szivacsos talajba, vagy csúszkált a síkos köveken, vagy beleakadt a gyökerek alattomos hurkaiba.

Zihálva küzdöttek a sűrűséggel, mely az éjszaka sötétjében szinte láthatatlan volt. Ezt a sötétséget csak a villámok vakító lobogása hasogatta szét, de a nyomukban lezuhanó sötétség még az előbbinél is sűrűbbnek tűnt. Fejük fölött egyik mennydörgés a másikat érte. Úgy rémlett, remeg a föld. Félelmetessé vált a világ. De ők nem törődtek a víztől csöpögő, útjukat nehezítő indákkal. Minden erejüket össze kellett szedni, hogy ölelésükből kiszabaduljanak. De sem a vihar döngésével és villámlásával teli fekete éjszaka, sem a trópusi felhőszakadás nem lehetett

akadályuk. Hajtotta, űzte őket a félelem, egyet tudtak csak: minél távolabb kell kerülniük a kuttertől s azoktól a borzalmas emberektől.

Mikor a legközelebbi villám kettéhasította az eget, Tumbó a tőle telhető legnagyobb figyelemmel szemügyre vette a remegő mutatót azon a kis iránytűn, amelyet egy késsel együtt Miguel nyomott a kezébe az utolsó pillanatban. Különös ember ez a Miguel.

Hogy meddig ültek a sötét, fullasztó fémrekeszbe zárva, ahová a gépész rejtette őket, Tumbó képtelen volt felidézni. Elvesztette időérzékét. A rekesz egyik fala fagyos hideget lehel, s mögüle áthallatszott az ömlő víz monoton zubogása, a másik oldalról – a kazánház felől – forróságot ontott. Mozdulatlanul kuporogva a rongyhalmon, ennek a meleg falnak támaszkodtak, mígnem nyugtalan álomba zuhantak. Három ízben nyitotta ki a gépész az „elvarázsolt kaput”, hogy pár percre kieressze őket. Türelmetlenül várták ezeket a röpké perceket. A gépszirszagú levegővel és a világossággal együtt bejuttatott nekik némi élelmet meg friss ivóvizet is, s mindig hozott valami új hírt.

– Odafenn nevetik, hogy milyen jó étvágyam van. Mint eddig soha. Még szerencse, hogy eddig is mindig lehordtam ide magamnak az ételt, így senki sem – csodálkozik ezen. Csak Rivera néz rám ferde szemmel. Kétszer is berontott már ide váratlanul, mintha rajta akarna kapni. De arra ugyan várhat! Rodriguez is ellenőrzött. De hát ez a spicli mindig szívesen kiszimatolna valamit. Azt lesi csak, kit hogyan márthatna be. Szószátyár alak. Tőle tudom, hogy irányt változtattunk, és Dél-Brazília felé tartunk. Az uruguayi partok mentén állítólag egész üldöző filottilla cirkál. Minket lesnek, valaki beköpetett bennünket. Elárulta, milyen szállítmányt rejt a raktár. Legyetek türelemmel, már nem tarthat soká.

Tumbó azt álmodta, hogy nem a rongyhalom alatt, hanem a hullámringatta, lassan himbálódzó dereglyében, a vitorla árnyékában fekszik. A sietve félrehúzott fal súrlódására ébredt.

– Keljetek fel hamar! – suttogta a gépész. – Azok ott – hüvelykjével a mennyezet felé bökött – leitták magukat örömben. Hírt kaptak, hogy két nap múlva teherautók érkeznek ide valahová, és átveszik az egész rakományunkat. Úgy horkolnak most, hogy az ágyúdörgés se ébresztené fel őket. Szedelődzködjetek. Este óta közvetlenül a part mellett, egy öbölben horgonyozunk. Menekülőnk kell. Kiraklak benneteket a szárazföldre. Ez az egyetlen kiút. Minél hamarabb eltűntök a szemük elől, annál jobb. Túl sokat tudtok. Veszélyes dolog ez számotokra.

Karen riadt szemét látva, a férfi gyengéden megsimogatta a csimbókokba ragadt, gyapotszálakkal telitapadt, szőke haját.

– Meglátod, señorita, minden jóra fordul. Leszel még boldog, emlékezz a szavamra!

Dobolt a zápor a sötét fedélzeten, s a lefolyókon át vízpatakokat zúdított az öbölbe. Gyorsan, nesztelenül siklottak le az ázott kötélhágcsón a szárazföldre. Miguel átnyújtott Tumbónak egy súlyos, degeszre tömött matróztarisznyát.

– Élelem van benne meg zubbonyok, bocskorok, amit találtam. Elkel majd. A vízkészletet ki lehet egészíteni a csermelyekből, mindenfelé van víz az erdőben. Minek cipelnétek többet? – vetette oda kurtán, míg fél szemmel, nyugtalanul figyelte az esőfüggöny mögött alig látható kormányhíd fekete körvonalait.

– Menjete már! Az irány északnyugat. Két nap múlva egy tóparthoz kell érnetek. Induljatok el a víz mentén, de előre megjegyzem, ösvény nincs. Tegyetek meg vagy tíz kilométert, aztán éles kanyarral forduljatok keletnek. A világítótorony felé. Mondjátok meg a toronyőrnek – Gomez a

neve, és nekem édes bátyám –, hogy Miguel küld benneteket, és kéri, segítsen eljutnotok valahogy a Rio Grandéhoz. Ott már magatoknak kell boldogulnotok. Nagy slamasztikából húztam ki egyszer Gomezt, meg fogja tenni nekem. Kicsit tud angolul. – Miguel olyan erővel veregette vállon Tumbót, hogy a fiú majd lerokadt. Kék folt lesz a helyén, annyi bizonyos, ám azt is tudta, hogy gépész barátja az egész szívét beleadta ebbe a mozdulatba.

– Csak arra vigyázzatok, hogy kerüljétek útközben az emereket. Isten vezéreljen benneteket.

Még egy pillanat, s gyors léptekkel útnak indultak. A szakadó zápor, mint tömör fal, eltakarta szemük elől a kuttert, s csakhamar eltűnt a váratlanul melléjük szegődött szövetséges zömök alakja is. Megint magukra maradtak.

A már szinte tapintható, tömeggé sűrűsödött, szüntelenül csurgó sötétség most mindenfelől rájuk nehezedett. Lábuk a borotvaéles füvek hasogatása meg a tüskés ágak ostorozása alatt elgyengült.

Kergette őket a félelem, lélekszakadva rohantak át az inkább csak sejtett, mint látott ösvényeken. S megkönnyebbülten lélegeztek föl, mikor a trópusi eső, mintegy varázsütésre, hirtelen elállt.

– Fázom – mondta Karen. Remegett, mint akinek magas láza van. – Szörnyű hideg van.

Tumbó nem kevésbé szenvedett a csontja velejéig ható hidegtől.

– Tüzet kell raknunk. Messzire jutottunk már, senki sem veszi észre. Fel kell melegednünk egy kicsit, megszáritani a ruhánkat. De honnan kerítsek itt száraz rőzsét? És mivel csiholjak tüzet?

Gyorsan ledobta hátáról a nehéz matróztarisznyát, és lázas sietséggel, vaktában kotorászni kezdett benne, de hirtelen abbahagyta. Karen rémülten a karjába markolt. A bokrok sötét sűrűjéből két világoszöld, egymástól távol ülő, drágakő gyanánt villogó szem nézett rájuk. Mozdulatlanul, mohón, könyörtelenül. Tumbó leküzdötte bénító ijedelmét, és óvatosan előhúzta kését. Jaguár lenne? Karen mesélt neki erről a borzalmas fenevadról, mely ha egyszer embervért kóstol...

A csillogó szempár hirtelen hunyorgott egyet, összeszűkül, majd váratlanul kitágult és világosabb fényt kapott. Felvetődött és aláhullott. A következő pillanatban pedig már ott pislogott a fiú mellett, mint két kis törpe lámpás. Tumbó megkönnyebbülten fellélegzett. Beugrott a bozótba, s ahogy visszajött, kezében szorongatott valamit. Markát a lány előtt nyitotta ki: tenyerén egy szentjánosbogár titokzatos fénye világlott.

– Milyen gyönyörű! – örvendezett Karen.

Szerencsére nem vette észre, mennyi félelemtől szabadult meg a fiú.

De már ekkor a sűrűség szinte varázsütésre megelevenedett. Ismeretlen – hangok zizegtek, neszezték, susogtak. Kiáltás, rikácsolás, huhogás. Sziszegés. Valami elsurrant a lábuk mellett. A nyirkos levegőben táncot jártak a szentjánosbogarak. Ki-kivillantak a sötétből – drágakövek gyanánt – azzal a jellegzetes, zöldes fénnel, amitől az imént úgy megrettent. Százával, ezrével nyüzsögtek. Nagy cserebogarak burrogtak fejük felett, szúnyogok döngtek, Tumbó arcát egy óriás lepke tapadós szárnya simította végig. Közvetlenül mellettük vastag, rekedt hangon vartyogni kezdett egy varangy, átható hangon jajdulás- vagy kiáltásféle válaszolt neki. Ezernyi ismeretlen lény furcsa, félelmetes életét visszhangozta most az ősvadon.

Tumbó görcsös kézzel markolta kését, eltökélte magában, hogy utolsó csepp véréig harcolni fog az életükért. Karen reszketett. A fiú megint vállig nyúlt a tarisznyába, és lázasan kotorászott benne.

– Megvan! – kiáltott fel diadalmasan. – Szerencsére nem nedvesedett át. Fémdobozba tette. Még erre is volt gondja!

– Kinek? Mire? – Karen összekuporodva vacogott.

– Hát Miguelnek. Gyufára.

A csurgó, vizes ágak azonban nem akartak meggyulladni, túrhetetlenül füstöltek. Az aljnövényzet nedves mohája kioltotta a rózserakásban félénken kúszó kis lángnyelvet. Gyengéd kézzel megpróbálták védelmezni. Karen bámulva nézte, milyen járatosan lát munkához a fiú, milyen szakértelemmel rak tüzet az esőáztatta ágakból. Tumbónak nem volt ideje most elmagyarázni, hányszor csinálta már ugyanezt sokkal rosszabb körülmények közt, Afrika mocsaraiban. S Karen úgyszemint értette volna meg.

A satnya, kékes lángocskák kelletlenül ugráltak rózseről rózsára, forgácsról forgácsra. Jobbra-balra hányódtak-vetődtek a nedves fák közt, s hiába próbáltak belekapni. Tumbó óvatosan s komolyan, mint valami varázsló, mind vastagabb ágakból gúlát rakott, és közben gyengéden fújdogálta. A tűzrakás még nem sok meleget adott, ám a fény lelket vert beléjük, gátat emelt a hangoktól hullámnzó, ellenséges sötétség elé. Kitartóan élesztgették a lángot, míg csak kellemes meleget nem kezdett ontani maga körül. Ekkor ledobták és kicsavarták vizes zubbonyukat, leráncigálták a testükre tapadt inget, kiöntötték bocskorukból a vizet, s mindeközben hálásan gondoltak Miguelre.

Közvetlenül mögöttük zizzentek a lombok, kíváncsi majomszemek kukucskáltak, egyikük makogott is valamit a magja módján, mintha kérdezte volna, meg szabad-e itt melegednie, de aztán megijesztette egy zörrenés, és eltűnt a sűrűségben. A világító bogárkák egyre járták különös táncukat.

– Akár a szikrák – lelkesedett Karen. – Tumbó, nem félsz, hogy ez a máglya elárulhat bennünket?

Tumbó a ruhadarabokból sorra, alaposan kifacsarta a vizet, aztán mindent felaggatott az ágakra a tűz közelében.

– Ugyan kinek jutna eszébe útra kelni ilyen felhőszakadásban? – Mosolyogni próbált, de maga sem tudta biztosan, hiheti-e, amit mond.

Szárítkoztak, melegedtek, hol szemben, hol háttal, hol meg oldalt fordulva az áldott tűznek. Gyomruk is kezdett már követelődzni, hát elővették a kukoricalepényeket. Miguel nyilván több napig rakosgatta félre, szájától vonva meg a falatot, míg kitervelte szökésüket. A két gyerek ettől a gondolattól újra meghatódott. Hát remélhették-e, hogy azon az átkozott kutteren ilyen szövetségesre akadnak?

Halványodott a homály, lassan kihunytak a csillagok. Az őserdő éjszakai zszibongása abbamaradt, mintha elvágták volna. Mikor a fák hegyét rózsás fény fonta be, félbeszakadt minden hang, minden rikoltás. Keleten gyorsan világosodott. A fehér napkorong felhágott az égre, kioltotta a szentjánosbogarak fényét, ám helyettük szivárványt lobbantott a harmatcseppekben, s hőségtől remegő ködöcskét emelt a sűrű fölé.

A két gyerek nem látta, mikor ébredt az első kolibricsapat. Szélsodorta, tarka virágszirmokként rebbentek szét s indultak élelemszerző útjukra. Kis idő múlva már villámgyors szárnycsattogtatás közepette szedegették ki tűhegyes nyelvükkel a virágkelyhekből a nektárt.

A két gyerek nem hallotta a paták dobogását, az itatóhely felé csapatostól vonuló vadállatok útján az ágak recsenését.

A kotnyeles majom elunta a természetre ereszkedő csendet, lecsalta az égett fa fanyar illata, s lenn, az ázott avar vastag szőnyegén két kis alakot látott, amint mély álomba merülve egymáshoz simultak.

11.

A BOZONTOS SZÖRNYETEG

Autómotorok tompa zakatolása törte meg váratlanul az emberkéz nem érintette, vad természet világának hajnali csöndjét. Az idegen hangtól megrémült papagájok egyszeriben elhallgattak, a filodendron ágai közt hancúrozó majomcsapat megdermedt, aztán páni gyorsasággal kereket oldott. A sűrű mélyébe rejtőztek a tarka kolibrik is, elcsöndesedtek a zümmögő szúnyograjok. A két szökevény földre vetette magát, és bekúszott az érdes ágbogok közt egy terebélyes páfrány alá. Jó időbe telt, míg szívük kalapálása alábbhagyott, és Tumbó fel merte emelni a fejét, feltérdelt, s óvatosan széthajtva az ágakat, kikémlelt.

– Vigyázz, ne nézz ki! Vigyázz! – hajtogatta Karen, A zakatolás percről percre erősödött. Két nagy, háromtengelyes kocsi törtetett dél felé. Hallatszott, ahogy nekiveselkednek az úttalan útnak, jobb átjárókat keresgélnék. Olykor-olykor bőszerű fékcsikorgás vajúdott fülükbe. A rejtőzködők lélegzet-visszafojtva vártak. Mikor a motorzakatolás végre elhalkult, nyakukba szedték a lábukat, s loholtak tovább.

A lassan oszladozó köd a fák hegyére aggatta naparanyozta foszlányait. A nedves fülleltség csak fokozta fáradtságukat.

Nehéz, nagyon nehéz volt előrehaladni a sűrűben folyton elvesző, benőtt ösvényen és tartani a Miguel megadta irányt. Spárgatapultuk besüppedt a sáros korhadékba, a tüskés ágak minduntalan feltartóztatták őket.

– Gyorsabban! – sürgette Tumbó.

– Nem bírok! – panaszkolta Karen, de ő is megértette, hogy haladniuk kell.

Egyre forróbban perzselt a nap, torkuk kiszáradt, a verejték patakokban folyt róluk. Kis időre behúzódtak a lombok árnyékába. Karent megriasztotta egy hirtelen zaj, ám az csak egy tarka kis gyíktól származott, mely rájuk sem hederítve surrant el a bokrok közt.

– Biztosan ezekről a teherautókról beszélt Miguel. Két nap múlva kellett volna érkezniük, hogy elszállítsák az árut a kutterről. Miért ez a sietség? – töprengett Tumbó.

– Gyerünk!

Hajtotta őket a nyugtalanság. Az ösvény egyre bozótosabb lett, valósággal beleolvadt a dzsungelbe. A zöld alagútban, hová csak az ágakon átszűrődve jutott be a napsugár, mozdulatlanul állt a levegő. A legcsekélyebb szellő se fűjt; egy árva falevél se moccant, nem lehetett lélegezni ebben a poshadt hőségben. Alig mentek egy darabon, hirtelen újra felverte az erdő csöndjét a már ismerős motorberregés. A közeledő teherautók zaja gyorsan közeledett. A teljes erővel dolgozó motorok őrzöngve üvöltöttek, s egyenest feléjük tartottak.

Tumbó tarkóján hideg verejték csordogált. Észrevették volna, hogy elsöktek? Ezek itt épp a nyomukban jönnek. Tudta, hogy egy jó vadász könnyűszerrel kiolvassa a nyomokból, merre haladtak a vihar után. Vagy felfedezték útközben a tűz maradványát? Miért is nem kaparta el? Hogy tehetett ilyet! Szorosan egy nagy araukariafa törzséhez lapultak, mozdulatlaná dermedve a földig csüngő ágak árnyékában. Rettető várakozásban teltek-múltak a percek.

Mint behemót testű, támadó szürke elefántok csörtettek a járművek, szétmorzsolva-tiporva az erdő aljnövényzetét. Tumbó a motorberregés mögül kihallotta már a harsány hangokat. Egymást

szölongatták. Sokan voltak. Már látta is őket. Széles karimájú kalapban ültek a ládákon, a sofőrfulke tetején, az első sárhányókon. „Minket üldöznek! Végünk van!” – gondolta.

A két kocsi egyszer csak élesen elkanyarodott. A motorberregés halkabbá vált. „Nem értünk jöttök!” Nagy kő esett le a fiú szívéből, ugyanakkor kétségbeejtőn tudatosodott benne, milyen közel is vannak még a kutterhez. Az éjszakai menetelés, egész szörnyű erőfeszítésük nem volt elég ahhoz, hogy nagyobb távolságra jussanak a csempészbandától. Hiszen a teherautók képesek voltak ilyen rövid idő alatt megtenni oda az utat, átvenni a rakományt, és visszatérni. Lehetséges, hogy ők ketten eltévedtek, és szinte egy helyben toporogtak? Iránytűjére pillantott, és felrántotta Karent, aki még mindig hallgatódzott.

Közben a baljós zakatolás átengedte helyét a dzsungel hangjainak. Egy felzavart majom makogott feléjük az ágak közül, papagájok rikoltoztak, valami sivitott a sűrűben, nyöszörgött másvalami, újra sziszegni kezdtek a szúnyograjok.

Az átélt félelemtől elgyengültek. Tumbó megállt, és ledobta a matróztarisznyát.

– Borzasztóan nehéz. Messzire nem jutok veled. Most alighanem nyugodtak lehetünk. Nézd, mit rakott bele Miguel?

Karent meghatotta a leégett, horpadt kis fazék.

– Nahát, hogy erre is gondolt.

A tarisznya fenekén, a konzervdobozok és a gondosan rongyokba tekert kukoricalepények közt nehéz csavarkulcs lapult. Karenből, bármilyen fáradt volt is, kibuggyant a nevetés.

– Megbolondult? Mire jó ez nekünk?

Tumbó elnézően pillantott rá. Lány. Hát honnan is tudná?

– Okos ember Miguel. Ideadta az egyetlen fegyverét, amije volt – mondta komolyan.

– Fegyverét?

– Az ám! S ráadásul, ha sofőrkezdbe kerül, nem is akármilyen fegyver ez a szerszám!

Nézte az acélszerszámot, mely oly súlyos volt, mint egy gránittömb, s újra csak megindultan gondolt a gépészre.

– Sajnálom itthagyni ezt a csavarkulcsot, de hát messzi út áll még előttünk.

Lány volt a rothadó avarral borított föld, könnyen elrejtették benne a „fegyvert”. A fiú észrevette, hogy tucatnyi kíváncsi majomszempár figyel minden mozdulatát, s arra gondolt, hogy ha innen csak kettőt lépnek, az állatok nyilván azon nyomban kiássák Miguel értékes ajándékát.

A konzervdobozokat és a lepényeket visszarakta a tarisznyába. Igaz, hogy a cserjék számtalan árnyalatban vibráló zöldje közt itt is, ott is ízletes bogyók vöröslöttek, és szilva nagyságú, hosszúkas gyümölcsök sötétkékje kínálgatta magát, de ők nem mertek semmihez se nyúlni, mert nem tudták, nem mérges növények-e.

– Szakíts le egyet, megkóstoljuk – Karen nem bírta ki, látva, hogy egy csapat rikácsoló, zöld papagáj a társalgást minduntalan abbahagyva, vígan csipegeti a piros golyókat. Tumbó azonban hajthatatlan volt.

A gyorsan leszálló alkonyat áttetsző fátyolba bugyolált mindent körös-körül. Sűrű növényzet közt kanyargott az ösvény, ködös, hideg kipárolgással füstölt a föld. A szentjánosbogarak kigyújtották potrohuk alatt aranyzöld lámpásaikat, és bevilágították a félhomályt.

– Milyen szerencse, hogy Miguel mindenre gondolt – hajtogatta Karen, összehúzza magán a vastag, olajszagú, lötyögő pámutzekét. – Meg kell találnom őt, ha már apával együtt leszünk, hogy bőkezűen megjutalmazhassuk.

Tumbó irigyelte a lány naivságát. Hát csakugyan nem érti, nem méri fel, milyen bizonytalan és hosszú út választja el még őket a megmeneküléstől? Hosszabb, mint eleinte gondolta. És egyre hosszabb.

Amint szétnézett a sűrűsödő homályban, hogy valami szárazabb kis földdarabkát találjon, ahol felüssék éjjeli szállásukat, csodálkozva látta, hogy tüskés ágakból rakott, magas sövény emelkedik előttük, amögött pedig megművelt föld terül el, alacsony bokrokkal egyenletesen beültetve. Gyapot-, kávé-, kakaócserje? Túl sötét volt ahhoz, hogy felismerje, de ez nem is volt fontos. Valahol nem messze, itt háznak kell lennie. „Kerüljétek az embereket!” – csendült fülébe Miguel intelme. Ám körös-körül minden kihalt és üres volt. A fiú éles szeme a szántóföld közepén felfedezett egy kútfélét. Ez aztán a szerencse! A víz, amit eddig ittak – mocsári víz vagy sziklák oldalán lecsurgó – rothadt növényektől bűzlött.

Előkapta a kis fazekat.

– Mindjárt hozok vizet, aztán, ha már meggyőződünk róla, hogy csakugyan nincs itt senki, tüzet rakunk. Várj, el ne mozdulj!

Kezét felsebezve, nagy nehezen legyőzte a tüskés akadályt. Embernek semmi nyoma. A fiú megörlött. Fáradtságát mintha elfújták volna.

Egy kurta, torokhangú morrantásra hirtelen megtorpant. Valósággal kővé meredt. Tarkóján hideg verejték folyt alá. Kétlépésnyire tőle gonosz, sárga szempár villogott. Ezúttal azonban nem szentjánosbogarak voltak. Hatalmas kutya nézett vele farkasszemet. Oly sovány volt, hogy bordái csaknem átbökték a bőrét. Földhöz lapulva, ugrásra készen állt. Torkából mély, bösz horkantás tört íel. Vicsorgó agyari fenyegetően villogtak. Noha elég sötét volt már, a fiú látta, hogy az állat egy földbe vert, nagy husángthoz láncra van kötve.

Hogyan játssza ki éberségét? Meghátráljon, elmeneküljön? Mihelyt egy kis lépést tett óvatosan hátra, a szelindek azonnal talpra ugrott. Ijesztően nagy volt. Mellkasa bozontos, széles, tátott pofájából szüntelen, halk morgás, hörrenés hallatszott. Óriási, vörös nyelve oldalt csüngött nyálzó szájából. Tumbó ismerte már az effajta kutyákat, melyek ugatás nélkül, alattomosan vetik magukat az emberre, és egyetlen csattintással kettéharapják a torkát. Ilyenekkel jártak a Jóreménység fokánál a rendőrök, mikor az ültetvényekről elszökött négereket hajszolták. Tumbó jól ismerte ezeket a vérebekeket.

Nyakán hideg verejtékpatak csordogált, befolyt a hátába. Ahogy a fenyegető hörgés egy pillanatra abbamaradt, a fiú meghallotta saját, heves szívdobogását. Még egy lépés hátra. Aztán még egy!

De már ez sok volt a bozontos szörnynek. Egyetlen heves rándulással előrevetetté magát, Tumbó észrevette, hogy a vastag nyakörv megpattan, amint a kifeszült test nagy ívben ráront. A ragadozókaromok vállára zuhantak, a súly szempillantás alatt földre döntötte a fiút. Arca fölött a tajtékos pofában megcsillant a két fehér agyar. Nagy, hegyes fogak. Érezte az állati lehelet bűzét és melegét. Fülébe haragos morgás hatolt. Hiába próbálta lelökni magáról a támadó bozontos mellét.

„Nekem már befellegzett – villant át agyán az elkésérítő gondolat. – Mi lesz Karennal?” – Szemét behunyta, nem volt ereje a harchoz. Jól tudta, úgymint hiábavaló lenne. Csak a pillanatra várt, melyben a szörnyű fogsor átharapja torkát. Várta az észvesztő fájdalmat. Ám az nem következett be. Érdes, forró nyelv nyalogatta arcát, orrát, száját, homlokát. A levegőt hirtelen hangos nyüszítés töltötte be. Ez nem fenyegetésként hangzott, inkább, mint valami harsogó örömrivalgás. Jó darab időbe telt, míg a fiú felfogta, hogy az egész testével hozzátörleszkedő kutya örömeiben tombol, hogy nem egy támadó dúvad áll vele szemben, hanem egy emberi

jelenlétre vágyódó állat, mely azt sem tudja, mi módon fejezze ki mindent lehengerlő gyengédségét.

Lassan, ügyel-bajjal s még folyvást bizalmatlanul iparkodott megszabadulni a tehertől, mely földre teperte. Ám a kutya nem hagyta magát egykönnyen lependeríteni. Lábához nyomakodott, élénken nyalta a kezét, törleszkedett, s közben szünet nélkül, boldogan nyüszített. Tumbó még mindig nem bírt teljesen felocsúdni meglepetéséből. Szelíden, a tőle telhető legszelídebben beszélt az állathoz, két kézzel simogatta nagy, bozontos kobakját, s közben megpróbálta minél távolabb tolni magától. Ha abba hagyta, a kutya nyomban keze alá nyomta a fejét, így követelte a becézés folytatását.

Lassan, nagyon lassan közeledett a kúthoz. A kutya egyetlen lépésnyire sem tágított mellőle. Tumbó a víz felét kilötyögtette az edényből, úgy remegett még mindig a keze. Jó, hogy Karen nem látta, mennyire megrémült. A lány kis ideje nyugtalanul szölongatta. A jól megtermett, bozontos szelindek láttán döbbenet felkiáltott. A kutya nem sokat habozott, felugrott rá, s azonmód földre teperte.

– Ne félj! – kiáltotta Tumbó. – Nem bánt!

A halálra rémült lány még bizalmatlanul tanulmányozta a kutyát, azt azonban semmi sem zavarta. A túlradó üdvözlés után, mint ki jól végezte dolgát, nyugodtan kettejük közé telepedett. Miguel lepényét állkapcsa egyetlen csattintásával bekapta, megnyalta a száját, és várta a következőt.

– Jó kis kosztossal gyarapodtunk! – mondta Karen aggodalmasan. – Ez a kutyus órák alatt tönkre fog enni bennünket. Nem köthetnéd vissza a helyére?

– Nem! A világ minden kincséért sem! És azt ajánlom, te se kísérletezz vele. Nem hagyja magát megkötni.

„Mit is mondott Karen? Hogy kössem vissza a helyére?” A fiú agyában ekkor gyúlt csak világosság. Hiszen ezt a kutyát valaki láncon tartotta, valaki táplálta, valaki – aki itt van. Valaki – tehát ellenség. „Kerüljétek az embereket!” – tisztán hallotta Miguel szavait. Menekülni kell innét, mielőtt még megjönne a kutya gazdája. Elillanni, de rögtön.

Karen szörnyen álmos volt, de hiába tiltakozott, a fiú megint maga után húzta. A kutya vidám farkcsóválással szaladt előttük, és mindenütt megtalálta a legjobb átjárókat.

– Vezet bennünket! – örvendezett Karen. – Torkig vagyok már azzal, hogy vaktában vergődjünk át a sötét cserjéken.

Fél kilométer után egyszerre megállt.

– Én igazán nem bírom már tovább, alig állok a lábamon. Rakj tüzet, fázom.

Tumbó szívesen engedelmeskedett. Neki is elege volt már, s ő is csak arról ábrándozott, milyen jó lenne, ha végre nem ez az ellenséges éjszaka venné körül őket, melynek hangjait nem ismerte, csak azt tudta róla, hogy mindenki szapora szívdobogás közepette emlegeti. Úgy tetszett neki, hogy a tűzrakás barátságos fénye bevilágítja a sötétet, mely csupán a jánosbogárkák nyugtalan táncától parázslott. S elkergeti a félelmet.

A hőség szárította gallyak hamar tüzet fogtak. A kutya bizalmatlanul megszaglásztta a konzervhúst, majd orrával odább tolta.

– No lám, vegetáriánus. Még szerencse! – nevetett Karen. – De milyen sovány ez a nyomorult, csupa csont és bőr. – Magához ölelte a kutyát, gyengéden megsimogatta bozontos pofáját, de amint keze továbbcsúszott a nyakán, te állat összerándult, felmorrant, és kivicsorította a fogát. Karen rémulten félreugrott, ám a kutya megint hozzátörleszkedett, és érdes nyelvvel megnyalta a kezét. A lány megértette.

– Világíts csak ide, Tumbó, meg kell néznem valamit!

Lassan kezdte szétszedni a sűrű, csimbókos szőrzetet. A nyakánál alvadt vér ragasztotta össze.

– Valaki megverte. S még hozzá csúnyán, egy kemény tárggyal. – Míg ezt mondta, Tumbó ijedten gondolt a kutya gazdájára.

– Adj egy kis vizet! – Karen pár pillanatig habozott, aztán határozott mozdulattal zsebébe nyúlt, és elővette egyetlen zsebkendőjét. Finom kézzel, óvatosan kezdte kimosni a sebet, A kutya halkán fel-felmordult, de nem tiltakozott. A vizes borogatás nyilván hűsítőleg hatott, mert hálásan nyalogatta a lány kezét, és nem is próbált elmozdulni. Túl sokáig azért nem bírta ki. Hirtelen felugrott, még búcsúzóul végighúzta érdes nyelvét Karen keze fején, azzal eltűnt a sűrűségben. Tumbó elszomorodott.

– Ez elkészönt tőled – mondta.

– Persze. Visszament a gazdájához. – Karen nem vallotta be, hogy őt is bántja a dolog, hogy ő is nagyobb biztonságban érezte magát, míg a hatalmas, erős kutya ott feküdt a közelében.

Némán kanalzták a lángon melegített, ízetlen zöldséglevest. Forró volt, az a fő. A kanál meg bögre szerepét egyaránt egy kiürült konzervdoboz töltötte be.

Mindketten összereztek, mikor hátuk mögött megreccsentek az ágak. A fénykörben előbb valamilyen madár rikoltóan élénk színű tollazatát pillantották meg, aztán előbukkant a már ismerős, nagy bozontos fej. A kutya Karen térdére helyezte zsákmányát, majd sokatmondóan ránézett okos szemével. A lány átfogta az állat nyakát, arcát bozontos bundájához dörzsölte.

– Hát ilyen vagy, te kedves? Azért szaladtál el, hogy vadász nekünk? – mondta, a becézéstől boldogságban úszó állat pedig farkával csapdosta a földet.

Tumbó értett hozzá, hogyan kell megtisztítani, kibelezni a madarakat, és megsütni a tűz fölött. Az eb sem vetette meg a pompás lakomát, hatalmas állkapcsával szétroppantotta a csontokat. Boldogan csaholt közben, s hol a lányra, hol a fiúra nézett, mintha dicséretet követelt volna.

Régóta nem aludtak oly jóízűt, mint ezen az éjszakán, a kutya forró testén melegedve. Ilyen pártfogó mellett nem érhetne őket semmi baj.

HOL, MERRE KERESSE MOST?

Mint varázslatos tünemény, tárult szemük elé alant a tó. Egy helyütt fogazott peremű öböl törte meg a buja növényzetű partot. A napban szikrázó, sima tükörről hűvösség áradt. Tüdejük, melyet eddig kíznón megült a füledt pára, most mohón szívta magába a friss levegőt. A belecsurgó verítéktől gyulladással szemük megkönnyebülten itta be a látványt, amely végre nem a rothadás súlyos bűzét lehelő, összefonódott liánok zöld pokla volt. Alig hittek a szemüknek. Ahogy nagy erőfeszítéssel megmásztak a legutóbbi meredek dombot – ki tudja, hányadikat már aznap –, kétségbeesve gondolták, hogy utána nyilván rögtön felbukkan a következő, amely felmorzsolja majd erejüket. „A tavon túl már nincs messze a világítótorony” – mondta nekik Miguel. A világítótorony, a nyugalmas menedék, melyben éppoly barátságos és segítőkész lélekre akadnak, amilyen Miguel volt.

Nehéz nap állt mögöttük, minden eddiginél nehezebb. S habár egyikük sem emlegette a szomorú elválást, önkéntelenül felfigyeltek minden ágreccsenésre abban a reményben, hogy társuk visszatér hozzájuk.

Magasan állt már az égen a nap, mikor Karen arra ébredt, hogy egy kefeérdességű, széles nyelv súrolja arcát, homlokát és orrát. Félig öntudatlanul hunyorogni kezdett, és látta, süt a nap. A kutya boldogan csaholt, táncolt körülötte, majd nyüsztelve leült. Hogy a lány nem mozdult, erélyesen újból végigsikálta nyelvével az arcát. Szemlátomást unszolta: keljen fel. Morgás nélkül engedte, hogy Karen ellássa a sebet. A zöldbához meg a maradék kétszersültmorzsához azonban, amit Tumbó sebtiben főzött neki, nem volt hajlandó nyúlni. Mikor elindultak, minduntalan eltűnt a cserjésben, hogy új meg új zsákmánnyal térjen vissza, s ilyenkor mindig, mintha jutalmat kérne, odanyomta bozontos kobakját Karen kezéhez. Hozott például egy hatalmas, dülledt szemű, barna békát, aztán egy fenyegetőnek látszó, ezüstpikkelyes gyíkot, melynek sűrű fogazású taréja lovagi sisakra emlékeztetett. Azzal, hogy újonnan fogadott gazdasszonya mindezeket a zsákmányokat elhajította, cseppet sem törődött.

– Bárcsak valami tisztességes, fogunkra valót is ejtene – sóhajtotta Tumbó. – Miguel készletei lassan kimerülnek, a tó meg sehol.

A kutya hirtelen szimatolni kezdett, lelapult, majd pár szökkenéssel bevette magát a sűrűbe. Kis idő múlva vidám farkcsóválással Karenhoz szaladt, és megbökdöste a térdét valami síkos dologgal, ami leginkább egy vastag, barna nyakörvre hasonlított. A lány rémülten visszahőkölt, s undorral nézte lába előtt az átharapott fejű, mozdulatlan kígyót.

– Tumbó, nézd! Állítólag ennek a húsát az indiánok csemegének tartják. Emlékszem, olvastam. Mi lenne, ha megpróbálnánk megsütni? – suttogta habozva.

– A világ minden kincséért se! Honnan tudod, hogy ehető? Inkább koplaljunk! – tiltakozott hevesen a fiú. Nem akarta megmondani, hogy a Jóreménység fokánál nemegyszer megzavarodtak, akik kígyóhúst ettek.

A kutyának szemlátomást csalódást okozott, hogy a lány most is visszaautásítja ajándékát. Néhány harapással befalta a kígyót, jóízűen megnyalta utána a száját, aztán új vadászatra indult.

Az őserdő úttalan útjaitól elcsigázott vándorok megkönnyebülten hatoltak be végre egy keskeny, kiszáradt patakmederbe, mely magas, terebélyes fák közt kanyargott. A kutya, mint

rendesen, előreszaladt, és kikereste a legkönnyebben járható csapást. Hirtelen megtorpant, fejét felszegte, fülét hegyezte, izgatottan szimatolt, és lába mintha gyökeret vert volna. Így állt néhány pillanatig mozdulatlanul, aztán furcsán, élesen, idegenül felvonított.

Tumbó elsőként fogta fel, hogy baj van. Körülkémlt. Karen még tovább ment lehajtott fejjel, vigyázva, hogy fel ne hasítsa bocskorát valami éles kődarab. A kutya ekkor váratlanul visszafordult, és elállta a lány útját. Fenyegetőn morgott rá, mikor ki akarta kerülni, vicsorogva felhúzta ínyét, a szőre égnek meredt. Tumbó habozás nélkül maga mögé rántotta Karent, és erős kézzel megmarkolta kését. „Ez megveszett! – villant át agyán a szörnyű gondolat. – A kígyóhústól!”

S valóban, a kutya már-már ugrásra készült. Torkából fojtott hörgés tört elő. A két gyerek rémülten hátrált a felbőszült állat elől, nem tudták mire vélni hirtelen megváltozását, szemüket szüntelenül rajta tartották. Vicsorogva, lelapított füllel mind hátrább és hátrább szorította őket. Szeme villogott, nyelve kicsüngött, úgy zihált, mint hosszú futás után.

„Még egy pillanat, és rám veti magát – villant át Tumbó agyán a félelem. – Nem boldogulok vele!”

Karen hirtelen felmutatott a magasba.

– Nézd! Ott!

A patak medre fölé egy terebélyes fa ágai borultak. Tekintete, ahogy a lombsűrűbe fúrta, egy világosabb színezetű ágba akadt. Különös ág, valamiben eltér a többitől. Kimeresztette a szemét – és meghűlt benne a vér.

Nem ág volt az, se nem lián. Ott fenn a magasban, nem messze tőlük hatalmas kígyótest bontotta ki magát, roppant lassúsággal csavarodva. Színe rajzolatában egy karvastagságú ágra hasonlított.

Rémületében Tumbó meg is feledkezett az egyre vicsorgó kutyáról. Most tisztán látta már a kis, lapos fejet, mely ingamozdulattal jobbra-balra lengett. S a tátott száját. Az állandóan ki-kiöltögetett, hosszú, villás nyelvet. S a hideg, kegyetlen szemet.

Hevesen sarkon fordult, megragadta Karent, s maga után húzva, rohanni kezdett. Bemenekült a sűrűbe, nem törő dött a tüskés gallyakkal. Csak minél távolabb jussanak! A kutya nagy szökellésekkel iramodott utánuk. Mikor végre izzadtan és levegőért kapkodva földre rogytak, Tumbó lábához ugrott, és barátságosan vakkantott. Épp, mint azelőtt. Hatalmas fogaival elkapta a fiú kezét, és gyengéden megszorította. Egymásra néztek.

– Figyelmeztetett bennünket az anakondára! – zihálta Karen. – A szörnyetegre, mely mielőtt felfalná, szétroppantja áldozata csontját, akármilyen nagy állat légyen is az. Nyilván nem volt éhes, azért nem üldözött bennünket, de nem szeretek arra gondolni, mi lett volna, ha közelebb megyünk. Kedves, egyetlen kutyuskám, mihez kezdenénk nélküled?

A fiú elszomorodott. Ebben a pokoli ősvadonban az első pillanattól fogva gyengének, elveszettnek érezte magát. És nagyon boldogtalannak. Nem ismerte a zöld poklot, melyben kóborolnia kellett, nem ismerte rejtjelmeit, kelepceit, előérzete itt nem súgta meg, milyen veszély fenyegeti jóformán minden lépésnél. Csak azt tudta, hogy ki kell innét keveredniük minél hamarabb, különben nyomorultul elpusztulnak. Miguel iránytűjére pillantott, és szótlánul mutatta, merre induljanak. Ám a most már nyugodt kutya nem tartott velük. Karen hívó szavára a lány lábához kúszott, fejét felszegte, új kis úrnője arcát fürkészte, és felnyüszített.

– Mit akar már megint? Tumbó! Én nem értem!

A fiú nyugtalanul nézett szét. Figyelmes pillantással végigkémlelte fent a faágakat és lenn a cserjék sűrűségét, de semmit sem észlelt. Fülelni kezdett, hogy hátha elcsíp valamilyen hangot,

ám a dzsungel csak a maga megszokott, hol erősödő, hol halkuló, szakadatlan zsongását, zsidongását árasztotta.

A kutya még kis ideig Karen mellett üldögélt, a lány arcába meredve, mintha kérné valamire, majd látva, hogy nem érti meg, lassan, vonakodva hátrálni kezdett.

– Láttad, milyen pillantást vetett rám? Alighanem azt szeretné, ha vele mennénk. Nézd, megállt, minket vár – izgult Karen.

A kutya heves ugatásban tört ki, szemmel.láthatólag hívta őket, pár lépéssel előbbre futott, és ezúttal Tumbó mellett állapodott meg. Újra indult, majd újra visszatért, gyengéden foga közé kapta Karen kezét, és maga után húzta. Mikor pedig a lány megállt, a kutya valahogy furcsán felmordult.

Hív bennünket, vezetni akar valahová, ez világos. Gyerünk utána, Tumbó. Ő jobban tudja.

– Hová? Nem érted, hogy nekünk arrafelé kell mennünk – az iránytűt mutatta –, ez meg vissza akar minket fordítani? Talán oda szeretne menni, ahol ki volt kötve, a kútnál?

– Nem, az lehetetlen, hiszen ott verte valaki!

– Annál nagyobb baj az nekünk, ha van ott valaki. Emlékszel, mit mondott Miguel? Menj csak előre, ne nézz se jobbra, se balra.

– De Tumbó, hiszen mi egymagunkban nem boldogulunk! – makacszkodott Karen.

– Szedd már a lábad, és kövess, ne vesztegessük az időt! – A fiú hangja még sohasem csengett ilyen határozottan.

Karen kelleetlenül, meggyőződés nélkül fogadott szót. A kutya még mindig nem tágított. Folyton visszajött, nyüsztett, törleszkedett, lábuk elé kúszott, minden módon iparkodott elállni az útjukat. Látszott, hogy nem képes megválni tőlük, hogy azt szeretné, ha követnék. Szemében néma könnyörgés tükröződött.

– Épp csak hogy meg nem szólal – suttogta elgyötörten Karen. – Bár érteném, hogy mit akar tőlünk.

– Gyere gyorsabban, ne nézegess! – sürgette Tumbó.

A kutya mind erőszakosabb csaholása elnyomta a különös jelenet kíváncsi szemlélőinek, a majmoknak rikácsolását. Végül Karen elé vetette magát, és fájdalmasan felüvöltött.

– Nem! – Tumbó hajthatatlan volt. Az utolsó pillanatban megragadta a kutya felé nyúló lány kezét. – Ne nehezítsd meg neki az elválást! Magának kell döntenie. Rossz neki, nekünk is, de útjaink itt elválnak.

– Csak aztán meg ne bánd! – mondta szemrehányóan a lány.

Tumbó sajnálkozva nézte, hogyan küzd magával Karen, miképp vívódik, s mekkora erőfeszítésébe kerül, hogy elforduljon a kutjától. S a kutya éppoly jól értette, mi játszódik le benne. Szemének csillogása eltompult, már nem csóválta a farkát. A lemondó arckifejezés teljes megadásról tanúskodott.

Lassan távolodott, habozva, mintha még mindig reménykedne, mindennek ellenére, még mindig várákozna. Mikor végre eltűnt a sűrűben, és sokáig nem tért vissza, Karen szemrehányón pillantott a fiúra. Nehéz volt a szíve, ha arra gondolt, hogy soha többé nem simogathatja már meg azt a bozontos barátot. Ahogy Tumbó nyomában haladt, Vesződésesen vergődve át a sűrű, zöld növényzetben, egyre hallgatódzott: nem csap-e fülébe az ismerős ugatás a levegőt betöltő hangok zűrzavarában? Mindhiába.

Magukra maradtak.

Tumbó a dombtetőről nézve közelinek és könnyen elérhetőnek látta a tükörsima tavat, ám a látvány csalóka, volt. A két vándor sokáig botladozott lefelé a meredek lejtőn, gyökérről gyökérre ugráltak az egyenetlen talajon, megmegcsúsztak a fatörzseken, elestek és újból felkeltek, hogy a következő pillanatban megint nyirkos gödrökbe süppedjen a lábuk. Halálos kimerültség szállta meg őket. Karen már alig vonszolta magát. Tumbónak is nehezebbre esett további erőfeszítésre ösztönözni sajtó izmait.

Félholtan kecmeregtek le a partra. Egyetlen vágyuk volt: lemosni magukról a ragadós verejtéket, mely patakokban folyt róluik, megmártani fájó, felsebzett lábúkat a hideg vízben, behunyt szemmel elnyúlva a fűvön, és megpihenni végre a menetelés kínjai után. Míg alkalmas helyet kerestek, számtalan apró, fentről láthatatlan kis öblöt kellett megkerülniük, amelyek úgy tűntek el a korhadt fatörzsek alatt, mintha a föld alá vesznének.

– Talán ott telepedjünk le, a mögött a kanyar mö... – kezdte Karen, de elállt a szava. Már ekkor Tumbó is látta, amit látnia kellett.

A tó jóformán nem is érzékelhető hullámain lágyan ringatózott egy kis méretű, sötét- és világoszöld foltokkal tarkított, kétmotoros hidrolán. Karen Tumbó vállába markolt.

– Micsoda szerencse! – suttopta.

„Kerüljétek az embereket!” – emlékezett a fiú Miguel intelmére. – Rejtőzzünk el! – húzta a lányt a cserjés felé. De már késő volt. Egy pillantást érzett magán. Kemény, idegen tekintetet. A fiú összerázkódott félelmében. Megfordult, és zsibbadni érezte tagjait.

Alig néhány lépésnyire tőlük, a nagy páfránylevelek árnyékában magas, kreol bőrű, fekete szemű férfi állt. Hosszú, vékony nyaka ragadozó madár nyakára emlékeztetett, pillantása pedig egy keselyű pillantását idézte. Döbbenet bámulta a különös párt, mely váratlanul termett előtte a vadonból.

Magas, karcsú, fehér lányt látott, szakadt, elnyűtt öltözékben, kócos, szőke haja fürtökben tapadt halántékára, meg egy nála alacsonyabb, fekete bőrű fiút, aki nagy, bánatos szemmel bámult a világba. Mindketten sárosak, mocskosak voltak, véres karmolásnyomokkal testükön. Verejtékben úszó arcuk ijesztő elcsigázottságról tanúskodott. Erejük végén voltak.

Meddig álltak így szótlankul? Percekig? Vagy csak másodpercekig?

Tumbónak úgy rémlett, a vadon minden hangja egyszeriben elhallgatott, halálos csönd lett, melyben csak saját szíve zakatolását hallja. Némán, a rettegéstől mozdulatlanul nézte az idegent. Az sem szólalt meg.

– Good evening! – Karen hangja elcsuklott izgalomában.

– Good evening! – vágta rá az ismeretlen oly hangosan, mintha valakinek tudtára akarta volna adni az eseményt. Fejét nem fordította el, mikor oldalról ágak roppanása hangzott.

Társa testes, zömök férfi volt. Ahogy kilépett a bozótból, megállt. A csodálkozástól tágra nyitotta a szemét. Szája kinyílt, mintha mondani akarna valamit, és nyugtalanul társára sandított.

Tumbó, mintha csak lefényképezte volna, egyetlen szempillantás alatt megjegyezte, hogy mindkét alakon egyforma, rövid ujjas zöld ing és ugyanolyan színű, ragyogóan tiszta, frissen vasalt nadrág van. Mindkettőjük övén pisztolytáska függött, s abban nagy kaliberű revolverek. A jelenet nem tartott néhány másodpercnél tovább, Tumbónak azonban elég volt ahhoz, hogy megjegyezze a soványabbik éles keselyűprofilját, előreugró állat, s a másik alacsonyabb férfi kerek telihold képét, s szembetűnően lebiggyedő, húsos ajkait. Valami azt súgta neki, hogy ezeknek az embereknek nem szabad hinniük.

Azok léptek hozzájuk elsőként. Az alacsonyabbik mohón nézte Karent, valósággal falta a szemével. Pillantása végigsiklott a lány napbarnított, összekarmolt karján, a piszkos blúzon, a

kifakult, rongyos nadrágon. Mikor szemét végül a sugárzó arcra emelte, elismerően csettintett nyelvével, és gyorsan mondott valamit a társának.

– Portugálul beszél... – súgta Karen a fiú fülébe.

– Nagyon fáradtnak látszotok. Biztos eltévedtetek a vadonban. Kik vagytok? – fordult hozzájuk a magas férfi tört, kemény angolsággal. – Miben lehetünk segítségetekre? Hogy kerültök ide? Hová akartok menni? – lavinaként zúdult rájuk a kérdésáradat. A férfi hangjában rosszul leplezett, gyanakvó bizalmatlanság lappangott, akárcsak fürkésző, pillantásában.

Tumbó feszülten várta, mit válaszol Karen. Nem voltak felkészülve ilyen találkozásra, nem beszélhették meg előre, mit kell, mit szabad és mit nem tanácsos mondani. Csak el ne árulja Miguel meg a világítótornyot és Gomezt. Mert a váratlan találkozás szemmel láthatóan boldoggá tette.

De nem, Karen meglepően óvatosnak bizonyult. Gyorsan pergő, lázas szavakkal elmesélte kalandjukat, a kezdettől fogva, a *Vikinget*, a tutajt és dereglyét, egészen a kutterig. Ám azt már egyetlen pissenéssel sem említette.

„Okos lány, helyén van az esze” – gondolta Tumbó.

A két idegen figyelmesen hallgatta a kaotikus elbeszélést, és közben cinkos pillantásokat váltott egymással. Hogy miből jöttek rá, hogy a lány nem vallja be a teljes igazságot, Tumbó nem tudta, azt azonban csalhatatlanul érezte, hogy nem hisznek neki. Dörzsölt alakok voltak. Egyre kevésbé tetszettek neki. És az a védőszínekbe burkolt, különös hidroplán mit keres a zöld vadon szívében? Meg ez az elegáns öltözk...

– ...aztán végül elvergődtünk egy öböl, ott valamiféle halászok felkaroltak bennünket, jóllakattak. A dereglyét otthagytuk nekik, aztán, mivel nem akartunk visszaélni a vendégszeretetükkel, egymagunkban nekivágtunk az útnak. Nem sejtettük, hogy ilyen megterhelő lesz, senki se figyelmeztetett rá bennünket. Házigazdáink csak portugálul tudtak. Rio Grande do Sulba szeretnénk volna eljutni, de túlbecsültük az erőnket, nem hittük, hogy ilyen messze van.

– Az ön apja egy bálnavadászhajó társtulajdonosa? – A magas férfi újból meg akart erről bizonyosodni. – Akkor nyilván igen jómódú.

– Ó igen! És bőkezűen meg fogja jutalmazni azokat, akik segítséget nyújtanak nekem – válaszolta Karen. – De minél hamarabb!

– Helyes! Boldogok vagyunk, hogy ezt a csekély szolgálatot megtehetjük. A gépünk – a hidroplánra mutatott –, mint a villám, átröpíti önöket Rio Grandéba. Csak még egy kicsit várunk...

– Most nem várunk semmire! Majd visszajövünk holnap! – vetette közbe a testesebbik. – Vissza kell jönnünk néhány geológus barátunkért, akik ezen a környéken folytatnak kutatásokat – magyarázta mosolyogva.

Hazudott. Tumbó biztosra vette, hogy hazudik. Nem kétséges, csakugyan vártak valakire, különben miként kerültek volna ide, a dzsungel kellős közepébe, úgy kiöltözve, mintha kávéházba készülnének, de hogy az a valaki nem geológus, annyi szent. A fiú remélte, hogy Karen se dől be a mesének.

– Bocsássanak meg, nyilván nagyon éhesek. Szívesen megosztjuk önökkel, amink van.

„No nézd, milyen kedvesek” – Karen sugárzó mosollyal nézett Tumbóra. A fiú azonban továbbra is bizalmatlan maradt. Gyötrelmesen s megmagyarázhatatlanul félt, maga sem tudta volna megmondani, mitől.

– A barátja, úgy látszik, nem osztozik a hölgy örömeiben! – jegyezte meg epésen a testesebbik. Húsos ajka hamis mosollyal lebiggyedt, ám a tekintete hideg volt. „Akár egy anakondaszem – ez a hasonlat ötlött Tumbó eszébe. – Amint látom, én se vagyok ínyére neki.”

– Á, dehogyis! Csak holtfáradt szegény, hiszen még a holminkat is ő cipelte. Aztán elhagytuk útközben – vágta rá Karen, talpraesetten, s szemrehányó pillantást vetett Tumbóra.

A kövér férfi az úszóra ugrott, majd ügyes szökkenéssel a gép belsejében termett. A fiú figyelmét most megint lekötötte a hidroplán. Sok ehhez hasonló katonai gépet látott Fokvárosban, de ennek itt az úszók mellett kerekei is voltak, tehát szárazföldön is landolhatott. Roppant különös!

De még mielőtt hosszabban töprenghetett volna a dolgon, a férfi már vissza is ért. Egy nagy termoszból erős, illatos kávé telt a bögrébe, a fémdobozkákból kukoricalepényt, szárított húst és néhány tábla csokoládét vett elő. A két gyerek oly éhes volt, hogy nem sokáig kérette magát. Miközben a csemegéket habzsolták, mindenről megfeledeztek. A férfiak a hidroplán farkához húzódva, élénk hadonászás közepette tanácskoztak. Tumbó, miután első éhét elütötte, fülelni kezdett, hátha sikerül elcsípní valamit a beszélgetésből. Hiába erőlködött, hiszen nem értette, mit mondanak.

– Figyeld, miről beszélnek – súgta Karennek.

– A start előtt még kapcsolatot kell találnunk a geológiai bázisunkkal – magyarázta a testesebbik válaszul a lány kérdő pillantására.

A kivilágított fülke üveglakán át látható volt, amint a kövér férfi beindítja a bal oldali motort, kis fordulatszámra állítja, majd felrakja fejhallgatóját, és gyorsan belebeszél a mikrofonba. „Ért hozzá” – gondolta Tumbó a szakértő mozdulatok láttán. Kis idő múlva a pilóta válaszolgatni látszott valamiféle kérdésekre, miközben a nyitott fülkeajtón át folyton rájuk pillantott. Egy kézmozdulattal magához intette társát, aki nyomban a kormányhoz ült. Karen szeme visszanyerte fényét, arca kipirult.

– Magammal viszlek Norvégiába – álmódzott fennhangon. – Tudod, nem is hittem volna, hogy ilyen hamar véget érnek megpróbáltatásaink.

A fiú száját égette a kávé; gépiesen bólintott, és keserű szemrehányást tett magának, amiért képtelen úgy örülni, mint Karen.

Váratlanul beindult a másik propeller is, a motor megugrott, egyszerre felzúgott mind a kettő. A testes férfi kijött hozzájuk a partra.

– Fáradjanak be, indulunk! – fogát mosolyra villantotta, invitáló mozdulattal a hidroplánra mutatott, és kezét nyújtotta Karennek. Az meg bizalommal elfogadta. A férfi könnyedén és gyorsan felsegítette. Mikor a lány már benn volt, Tumbó is ugráshoz készült, ám a férfi erélyes mozdulattal visszafogta.

– Hohó, várj csak! Oldozd el előbb azt a kötelet, ott, ni! – A fatörzsre mutatott, melyhez a gép farkát rögzítették.

Tumbó meghúzta a kötél végét, de szeme sarkából észrevette, hogy a hidroplán ajtajában álló pilóta a pisztolytáskájához nyúl. A meglazult kötél aláhullt, a két motor mély hangon felüvöltött. A fiú körül sem nézve tudta, hogy a kéz ráfogta a pisztolyt. Ösztönösen, egyetlen szökkenéssel előrevetette magát, mintha vízbe ugrana, és szorosan a földhöz lapult. Éles süvítés szelte át a levegőt közvetlenül feje fölött. Először, aztán másodszor is. A motordübörgésen át hallotta Karen kétségbeesett kiáltását. Talpra ugrott.

A hidroplán úszói egyre gyorsabban hasították az öböl vizét. Még egy pillanat, és a gép ott volt a magasban, nagy kört írt le a tó északi része fölött, majd bukórepüléssel épp feléje tartott. Tumbó megint a földre vetette magát, erősen a talajhoz tapadt, mozdulatlanra merevedett. „Hadd higgyék, hogy eltaláltak” – villant át agyán a gondolat.

A motor dőreje végiggörgött a tó fölött, még egyre hallotta a fiú, noha a törpülő hidroplánt közben elnyelte már az égbolt.

A kétségbeeséstől esztét veszítve rohanni kezdett, megbotlott, felállt, újból elvágódott. Feje úgy zúgott, mintha hatalmas dagályhullám ostromolna egy távoli partot. Keze szorult tehetetlen haragjában: magára volt dühös. Ajkát véresre harapta, hogy fel ne kiáltson. Agyában keserves gondolatok kavaroztak. Hogy engedhette odáig fajulni a dolgot, hogy Karen elrabolják? Hová vitték, s tőle, Tumbótól miért akartak megszabadulni, kik voltak? Hol, merre keresse most a lányt? S hogyan boldogul majd Karen tanácsai nélkül?

NEM, NEM HASONLÍTOTT MIGUELRE

A nyugalom, csönd és mozdulatlanság világából lassan tért eszméltre. Fejében ott érezte még a kellemesen zsongó, gondtalan őr. Miért is nem engedik tovább élveznie ezt az idilli zsibbadást, miért rángatják ki kezénél fogva ebből az édeni állapotból, miért hozzák vissza az életbe? Nem akart élni, nem akart már tovább szenvedni. Ösztönösen érezte, hogy mielőtt lehullott volna szeme előtt a fekete függöny, mely elhatárolta az emlékektől, poklon ment keresztül. De mifélen? Nem tudta felidézni.

Tenyere alatt furcsa, érdes meleget érzett. Viszolyogva elhúzta a kezét. „Mi lehet ez?” – hullámozott át agyán az álmos gondolat. „Nyisd ki a szemed! Nézd meg!” – futottak szét a parancsok idegein, ám a fiú túl gyenge volt még, hogy erőfeszítésre kényszerítse magát.

A környező csöndet néha egy ismerős hang, amolyan vonításképpen törte meg makacsul. A fojtott hangra Tumbóban megmoccant valami, érezte, hogy szívébe hirtelen forró vérhullám tolul, és eszmélete visszatér.

A kutya.

Kutyájuk nyalja most a kezét, az ő hangja szólítja, hívja. Megint zsákmányt ejtett talán? Csak fel ne ébressze Karent! Sötét éjszakázván még, nem jött el az idő az indulásra. Napkelte előtt kelnek majd, de addig hadd aludjon még egy kicsit, hiszen oly fáradt volt, oly elcsigázott, csak úgy vánszorgott szegényke.

Tumbó kinyújtotta a kezét, hogy elcsitítsa a kutyát. Harsány, boldog vakkantás volt a válasz. A kéz elakadt a levegőben. A fiú ügyel-bajjal kinyitotta a szemét, s félig öntudatlanul szétnézett.

Ismeretlen kis szobában volt, melynek homályát a petróleumlámpás gyér fénye nem oszlatta szét. Kemény piccsen feküdt, letakarva egy durva pokróccal, melyből furcsa, ismeretlen szag áradt. Szívébe hasított a borzadály.

– Karen! – kiáltotta kétségbeesve. S ebben a szempillantásban minden eszébe jutott. Újra látta maga előtt a hidrolán sárga-zöld foltjait. Elrepültek. Elrabolták Karent, őt meg lelőtték, és már halálán volt, mikor valaki ráakadt? De kicsoda? És hol van, aki megmentette őt? És hogy kerül ide a kutya?

A megválaszolatlan kérdések tömege rontott rá. Nem bírta tovább elviselni ezt a terhet. Fekete foltok örvénylettek szeme előtt. Figyelmeztető, fenyegető mordulás térítette öntudatra. Szemhéja megrezsent, tekintete belefűrődött a sötétbe.

A fölébe hajló idegen arc hol szemlátomást nőtt s közeledett, hol távolodott ismét, s elmosódott a kormoló kis petróleumlámpás szegényes fényében. Napbarnította, ráncos, cserzett arc, tüskés borosta és őszes szakáll. A bozontos szemöldök alól nyájas, aggódó szempár nézett rá. Ez nem lehet ellensége. Valóság lenne, hogy a sors kegye elvezérelte ahhoz, akihez...?

A fiú olyan pillantást vetett az ismeretlenre, melyben maradék félelme küzdött a reménnyel, megragadta az eres kezét, és görcsösen, két kézzel szorította. A legegyszerűbb mondat is roppant erőfeszítést kívánt tőle. Nyelve és ajka alig moccant. Torkából rekedt suttogás szakadt fel.

– Gomez? Miguel bátyja? – nyögte a tőle telhető lehangosabban.

– Gomez, igen, Gomez! Csak jobban hallanám, mit motyogsz. Alighanem angolul. No, majd én is megpróbálom. Nem tudom, hogy sikerül. A legfontosabb, hogy eszméltre tértél. Szólj a kutyádnak, hogy feküdjön le, és maradjon nyugton, különben széttép engem. Bezzeg, mikor

megmentettelek, nem tiltakozott. Érted, amit mondok? Most meg nem enged a közeledbe se. Kussolj már, te dög!

A kutya hangos morgásán keresztül úgy hatolt Tumbó fülébe az emberi beszéd, mintha mély kútból hangzana. Tenyerét nehézkesen a bozontos fejre tette, s ettől elcsendesült az állat.

– Nesze, idd meg, ez jót fog tenni. – A férfi a fiú tarkója alá csúsztotta a kezét, szájához egy bögrét közelített. Szagáról ítélve gyógytea lehetett. Keserű volt, de jó meleg. Tumbó most érezte csak, mennyire ki van szikkadva a szájpadrása, hogy feldagadt a nyelve, és milyen gyenge. A kutya váltig a fiú arcát nézte, figyelmesen szemmel tartotta minden mozdulatát, s mikor Tumbó álmos pillantása megállapodott rajta, a hű barát boldogan vakkantott. „Épp csak hogy beszélni nem tud” – hallotta tisztán Karen hangját. Hol lehet most a lány? Pánik fogta el. – Karen! – kiáltotta kétségbeesve, és fel próbált ugrani fekhelyéről.

Nem hallotta, nem értette, mit beszél hozzá a férfi, nem érezte fején a kemény, érdes kéz simogatását. Szemhéja ólomsúllyal lecsukódott, míg az ellenállhatatlanul rátörő álm ellen küzdve, mind gyengébben, halkabban hajtogatta – Karen, Karen!

Nem. Nem hasonlított Miguelre. Sokkal idősebb volt, magas, görnyedt. Csak az apró ráncok hálójával körülfont, mélyen ülő s valahogy oly furcsán világító szempárnak volt ugyanaz a jóságos kifejezése a borostás, cserzett arcban, mint a gépésznek.

– Pihenj csak, aztán gyógyulj meg hamar! – mondogatta türelmesen, miközben bekötözte a fiú sebeit. Göcsörtös, repedezett, kerges keze volt az öregnek, s bőrébe bevette magát a piszok, mégis lágy és gyengéd volt az érintése.

– Ebcson beforr – állapította meg elégedetten a hamar hegesező sérülések láttán. – Bizony, egész másképp festesz most. Rossz volt rád nézni. Sok vért vesztettél, alig vert a szíved, azt hittem, már befellegett neked. Ne szólj most semmit, majd később mindent megmagyarázol, mert abból, amit eddig mondtál, nem sokat értettem. Van időnk. S arra nem vagy kíváncsi, hogy kerültél ide hozzám, a világítótoronyba? Ha nincs ez a vadállat – Gomez sötét vonallá ráncolta szemöldökét, de meleg pillantást vetett a fekhely mellett heverő kutyára –, már az angyalok fújnák fölötted a harsonát. Rám ijesztett amúgy istenigazából. Váralanul ugrott elő a cserjék közül, csak a szeme parázslott a sötétben, mint két lidércfény, és ráncigálni kezdett maga után a zekémmél fogva. Azt hittem, éhes és el akarja venni tőlem az épp elejtett madarat, de szó se róla. Csak híz, cibál be a sűrűbe. Erős volt a dög, löni meg mégse lőhettem rá. Különben is, kíváncsi voltam, mit akar. Próbáltam megállni egyszer-kétszer, de rám vicsorította az agyaráit, hát láttam nem kísérletezni tovább. Egyszerűen féltem, hogy mikor ugrik a torkomnak.

Az öreg toronyőr hiányos, tört angolsága, amit beszédes taglejtésekkel toldott meg, ha nem jutott eszébe a megfelelő szó, fárasztotta Tumbót. Iparkodott figyelni és tőle telhetően kitalálni a beszéd értelmét, de nem mindig sikerült. Egyet azonban biztosan tudott: ha a kutya valamilyen csoda folytán nem bukkan rá, és nem ráncigálja el hozzá erejével a toronyőrt, a zöld dzsungel ölében aligha volna sokáig életben.

– Órák hosszat cibált, vonszolt rnaga után úttalan utakon folytatta Gomez –, magam sem tudtam, hová. Látszott, hogy akar valamit. Mikor kihunytak már a csillagok, megállapodott egy fánál. Ott feküdtél eszméletlenül, sárosan. De szerencséd volt, hallod-e! Még épp idejében érkeztem. A hangyák már elárasztottak, alig bírtam lesöpörni őket rólad, sokuk bevette magát a bőröd alá. Ha a nagy vöröshangyákról lenne szó, már nem is bírtam volna segíteni rajtad. Azok valóságos hadoszlopban vonulnak, zúgva, mint valami motor, és szempillantás alatt felfalnak mindent, ami az útjukba kerül. Néhány óra alatt elintéznak egy embert, csak a csontváz marad utána. Egyszer

magam is alig tudtam elmenekülni előlük, mert gyorsan haladnak, mint egy támadásba lendülő hadsereg. – Az öreg toronyőr most magamagának beszélt. Látszott, hogy megszokta a magányosságot. És most már ügyet sem vetett arra, hogy a fiú hallgatja-e vagy sem.

– Nem voltál valami nehéz, barátocskám, alaposan ki lehetél éhezve, könnyen el tudtalak hozni ide, a világítótoronyba. Annál többet kellett dolgoznom azon, hogy megtisztítsalak a hangyáktól. Legjobban a szemedet féltettem, teleragadt vérrel, és ezek a bestiák azt kedvelik leginkább. A fejedet egy ág sérthette fel, de tudtam, mit kell a sebre tenni. A kutya meg nyalogatott, mintha segíteni akart volna nekem. Alig bírtam odább tuszkolni.

Gomez nem vallotta be, hogy az égő szemű, fekete fiút, ki akkor a lázálom révületében félrebeszélte, az első pillanatban örültnek tartotta. Hisz ezen az ember nem járta tájon nemegyszer látott már olyanokat, akiknek megbomlott az agya, mert eltévedtek, s nem találtak kiutat a vadonból.

A keskeny, hosszú ablakon át besütött a nap sugara, és az alvó arcára hullt. A világosság s a kellemes meleg azon nyomban felébresztette Tumbót – s emlékei, mint hullámfal, tüstént feltolultak. Felpattant fekhelyéről, ám a világ körbefordult, és szeme előtt minden elsötétült. Rémulten érezte, hogy talpa alatt inog a padló, hintáznak a falak, olyan az egész szoba, mint egy hajó a hulláitokon. Visszaroskadt a pricsre.

A nyitott ajtón át behatolt az óceán egyhangú moraja. Valahol messze az erős szél rövid s háborgó hullámokat vert a vízben. Tumbót felüdítette a friss tengeri levegő. Szédülése lassan alábbhagyott. Szétnézett a szűk kis szobában, egyik falat ismeretlen állat bőre borította, alatta fekhely állt. Középen néhány összespárgázott, támlátlan szék, asztal, mindenféle csomagok, ládák. A sarokból vastos kábelek és több színű, vékonyabb vezetékek indultak felfelé. Keskeny csigalépcső vitt fel az emeletre. A világos ajtónyílásban felbukkant a bozontos kutyafej. Az állat boldog nyüszítéssel ugrott hozzá. Tumbó átölelte és magához szorította.

– Feléledtél? – dörmögte mögötte egy barátságos hang – bezzeg dédelgeted, de miért verted úgy agyba-főbe?

– Én őt?! – A hang teli volt felháborodással.

– Nézd meg a nyakát, a hátát! Merő egy seb volt.

– A gazdája verhette össze. Azért tépte el a láncot, mikor engem meglátott, hogy velünk jöhessen.

– Meglehet. De látszik, hogy nem sajnálta a botot. Kis híján a gerincét is eltörte. Mindkettőtöket ápolnom kellett. Úgy látszik, ez az elkínzott kutya fellázadt, megszökött régi gazdájától, és követte a nyomodat. Mondd meg nekem még egyszer, hogy kerültél ide, és mit csináltál azzal a lánnyal. Mert abból, amit lázálmodban itt összehordtál, nem sokat tudtam kihámozni. Szép lassan mondd, hogy mindent értsek.

Leült a küszöbre, öreg hátát süttette a nappal, s hosszú csibukjából füstöt eregetve, figyelmesen hallgatta Tumbó zürzavaros elbeszélését. Ha egy-egy szót nem ismert, megállította a beszédben, és megmagyaráztatta vagy megismételtette.

– Most mindent el kell követnem, hogy megtaláljam Karent – fejezte be a fiú. Beszéd közben újból átélte a remény és félelem, hit és kétely poklát. Olyan volt az egész, mint valami felfoghatatlan rémálom, melyben gonosz erők egyre-másra kiuttalan helyzetekbe sodorják.

– Ezek szerint akkor, barátocskám, több napig vagy még tovább is vándoroltál, mert a kutya az éjjeli vadászatomat szakította félbe. Erős kis fickó vagy. Ennivaló nélkül, víz nélkül, sebesülten... Várj, kezd újra Miguelnél, az nekem most a legfontosabb. Mindkettőtöknek

segítséget ígért az én nevemben. Nyugodt lehetsz, nem hagylak cserben. Amire ő kér, mindig megteszem. Nincs jobb barátom nála, s ráadásul fivérem is. Évek óta hajózik már azon az átkozott kutteren. Még valamikor régen belekeveredett valami históriába. Akkor egy darabig látni se akartam. Talán rosszul tettem. Az az ördögfajzat azóta a markában tartja. És nem ereszi el. Túl sokat tud róluk. Sajnálom, hogy Miguel nyakig van a mindenféle mocskos csempészügyekben, de hát maga tehet róla. Mifelénk sok ember él ebből – tette hozzá mintegy mentegetésül. – Azt a két hidroplános fickót nem ismerem, nem tudom kifélék-mifélék. De hogy közönséges kis árucsempészek, az bizonyos. Kábítószerral, arannyal vagy fegyverrel kereskedhetnek. Átkozottul sok pénzük lehet, ha megengedhetnek maguknak egy saját repülőgépet. A szállítmányt várhatták a tónál. Az ilyenekkel nehéz elbánni, messzire ér a kezük, mindenütt megvannak a saját embereik. De azért föl a fejjel, fiú, ne veszítsd el a reményt. Ha ennyi mindent átvészeltél, most se érhet baj.

– És Karen? Vele mi lesz?! – tört ki hevesen Tumbó.

– Az a lány, akinek udvarolsz? Mondd csak, mi a neve az apja hajójának?

– Nem udvarolok én neki. Fehér lány! – mondta fátyolos tekintettel. A torony őr azonban rá se hederített a fiú zavarára.

– Fehér és gazdag? Annál jobb! – örült meg. – Minálunk sokat számít az ilyesmi. Elrabolták, mert egyszerűen váltságdíjat akarnak. Azoknak a gazfickóknak sohasem elég a pénzből! – Dühösen kiköpött. – Nem fogják bántani, afelől nyugodt lehetsz!

A fiú arca elkomorodott, ajka remegni kezdett.

– De nekem meg kell találnom őt, senkije sincs rajtam kívül... – kezdte, és elhallgatott. Miképp magyarázza meg Gomeznek, hogy nem hagyhatja sorsára Karent, hogy nem nyughat, míg meg nem tudja, hol van, s ki nem szabadítja a banditák karmai közül? Az öreg toronyőr azonban, úgy látszik, mint nyitott könyvből olvasott a fiú szeméből. Megveregette a vállát. Még nem szólt, de látszott, hogy a feje már dolgozik.

– Volt rádióadójuk – mondta, s mintha még valamit mormolt volna az orra alatt. – Hogy is hívják azt a bálnavadászhajót? – kérdezte hirtelen. – *Figin* vagy micsoda? Mondd csak újra.

Tumbó, miközben a *Viking* szót lebetűzte az öregnek, ki fi tudja, miért, önkéntelenül morzéval is lekopogta.

– Te ismered a morzeábácét? Honnét a csudából? – csodálkozott Gomez, és mintha valami hirtelen eszébe jutott volna, bámulatos könnyedséggel felugrott, és megindult a meredek csigalépcsőn, erősen markolva a karfát, fel az emeletre. Tumbó utánabicegett nehézkesen, lépcsőről lépcsőre. A lába mintha vattából lett volna.

A szobácska egyik fala tele volt aggatva térképekkel és grafikonokkal, a másik fal tövében Tumbó megpillantott egy régi típusú rádióadót, két nagy lámpát, mellettük pedig fedetlen tekercseket. Egyetlen hajón sem látott ilyet. A vevőkészülék azonban modern volt és többsávós.

– Kérem, adjon le azonnal egy táviratot Evanson kapitánynak a *Vikingre*, Rio de Janeiróban van, és nem indul el onnét a lánya nélkül. Biztosan keresi. Sietni kell! – sürgette, látva, hogy a toronyőr lerakja füstölgő pipáját, és nélkül, buzgón tanulmányozni kezd valami jókora könyvet.

– Azt mondd, *Viking* a neve? Várj csak, hadd idézzem fel, egyszer nagyon meglepett valami, de az már elég régen volt.

Az öreg toronyőr halk mormogással vitte vaskos ujját a lapon sorról sorra, egyik oldalt a másik után forgatta át, s mindegyik elnagyolt, elkapkodott írással volt tele.

Tumbó türelmetlenül és reménykedve figyelte, le nem vette a szemét a kezéről, mintha csodát várna tőle.

– Megvan! – kiáltott fel Gomez hirtelen, a fiú pedig érezte, hogy homlokát kiveri a veríték.

– Jó emlékezőtehetségem van – mormolta a toronyőr, megint csak önmagához. – Tíz nappal ezelőtt valaki hosszan ismételte, hogy: *Viking... Viking bálnavadáshajó... fontos hír a Viking kapitányának...* Ez minden, amit följegyeztem. Akkor csodálkoztam azon, hogy a leadóállomás oly erős, mintha partközelben úszó kereskedőhajóról szólna, s hogy a hajó nevét, nem pedig a hívójelét hajtogatja makacsul. Ilyet nem szoktak csinálni! A rádiósnak minden hajón meg kell hogy legyen – így kívánják a nemzetközi előírások – az a könyv, mely az összes úszóegység hívójelét tartalmazza. Az összesét, érted?

A másik asztalra mutatott, ahol a hosszúkás formájú, vastag könyvek álltak feltornyozva.

Tumbó feszülten figyelte Gomezt. Látta, hogy az öreg iparkodik még valamit felidézni, egy részletét az elkapott beszélgetésnek, mely életében csupán egy a több ezer közül.

– A hívó fél pedig jó távirász volt... úgy emlékszem, mintha ma lenne – folytatta kis idő múlva a toronyőr –, elkövetett még egy hibát: nem adta meg a maga hívójelét.

Szeme hosszan Tumbó arcára szegeződött.

– Az nem hiba volt! Most már mindent értek! A hidroplánosok lehettek azok, akik elrabolták a lányt. Kapcsolatot akartak találni az apjával, váltságdíjat követelni, nem árulva el, hogy kicsodák. Ez világos!

– Kérem, adjon le azonnal egy sürgönyt Evanson kapitánynak Rio de Janeiróba! Könyörgöm!

– Nem szabad. Nem tehetem. Csak a Rio Grandé do Sul-i kapitányság közvetítésével lehetne.

– Akkor mire várunk?

A toronyőr gondterhelten megvakarta a fejét.

– Veszedelmes! Ha azok a pokolfajzatok itt vannak valahol a közelben, vagy elcsípi a rádiósürgönyünket, vagy a Rio Grande-i cimboráik útján azonnal megtudják, miy kérek. Hiszen képzeld csak el, mekkora szenzáció lenne ez! A kapitányságnak azonnal értesítenie kellene mindenről a rendőrséget. A lány sorsáért akkor már nem adnék egy lyukas garast. De még nekünk is befellegzene. Ezúttal jobban célozna az a fickó, nem tévesztene célt.

KAREN TÉVEDETT, NEM A MEGMENTŐK VOLTAK

Biztosan nem tévesztette volna el a célt, ha nincs ott a lány. Mikor felemelte kezét a pisztollyal, Karen párducként odaugrott, rávetette magát, körmét a meztelen karba vágta, és tépni kezdte. Az eldördülő két lövés beleveszett a motorzúgásba. A váratlan támadástól meglepett férfi megingott, majdnem kizuhant a gépből. Amint visszanyerte egyensúlyát, brutális mozdulattal ellökte magától Karent. A lány a széknél esett, de rögtön újra felpattant, és ujjait ragadozómadár-karmokká görbítve, új támadásra készült. De ezt már megelégette a férfi. Egyik kezével becsapta az ajtót, a másikkal nagy lendülettel arcul ütötte a lányt. Karen úgy érezte, kettéreped a koponyája, pár pillanatig féleszméletlenül hevert. A férfi ekkor lehajolt, átfordította a leányt, karját hátracsavarta és vasmarokkal szorította. Karen feljajdult.

– Megkötözzelek? – hallotta mintegy ködön át a gyűlöletes hangot.

– Hagyd békén! Még eltöröd ezt a babácskát, és lőttek a pénznek. Ha sokat ficáncol, vágd fejbe, de vigyázz, Pedro, ne túl erősen!

A férfi nem szívesen fogadott szót. Ha ekkor a lány arcába pillantott volna, ahelyett hogy a maga felkarmolt karját vizsgálgatja, hát megremeg a Karen szemében égő gyűlölettel. A lány zihálva, levegő után kapkodva felhúzódkodott az ülésre. Szájában sós vériz terjengett, gyorsan puffadó arca fájts és égts. De minden fájdalomnál rosszabb volt a megaláztatás. Valaki kezts merészelt emelni rá. Először életében. De nem is ez a fontos. Mi lett Tumbóval? Megölte vagy csak megsebesítette a golyó? És mihez kezd ott egymaga a dzsungelben? Elpusztul. Ajkát erősen összeszorította, mert érezte, hogy még egy pillanat, reszketni kezd, s kitör belőle a sírás. Nem akart sírni...

Jó darab időbe telt, míg végre erőt vett magán. „És veled mi lesz, Karen? – gondolta. – Nincs már Tumbó, aki megvédelmezne, aki mindent feláldozna érted. Magadra maradtál, teljesen egyedül vagy, és csak magadra számíthatsz. Ne hagyd magad, te lány, mutasd meg ezeknek a bitangoknak, hogy mire vagy képes! Nem szabad megadnod magad, hiszen csak arra várnak. Harcolj, küzdj a végsőkig, mint ahogy Tumbó harcolt érted!”

A motorok most már teljes gőzzel, dübörögve dolgoztak. Az őserdő tömör fala villámgyorsan suhant a hidroplán ablaka mellett. Átkozott vadon, mely annyi borzalmas kelepcét rejt magában.

A gép most a tó, a megálmódott tó fölött repült. Valahol itt lehet nem messze a világítótorony, melyben Tumbó meg ő menedéket reméltek találni. Tumbó... Nem, nem akart beletörődni a gondolatba, hogy a fekete fiú meghalt. Soha eddig nem tudatosodott még benne, milyen közel áll a szívéhez, mennyit köszönhet neki. Szeretett volna mellette lenni, ápolni, segíteni rajta. Nem láthatja viszont már többé? Szemét lehunyta egy pillanatra, kétségbeesett vágy fogta el, hogy ne emlékezzen semmire.

A motorzúgáson áthatoló gyűlöletes beszéd térítette újból öntudatra. A két pilóta kiabálgatott egymásnak, s minduntalan harsány nevetésben törtek ki. Csak úgy áradt belőlük az önelégültség.

Vajon miért rabolták el? Hiszen a jutalmat így is, úgy is megkapták volna. Miért rázták le magukról oly embertelen módon Tumbót? Mit akarnak tőle? Hová viszik? Karen agyában gomolyogtak a gondolatok. Gondolatok, melyekre nem volt válasz.

– Egy haja szála sem fog meggörbültni! – hallotta egyszer csak, mintegy válaszul. – De szót kell fogadnia a kisasszonynak. Ellenkező esetben... – Pedro a lány orra elé tolta nagy, húsos öklét. –

Amint leszállunk, kapcsolatba lépünk Evanson kapitánnyal. Azt hiszem, nem fogja sajnálni a pénzt, amiért megszabadítottuk a kislányát attól a fekete fickótól, és visszaszolgáltatjuk épen, egészségesen a kedves papának. Ha meg nem akarna fizetni, akkor se veszünk magán – röhögött. – Egy ilyen szép lányt könnyű eladni.

Karen reszketett a felháborodástól. Ekkora aljasságot nem is tudott feltételezni. Érezte, előnti a harag, feltöltődik benne a gyűlölet, szemét lehunyta, hogy a rabló ne fedezze fel érzéseit. Hogyan is gondolhatta, hogy rendőrök, hogy megmentői ezek! Az első pillanatban úgy elkápráztatta a tiszta, elegáns ruha, a gondosan vasalt nadrág, hogy nem figyelt Pedro alacsony, benőtt homlokára, nem tűnt fel a vastag, lebiggyedő száj és a különös módon merev, düledt szempár. És társának kirívó magabiztosságára, a győztes hetyke viselkedésére sem figyelt fel idejekorán. Hogy hagyhatta magát így félrevezetni? Furcsa, átható hideg terjedt szét benne, mintha jeges vízbe merült volna.

A gép hirtelen megingott. A billenés Karent átdobta Pedro ülésére, csípőjét sajgón beleütötte a pisztolytáskába. S ahelyett hogy a karfába kapaszkodott volna, görcsösen megmarkolta a pisztoly agyát. Villámgyorsan kirántotta a fegyvert, és áthúzódott az ülés túlsó oldalára. Pedro először fel sem fogta, mi történt. A lány kezéből feléje meredő pisztoly látványa egy másodpercre megdermesztette. Tágra nyílt szemében nem is annyira félelem, mint inkább határtalan bámulat – tükröződött. De már a következő pillanatban foga álnok mosolyra villant, és kinyújtotta a kezét.

– Tessék ideadni azt a... – kezdte, ám keze félúton megállt. Karen ugyanis hüvelykje egy ügyes mozdulatával félretolta a biztosítót. A fegyver csövét férfi mellének szegezte, mutatóját a ravaszra tette.

– Ne! – a rémülettől elszorult torokból fojtott kiáltás tört fel. – Töltve van! A ravasz nagyon érzékeny! Várj! Hiszen én... mi... csak... a legjobbat akarjuk. Mindent megteszünk, amit kívánsz – hadarta egyre gyorsabban, látva, hogy Karen lazított valamennyit, bár ujját nem vette le a ravaszról. Hidegen, megvetően nézte a férfit; ő, Karen most a helyzet ura, jobban mondva úrnője.

A férfi, miközben be nem állt a szája, megpróbált lassan, nagyon lassan közeledni.

– Nem mozdul! – csendült a lány fülébe saját, elváltozott hangja. A pisztolycső fekete nyílása engedelmisséget parancsolt. Pedro fújtatott dühében, de visszavonult, behúzódott az ülésbe. A másik férfi megérezte, hogy valami történik a háta mögött, megfordult, kővé meredt, és egy pillanatra elengedte a kormányrudat. A hidroplán megrázkódott. Karen még erősebben markolta a fegyvert.

– Állítsd egyenesbe a gépet! – ordította rémulten Pedro. – Ez a kígyó még véletlenül agyonlő. A pilóta bal kezével a kormányrudat fogva, egyenesbe hozta a gépet, majd jobbával villámgyorsan pisztolytáskájához kapott.

– Dobd a pisztolyt magad mögé. Háromig számolok! – kiáltott rá Karen.

A parancsot nem kellett megismételni. A férfi teljes erejéből meglendítette a súlyos fegyvert, Karen fejét vette célba, és csupán pár millimétert tévedett. A lány érezte, amint a hideg vas a haját súrolja, s torkába fojtogató félelem kúszott. A pilóta csúnyán elkáromkodta magát. Spanyol és portugál szitkok özönlöttek belőle.

– Elég! – kiáltott rá Karen vastag, idegen hangon. – Kormányozd a gépet Rio Grande do Sulba. Ott leszállsz vele. Nem érted?

A fülkében csend lett. Karennek úgy rémlett, mintha a motorzúgás is elhallgatott volna.

– Rio Grandéba? – Pedro többször egymás után végigtörölte a keze fejével izzadt homlokát. – Hisz épp oda tartunk. Minek ez az egész játék a pisztollyal meg a fenyegetőzés?

– Fordulat a jobb szárnyal!! – kiáltotta a lány, s Pedro feléje nyúló kezét látva, nyomban feljebb emelte a pisztolyt. Nehéz volt tartani a fegyvert, és Karen félt, hogy a keze remegni kezd, hát megtámasztotta az üléskarfán, de a fekete célgömböt egyetlen pillanatra sem fordította el a férfi mellétől. Pedro néhány szót vetett oda gyorsan társának. Karen izgalmában nem vette észre a férfi szemének győzelmes villanását, nem érezte ki hangjából a változást. „Meddig bírom még?” – gondolta aggodalmasan.

A pilóta óvatosan féloldalra billentette a gépet, a padló megingott talpuk alatt. Karen áruló manővert gyanított, és szája már épp kiáltásra nyílt, ám a hang, mely végül kitört belőle, a diadal kitörése volt. Alattuk kifutópályák csíkjai fénylettek a hamar ereszkedő alkonyatban. „Végre. Amint leszállunk, követelni fogom, hogy azonnal induljanak a tóhoz felkutatni Tumbót, és sürgönyözzök apámnak. Most! Rögtön! Hogy végre befejeződjön már ez a rémálom” – tökélte el magában.

– Közöld velük, hogy értesítsék a rendőrséget! – kiáltotta parancsolón, s pár pillanat múlva spanyolul is megismételte az utasítást. Maga sem tudta volna megmondani, honnét jutottak eszébe ezek a szavak.

– Természetesen. Magától értetődik. Azonnal továbbítom az őrtoronynak! – válaszolta sietve a pilóta, de Karen hiába iparkodott felfogni a motordübörgésben alig hallható szavak értelmét. A férfi gyorsan beszélt és portugál nyelven.

A gép nagy, sima köröket írt le, majd lejjebb ereszkedett, a motor hangja hirtelen megváltozott. „Leszálláshoz közeledünk” – gondolta Karen megkönnyebbülten. S egyszerre fájdalmas gondolat hasított belé. „Tumbó. Milyen boldogság volna, vele együtt élni át mindezt...”

A gép landolt, s egyszer-kétszer oly hevesen megugrott földet érés közben, hogy Karen kezéből majdnem kiesett a isztoly. De nem eresztette el.

Kis ideig még himbálództak. Karen szemébe vakító reflektorfény vágott hirtelen, s nyomban ki is aludt. A motor elhallgatott végre, a gép megállt. „Megmenekültem” – hajtogatta Karen magában, s alig akarta elhinni. Tüzelt benne a vágy, hogy bosszút álljon Tumbóért. Most hamar, minél hamarabb kapcsolatba kell lépni a rendőrséggel. Csak ezek a gazemberek el ne húzzák a csíkot közben.

Némi csend után hangokat hallott. Nyilván a hatóság emberei.

– Kinyitni! – mondotta a fegyvert szorongatva.

Pedro sietve végrehajtotta a parancsot, Hideg levegő zúdult az átforrósodott fülkébe. Férfifej jelent meg az ajtónyílásban, fémjelvényes sapka volt rajta.

– Kijönni! – kiáltotta hangosan. Pedro ugrott ki elsőnek.

– Kijönni, egy-kettő! – hallotta Karen újra.

Karok nyúltak felé, egy kéz kirántotta ujjai közül a pisztolyt. Alig ért földet a talpa, harsány röhej köszöntötte. Néhány férfi, akiknek arcát a sötétben nem tudta megkülönböztetni, dülöngélt a nevetéstől, egymás hátát, térdét csapkodták, leguggoltak, fölugrottak, és kiáltoztak valamit, de a lány nem értette, hogy mit.

– Most ellátom a bajod, kis nőstény! – Pedro odaugrott, ám valaki hatalmas ütéssel félrelódította a felbőszült férfit. Verekedni kezdtek.

– Vigyázz! Egyetlen garast se kapsz, ha akár a haja szála is meggörbül! Túl értékes áru! – morogta közvetlenül Karen mellett egy idegen hang.

A lány kővé meredt. Keze annyira ökölbe szorult, hogy körme a tenyerébe vájódott. Messze az égbolton felcsillantak a város fényei. Körös-körül mély sötétség terjengett, melyet csak a nem messze várakozó autók erős reflektorfénye tört meg.

Megértette. Csapda volt az egész. És ő, mint egy gyerek, hagyta magát csapdába ejteni.

15.

ITT ÉN KÉRDEZEK!

Eddig sohasem ismert félelem bénította meg mozdulatait, fojtotta elszorult torkába a hangot. Rettegett, iszonyúan rettegett. Mennyi ideje menekül? Hová? Ki elől? Maga sem tudta.

Valaki rávetette magát, durván hátrarántotta, aztán előretaszította, fenyegette, verte. Miért? Mit követett el? Egy árny hajolt fölé, ijesztő volt, érezte nyirkos tapogatóinak érintését, a szörny szemlátomást nőtt, növekedett. Karen sikoltva ébredt, ólomnehéz pilláit azonban még ekkor sem bírta felnyitni, hogy felocsúdjon végre a lidércnyomásból.

Végigsimította nedves arcát. Verejték vagy könny? De miért sírt volna? Csak egy borzalmas álom volt az egész. Hiszen itt van a *Vikingen*, saját kabinjában, mindjárt csönget, és Tumbó, mint mindennap, hozza majd neki a reggelit. Csak figyelmeztetni kell, hogy ne égesse oda a pirítóst, mint tegnap. Kicsit hanyag ez a fiú. Valami nyomta az oldalát. Biztos elfelejtette letenni az éjjeliszekrényre a könyvet késő éjjel, mikor abbahagyta az olvasást. Gyakran előfordult ez vele. Megkönnyebbülten fellélegzett, de még mindig nem tudta annyira összeszedni magát, hogy kinyissa a szemét, és a csengőhöz nyúljon.

És ekkor a tudat sötétjébe hirtelen berobbantak az emlékek.

Hangos kiáltással felugrott, kis ideig csak állt, nem mert moccanni sem, gondolatait képtelen volt összefogni, aztán szeme előtt fekete foltok kezdtek örvényleni, és visszahanyatlott az ágyra. Már tudta. Mindenre emlékezett, a legapróbb részletekig. Csak mikor a hidroplánból kilépett, akkor értette meg, hogy mi történt. Ki akarta tépni magát a kezük közül, elmenekülni, de könnyen elbántak vele, és erőszakkal betuszkolták az egyik várakozó gépkocsi hátsó ülésére, két férfi közé. A volánnál a magas pilóta ült. Hajtott, mint az örült. A hepehupás, köves talajon az autó ugrált, hánykódott, mégse csökkentette sebességét. Egy éles kanyar, majd egy másik, végül kigördült a sima útra.

Karen most az erős reflektorfényben látta a kígyózó aszfaltot. Örült iramban hagyták maguk mögött a kilométerjelző oszlopokat és helységnévtáblákat. Túl gyorsan ahhoz, hogy el tudta volna olvasni. A vezető szüntelen dudálás közepette berobogott egy gyenge világítású településre. Az üvöltő gép elől csak úgy fröccsentek szét az emberek. Mikor nagyobb város utcáin hajtott, lágyan fékezett és lassított. Egy kereszteződésnél a rendőr megállította őket. Karen szája már kiáltásra nyílt, mikor érezte, hogy mindkétfelől pisztolycső nyomul a bordái közé. Lélegzete elakadt. A rendőr rámosolygott, és könnyedén intett nekik.

Az autó, mint kilőtt rakéta, nekilendült. A pilóta mesterien vezetett, jóformán nem is lassított, kipréselte a gépből a maximális sebességet, csak a gumikerekek jajdultak föl az éles kanyaroknál. Valahol messze felszikkasztak a főutcák néonreklámjai, kivilágított, színes cégtáblák, ám e tájakat a vezető nyilvánvaló óvatossággal elkerülte. Újból kirobogtak a városból, bele a sötétbe. A súlyos gépkocsi madárkönyvedséggel hasította az éj feketeségét.

„Hová visznek?” Hiába próbálta kilesni, mennyit mutat a volán mellé szerelt óra. „Különben nem mindegy már? Úgyse fog keresni senki. És Tumbó? – Szíve hevesen megsajdult. – Tumbó egyszer s mindenkorra eltávozott az életemből. Ha nem sikerült megölniük – sebesülten hever, és így is, úgy is elpusztul. Mindennek vége. Mi lesz velem?”

Az autó hirtelen lassított, majd zökkenőmentesen megállt egy kis, sötét épület előtt. Kicsapódott az ajtó.

– Szállj ki! – a két férfi keményen karon ragadta. „Félnek, hogy megszököm” – ez a gondolat vigasztalón hatott rá. „El is fogok követni mindent, hogy kikerüljek a kezük közül” – futott át az agyán, de erősen tartották. Nehézkés nyikorgással kinyílt egy ajtó. Sötét, áporodott szagú folyosóba lökték. Kézilámpás éles fénye mutatta az utat. Karen megrázkódott, mikor a meredek, csúszós lépcsősoron vezetni kezdték lefelé.

Az éles fénynyaláb végül megállapodott egy vasajtó nagy tolózárján, A kis kamrában egyikük meggyújtotta a gyertyát, mely egy lánán álló palack nyakába volt dugva. E gyatra világosságnál pillantotta meg Karen a nyirkos, ablaktalan falakat. Az ajtóra nézett. A férfi kitalálta gondolatát, és harsányan felnevetett.

– Belülről nincs kilincs. Úgy zárunk be, mint páncélszekrénybe a legnagyobb kincset. Nyugodtan alhatsz – a pokróccal letakart vaságyra mutatott, az egyetlen bútordarabra.

Még mielőtt alaposabban szétnézhetett volna, már élesen csikordult a retesz, és Karen magára maradt. Nehézkésen lezökölt a kemény fekhelyre. Füle zúgott, üres volt a feje, attól félt, bármelyik pillanatban elájulhat. Kis ideig küzdött még saját gyengeségével, aztán hirtelen zokogásban tört ki. Oly rettenetes ez az egész! Voltaképpen még Tumbónak a legjobb, hogy nem érte meg ezt a percet. Nem érte meg? Ez nem igaz, lehetetlen. Tumbónak élnie kell!

A félretolt retesz zörejét hallva gyorsan letörölte könnyeit, és beugrott a cella sarkába. „Védekezni fogok!” – ütésre készen felkapta a palackot a gyertyával. Ám a nyitott ajtóban álló férfi nem látszott rossz szándékúnak. Egyik kezében vödört tartott, másik kezében tálca volt, azon egy tányér babfőzelék meg egy nagy kanna és egy bögre. A vödört a sarokba tette, Karen eközben villámgyorsan az ajtónál termett. A férfi azonban máris csuklón ragadta, és szempillantás alatt harcképtelenné tette. Karen hiába harapott a férfi kezébe, az egy erős mozdulattal az dobta. Karent annyira megalázta saját gyengesége, hogy mikor a férfi szó nélkül magára hagyta – sírni kezdett.

Csakugyan rendkívüli kalandokról, megrendítő élményekről ábrándozott valaha a *Vikingen*. „Ó, én hülye! Én buta liba! – keserves szemrehányásokat zúdított magára. – Nesze neked, most megkaptad, amit akartál.”

Az ételre ránézni sem bírt, de a szomjúság elviselhetetlenül gyötörte. Egyetlen hörpintésre felhajtott egy bögrét a fanyar-édes italból. Szájpadlása felüdült. Hiszen ez pompás! Újratöltötte a bögrét. Harmadszorra már nem ihatta ki, mert érezte, hogy kiszáll belőle az erő, szemhéja lecsukódik, s egész testében valami édes bágyadság kezd terjedni.

„Biztos altatót szórtak bele. Megint hagytam rászedni magam.”

Ez volt az utolsó gondolata.

Az áporodott szagú pincében aludt el, s napfényes szobában tért magához. Kinn, a rácsos ablak mögött fák zöldelltek, s felettük az alkony vörös színeivel átítatott kék ég. Az ágy mellett állva azon tűnődött, mihez fogjon először. Az asztalka terítve volt: egy tányér hús, egy tálka bab, friss lepény meg egy köcsög. A szoba sarkában mosdó, s örömmel látta, hogy tiszta törülköző is van meg fésű és szappan. Mellette a fogason fehér ruha lógott. „Túl bő lesz rám” – gondolta önkéntelenül.

A szomjúság és éhség diadalmaskodott. Mohón behabzsolt mindent, ami az asztalon volt. Falta a húst és egyik bögre kávé a másik után itta hozzá, minden egyes korty megkönnyebbülést hozott. Nem akart arra gondolni, hogy mi lesz tovább. Megmosakodott, nem sajnálta a szappant, s végre ledobta átizzadt öltözékét. Rögtön jobban érezte magát.

A kulcszörgés sem ijesztette meg, csupán kíváncsi volt: ki jön? S mi vár majd rá? Az ajtóban az a férfi állt, aki a pincébe levezette.

– Az étvágyadra nem panaszkodhatsz, amint látom – mondta, míg rosszindulatú pillantásával felmérte a tisztára törölt tányérokat. – Annál jobb! De most már vége a tréfának. A főnök akar beszélni veled. De figyelmeztetek – csak semmi komédia! Jól vigyázz, a főnök nem szenvedheti az effélét!

Mikor a küszöbnél előreengedte a lányt, gyorsan rátette a kezét a pisztoly agyára, úgy látszik megmondták neki, hogy Karen a hidrolánban lefegyverezte Pedrót. Karen megvető pillantással mérte végig.

A felbőszült férfi öklét ütésre emelte, – de rögtön: le is higgadt, előrelökte Karent, és mutatta, hogy induljon el a hosszú, világos folyosón. Miféle meglepetést tartogat most számára a sors? Mit akarnak tőle ezek a félelmetes alakok? Hamarosan megtudja.

Az ablaküvegben megvillant előtte saját tükörképe. Ösztönösen megigazította, lesimította a haját.

Mikor az ajtó szélesre tárult előtte, Karen ámulva megállt. Nem hitt a szemének. A fényűzően berendezett szoba kék szivarfüstben úszott. Vastag, bolyhos szőnyegek borították a padlót, mindenfelé nehéz stílútorok, kristályvázákban virágok. A fal mellett néhány férfi álldogált. A testes Pedro kivételével oly egyformák voltak mind, mintha testvérek lettek volna. Csupa jól megtermett, vállas, izmos fickó. Arcuk kemény, kifejezéstelen, szemük éber, hideg. Karen pillantásra sem méltatta őket, épp csak végigsiklott rajtuk a tekintete. Figyelmét az az egy ember vontta magára, aki a nagy íróasztal mögött ült, s aki nyilván dönteni fog a sorsáról. Azt hitte, olyasvalaki lesz, mint azok a jól öltözött, kipomádézott, hollóhajú férfiak, akikkel eddig összeakadt. De nem. Ez itt alig látszott ki az íróasztal mögül. Keshedt madárnyakán túl nagy, kopasz fej ingott, vastag üvegű szemüvege mögül fürkésző pillantású rövidlátó szem meredt a lányra. De hogyan!

Vajon hány éves lehet? Nem könnyű megmondani. Külsejéből ítélve így, első pillantásra bárki közönséges, szürke kishivatalnoknak vélhette volna, aki belefáradt már az egyhangú, unalmas napi munkába; egynek azok közül, akiket még csak észre sem vesz az ember. Ha nincs arcában az a merev, ijesztő szempár.

Mikor levette szemüvegét, és gondosan, némán megtörölte, látszólag közömbös pillantásától megborzongott Karen. Összekuporodott a fotelban – mert a férfi előzékenyen még helyet is kínálta –, karját szorosan összefonta mellén, mintha felgyorsult szívverését akarná féken tartani. Rémulten gondolta el, hogy ha az arc a lélek tükre, a bandavezér kétségkívül szörnyeteg.

A baljós csend, mely a gyönyörű dolgozószobára ereszkedett, nem ígért semmi jót. Kintről olykor-olykor papagájrikácsolás és fojtott hangzavar hatolt be a félig nyitott ablakon.

– Mit iszol? – hallotta kis idő múlva a tökéletes angolsággal feltett kérdést. Fénytelen, tompa volt a hang, de érződött, hogy ez nem kérdés, hanem parancs, egy feltétlen engedelmességhez szokott ember parancsa.

– Vízet!

Mély lélegzetet vett, és határozott pillantással a főnök szeme közé nézett. Ez a pillantás sehogy sem illett a fiatal lányarchoz.

A főnök hallgatott, és tovább fürkészte a sovány, feszült arcot.

Vajon ilyennek képzelte Karent? Ha csodálkozott, semmi esetre sem mutatta ki.

Karen ivás közben sem bírta levenni a szemét róla. Nem tudta, képes lesz-e megmondani neki mindent, amit akar. Soha, senki előtt nem töltötte még el ilyen kimondhatatlan félelem. Végül mégis erőt vett magán.

– Az édesapám minden összeget hajlandó lesz... – kezdte magabiztos hangon, ám a jeges pillantás megfagyasztotta benne a vért. Az íróasztalnál ülő férfi fitymálón legyintett.

– Ez nem olyan egyszerű. Rio de Janeiróban kapcsolatba léptünk már a *Viking* bálnavadászhajóval. Evanson kapitány nem volt jelen, a rádiótávírást pedig sehogy sem akarta, elhinni, hogy élsz, és a mi kedves vendégünk vagy.

– Vendégük? Ez aztán már több a soknál! – a méltatlankodástól elejtette a poharat, a maradék víz a szőnyegre ömlött.

– Vendégünk, ismétlem – hallotta a nyomatékosan kiejtett szavakat. E hang mindannyiszor leküzdhetetlen félelemmel töltötte el. – Szép szobád van, a koszt bőséges és ízletes, csöndben és nyugodt körülmények közt pihenheted ki súlyos tengeri és szárazföldi élményeidet.

Természetesen csak akkor, ha bebizonyítod, hogy okos is tudsz lenni. Eddig, úgy tűnik, nem értetted meg, hogy csak a te érdekedben követelek abszolút engedelmességet. Ne próbálj szökni, egymagában úgyse jutsz messzire – tette hozzá, és megtörölte bepárásodott szemüvegét. Karen lesütötte a szemét, hogy a férfi ne láthassa meg tekintetét.

– No de... – próbált tiltakozni.

Itt kell maradnod még egy darabig – szakította félbe a másik ingerülten. – Hogy meddig, nem tudom. Próbálj türelmes lenni.

– Szegény apám pedig közben felhagy a kereséssel, mert azt hiszi, belefulladtam a tengerbe, és visszahajózik Norvégiába – lökte ki egy szuszra.

A férfi lekicsinylőn mosolygott.

– Emiatt ne fájjon a fejed. Ott is megtaláljuk őt. Mi sokkal többet tudunk, mint sejtened. Mindent ellenőriztünk már, amit mondtál. Nem hazudtál, annál jobb neked. Tudom értékelni.

– És a barátom? Miért ölték meg? Kinek vétett?

A férfi arcán egyetlen izom sem rezgett, csak keskeny, vértelen ajkának lebiggyedése árulta el, hogy elégedetlen.

– Igen, ez felesleges volt. Nem rajongok az ilyen durva túlkapásokért, de hát ami történt, megtörtént. Számodra talán még jobb is, hogy eltették láb alól, mert bennünket csak akadályozott volna. Különben jegyezd meg: itt én kérdezek, neked csak válaszolnod kell. És engedelmeskedned. Mindennek elérkezik az ideje – tette hozzá, látva, hogy a lány tenyerébe rejti arcát.

– Miért altattak el? Miért kínoznak? Mit tettem én maguknak?

– Jobb lesz, ha hallgatsz! Uralkodj magadon!

Kemény pillantást vetett Karenra. Hangjából nem érződött türelmetlenség, homlokán azonban haragtól duzzadtak az erek.

– Azt kérdezed, miért. Hogy ne kövess el több olyan ostobaságot, amit később keservesen megbánnál. Túl sokat megengedsz magadnak. Mostantól ennek vége. Addig fogsz itt várni, ameddig kell. Jólétben és kényelemben, mint említettem. A szobádat természetesen nem hagyhatod el, egy lány fog vigyázni rád, aki jól tud spanyolul. Cserében segítened kell nekünk. Saját jól felfogott érdekedben.

– Segítenem?

– Igen. Meg kell győznöd azt az együgyű rádiótávírást a *Vikingen* arról, hogy megvagy épségben, egészségben, jól bánnak veled, és várod, hogy kérésünk minél előbb teljesüljön. Ez

parancs, megértetted? Három nap múlva huszonnégy órakor újból kapcsolatba lépünk a *Vikinggel*. Akárcsak az első alkalommal. – Ebben állapotunk meg azzal a tökkelütött távírásszal. Ezúttal te fogsz beszélni! Felolvasod neki ezt a néhány szót – s átnyújtott egy papírlapot, melyre felírták a kívánt szöveget. – Egy szóval sem szabad többet mondanod. Se angolul, se norvégul – tette hozzá szúrósan figyelve a leányarcot, melyen lassan előmlött a pír.

Kitalálta volna a gondolatát? Honnan tudhatta, hogy villámgyorsan máris fogalmazni kezdte anyanyelvén, mit fog mondani?

Karen megértette, hogy pokoli cselszövény hálójába keveredett, melyen képtelen átlátni, s mellyel szemben tehetetlen. Sem Tumbó, sem a maga érdekében nem tehet semmit. Csüggedés fogta el.

TEDD MEG, AMITŐL FÉLSZ, ÉS ELTŰNIK A FÉLELEM

A dzsungel zöld tengeréből éles foltként tűnt elő a széles völgy. A gondosan ápolt, smaragdos gyepágyak világosabb színe és a kavicsos ösvények közt bokor- és virágsorok égtek vörösben és aranyban. A tó tükörként tündökölt a hőségtől remegő levegőben. A parton, a nagy fák árnyékában néhány ház lapult.

Tumbó már hosszú órák óta feküdt a vadon szélén, a nagy páfrányok rejtekében, s úgy bámulta a farka virágerdőben megbúvó legnagyobb emeletes házat, hogy belefájdult a szeme. A nagy ablakos földszint kevésbé érdekelte, minden figyelmét az emeletre, a vastag oszlopokon nyugvó erkélyre összpontosította. Nem sokat láthatott, mert az erkélyt növényekkel sűrűn befuttatott farács vette körül. Pár pillanatra sikerült csak felfedeznie ott egy fehér ruhás nőalakot; arany haja villant, s már el is tűnt.

Percek teltek el izgatott várakozásban, s mindegyik perc fokozta a bizonytalanság gyötrelmeit. Hátha csak önáltatás az egész? Az alak nem tért vissza, nem jelent meg újra. Tumbó nem mert volna megesküdni, hogy Karent látta, mert túl nagy volt a távolság és túl rövid az idő. Csupán felgyorsult szívdobogása súgta, hogy nem téved. Közelebb nem mehetett a házhoz, nagy volt ott a mozgolódás, több fegyverest is észrevett. Mellesleg szentül megígérte Gomeznek, hogy óvatos lesz, tőle telhetően vigyázni fog. Mégsem akarta ennyiben hagyni a dolgot. Elhatározta, hogy kivárja az éjszakát, akkor a dzsungel szélén megkerüli a házat, és a túloldal felől odalopózik. Megfigyelte már a fák közt vágott utat, melyen egyre-másra hajtottak el a teherautók, egy vontató meg egy nagy személykocsi is, fényes krómozását villogtatva a napban. Lehetséges, hogy Karen itt van, ilyen közel s egyben ily reménytelenül messze?

Olvasztott ólom gyanánt folyt az égből a hőség, felszárította a verejtékcseppeket, még mielőtt legördülhetek volna tarkójáról a hátára. Ájultan hevert az elcsöndesült őserdő a forróság vastag, gőzölgő takarója alatt. Tumbót egyre jobban gyötörte a szomjúság.

A kutya kilógatott nyelvvel zihált. Tumbó közelebb húzódott hozzá, szorosabbra tekerte csuklóján a pórázt, megsimogatta a bozontos fejet, majd lehunyta a szemét. Érezte, hogy lábában ott súlyosodik a megtett negyven kilométer, de félt elaludni. Megnyugtatóan hatott rá a kutya jelenléte, mert szó, ami szó – bár ezt maga előtt sem merte – bevallani –, kissé inába szállt a bátorság, mióta elindult a világítótoronyból.

Közvetlenül a feje fölött felrikoltott egy papagáj. Mintha riadózna. Rikácsolva válaszolt rá azon nyomban egy másik. Izgatja őket talán, hogy idegen férközött a közelükbe? Fellármázhatják az embereket! Tumbó megrémült. Átkozott madárnépség! Feldobott egy gallyat, hogy elzavarja őket. És az utolsó pillanatban fogta be erős kézzel a kutya száját, mikor az csaholással akarta volna szétbenteni a csapatot. „Még csak az hiányzott volna!” – gondolta a fiú ijedten.

A földhöz lapult, szorosabban magához vonta a kutya fejét, majd óvatosan széthúzta az ágakat, hogy lássa, nem figyelt-e föl valaki a papagájríkácsolásra. De még csak nem is pillantott abba az irányba senki. Néhány ember nagy kannákból szorgalmasan öntözte a virágágyakat s a pázsitot. Egész ideig sodorta a szél a nedves, üdítő földszagot. Tumbó megnyalta az ajkát. Száraz volt és cserepes. Mit nem adott volna érte, ha ihat abból a vízből! Biztosan hideg és jóízű. A papagájok tovább civakodtak, de most már Tumbóra ügyet sem vetettek.

Közelében hirtelen szisszent valami. Hatalmas, düledt szempár szegeződött fürkészve rá. Jókora, ezüstös gyík csusszant feléje, hosszú, villás nyelvét öltögetve és fenyegetően sziszegve, ám az ugrásra kész kutya láttán hamar visszakúszott a bokrok közé. Tumbó alig bírta visszatartani a kutyát az üldözéstől. – Most nem lehet. Fontosabb dolgunk van. Meg kell találnunk Karen – magyarázta, a bozontos kobakot simogatva. – Karen – ismételte lassan, a szelindek pedig, mintha csak értené, szemét ráfüggesztette, s farkával boldogan verte a földet.

Tumbó elszégyellte magát, amiért annyira megijedt az imént.

– Tedd meg, amitől félsz, és a rettegés eltűnik – mondta neki még annak idején Angus a *Viking VII*-en. Angus... Milyen régen, milyen borzasztó régen is történt! Mit nem adott volna érte, ha visszafordíthatja az idő kerekét, és újból ott lehet a tengeren, a bálnavadászok közt! Most egyedül volt, teljesen magára hagyatva. Mindenre elszántan, mégis izgatottan várta: vajon sikerül-e megküzdenie az erejét felülmúló akadályokkal, nem árt-e majd a lánynak, ahelyett hogy segítene rajta?

Két nappal ezelőtt indult el, Gomez utasítása szerint éjszaka. Amíg időről időre felvillantak háta mögött a világítótorony barátságos jelzőfényei, biztonságban érezte magát a sűrű vadon mélyében is. A kékes színű fénykévek jelentették a kapcsolatot közte és a jóindulatú öreg közt. De minél jobban bevette magát az erdőbe, annál gyéribben bukkant fel a fény, míg végül teljesen eltűnt, s vele az ő bátorsága is odalett. Egyetlen szövetségese ebben a tövisekkel tűzdelt, ismeretlen hangokkal teli, ellenséges sötétben, ebben a gyűlölt vadonban – a kutya volt.

Hol a rettegés, hol a remény kölcsönzött neki erőt. Gyors iramban tört előre, alig pihent. Egész éjjel menetelt. Nappal a bozótba bújva aludt, míg a második éj után, reggelre virradóra ideérkezett. És várt egész álló nap.

De most már csak ügyel-bajjal tudta álmoságát leküzdeni. Félt, hogy elalussza a pillanatot, melyben Karen újra feltűnik az erkélyen s talán hosszabb időre.

Karen vagy nem Karen? Mióta megpillantotta az erkélyen, egy perc nyugalma sem volt. Megrohanták az előző, feszült napok emlékei, amikor megérlelődött elhatározása, hogy idejön. Hasztalan védekezett ellenük. Gondolatban újból visszatért a világítótoronyba.

– Fontos hírem van számodra! – harsogott már az ajtóból Gomez öblös, izgatott hangja, mikor csaknem huszonnégy órás távollét után egy este hazatért.

– Nem jöhettek előbb, de nyugodt voltam. Tudtam, hogy napnyugtakor magától is bekapcsolod a reflektorokat. Ide figyelj! Negyven kilométernyire innét, északra, hatalmas hacienda terül el. Új tulajdonosa van, jóformán senki sem ismeri, mert ritkán látogat ide, és akkor sem akar látni senkit. Gazdag lehet, nyilván maga sena tudja, mit kezdjen a pénzével, mert utat vágatott az erdőn át, és kiépítette autóútnak. Gyakran ereszkedik hidroplán a tóra, mely ugyancsak az ő birtokához tartozik.

A „hidroplán” szó hallatára Tumbó felfigyelt. Egyetlen szökkenéssel felpattant a priccsról, s a férfi mellett termett.

– És? És aztán? – A fekete arcból kivillanó nagy szemben remény éledt.

– Felkerestem egy barátomat, aki ide tíz kilométernyire lakik, de mindent tud, ami száz kilométeres körzetben lejátszódik. Semmi sem kerül el a figyelmét. Tízegynéhány nappal ezelőtt – erre ennél pontosabban nem emlékszik – egy lány bukkant fel a nagybirtokosnál. Senki sem tudja, a neve. A ház nagy és szép, állítólag sokkal szebb a környékbeliéknél, én magam sose jártam arra, de az emberek mindent tudnak, és szívesen fecsegnek. Persze, biztosan eltúlozzák a

dolgokat. Fehér lány. Ezen azonban senki sem csodálkozott, mert gyakran hoznak oda vidám, fiatal lányokat, akik aztán futkároznak a kertben, fürdenek a tóban, és lovagolnak.

Gomez minél tovább beszélt, annál inkább tűzbe jött.

– Hanem ezt a lányt bezárva tartják, és még senki sem hallotta nevetni. És ami a legérdekesebb, ezt biztos nem találod ki – a toronyőr hangja melegebben csengett –, lenszóke haja van.

– Karen! Biztosan Karen! – tört ki izgatottan a fiú. – Hidroplán, fehér lány, aranyhaj. Minden stimmel. Indulhatunk, Gomez!

– Nem. Csak magad mégy.

– Magam?! – rettent meg Tumbó.

– Magad hát. És nagyon óvatosan. Úgy kell odalopakodnod, hogy senki se vegyen észre. És addig kell ott várnod, míg meg nem pillantod a lányt. Saját szemeddel kell meggyőződnöd róla, hogy csakugyan ő az. Akkor aztán majd gondolkozunk rajta, hogy mitévők legyünk. Eriggy tüstént. Ne felejts iránytűt vinni. Meg viharlámpást. És mindig északnak tarts. Északkeletnek. Vigyázz a mocsarakra. A kutya ismeri az őserdőt, csak fogd szoros pórázra. És ne feledd: ha ő visszafordul, te is habozás nélkül gyere vele. Tüzet ne gyújts útközben, akárhogy ráz is a hideg. Menj! Én itt maradok. Légy nyugodt, fiam, eszemben tartom, hogy éjjel beszélnem kell azzal az afrikaival.

Azt mondta: fiam? Tumbó toroka furcsán elszorult. Senki sem szólította még így. Még feledhetetlen, régi barátai sem. Apjára nem emlékezett, a „fiam” szó meghatotta. Megragadta Gomez göcsörtös, eres kezét, és megcsókolta.

– Ugyan már, még mit nem! – dörmögte tiltakozva a toronyőr.

Gomeznek, mióta a maga nagy könyvében elolvasta a *Viking* megmásított nevét, nem volt nyugta. Különösen, hogy Tumbó állandóan noszogatta őt, és nem hagyta eljönni a készüléktől. Gyakran maga is felrakta a fülhallgatót, és iparkodott az éter hangzavarából, a világon átfutó pontokból és vonalakból kihalászni azt az egy szót, mely „azoknak”, s így Karennak is a nyomára vezethetné.

A háromnapos, csaknem szüntelen lehallgatás nem hozott eredményt, az állomás váltig hallgatott, mígnem negyednapra, mikor a csillagok épp halványultak az égen, mikor a szél apró redőkbe vont a óceán nyugodt, vakító fényben tündöklő felszínét, Tumbó egyszerre csak a nevére hallotta. Hívón, sürgetőn! Otthagytott csapot-papot, félre se húzta a tűzről a nagy fazekat, melyben kávé főtt Gomeznek, s felrohant a lépcsőn.

Az öreg toronyőr néma fejmozdulattal jelezte, hogy tegye fel a másik fülhallgatót. A hangot még a tapasztalatlan hallás is képes volt megkülönböztetni a többitől. A fiú nyomban felfogta, hogy valahol közel, nagyon közel lehet a leadó. A jelzések erősek, világosak voltak, a távírász fűrgén, gyakorlottan dolgozott. A fiú csalódottan látta, hogy egyetlen szót sem képes kiragadni. Reménykedve pillantott Gomezre. Az öreg bütykös, nagy keze sebesen futtatta a ceruzát a papíron. Az állomás hirtelen elhallgatott. A torony őr jegyzeteit vizsgálgatva, egy darabig komoran mormolt maga elé.

– Rejtjeles. Semmit sem értek belőle – dünnyögte végül kedvetlenül. – De ne aggódj. A legfontosabb, hogy megvannak, nem változtattak helyet. Ugyanaz adta le, aki akkor. Felismertem a „keze járását”. Ahogy kezeli a morzekulcsot.

Jó darabig motyogott még az orra alatt, homlokát ráncolta, mintha töprengene valamin. Latolgatta, mi szól ellene, mi mellette, szemlátomást küzdött magával. Még kialudt pipájáról is megfeledkezett. Végül döntött. Egyenesen a fiú szemébe nézett.

– Nem szabad várni. Lehet, hogy nem soká maradnak itt, elveszítjük a nyomukat, és akkor mi lesz? Cselekednünk kell. Értesíteni a hajód embereit.

– Rádiótávíratot küldünk Rio de Janeiróba! – kiáltotta örömmel Tumbó, hisz épp erre várt.

Az öreg toronyőr szánakozva nézett a fiú reménykedő szemébe, majd nemet intett.

– Mondtam már, hogy az túl veszélyes lenne. Valaki másnak kell ezt megtenni helyettünk.

– Másnak? De ki az a „más”? – a fiú kétségbe volt esve. – Ki az? – hajtogatta.

– Ne zavarj! – folytatta Gomez, mintha még mindig csak magához beszélne. – Ma napnyugtakor leadsz, fiam, egy táviratot egy amatőr rádiótávíráshoz barátomnak. Ne félj, rövid szöveg lesz.

Rögtön megfogalmazom. Nemzetközi jelekkel. Biztosan meg tudod csinálni. Megbeszélisz vele egy új leadási időpontot holnapra. Akkor pedig majd én megmondom neki, hogy mit tegyen. De gondolnunk kell rá, hogy ami önála holnap, az nálunk már holnapután. Ezért kell napszállta után kapcsolatba lépned vele.

– És hol él az illető? – csodálkozott a fiú.

– Itt valahol – Gomez dohánytömködéstől elsárgult ujjával hanyagul a nyugat-afrikai partszegély kiszögellésére, a Jóreménység fokára mutatott a térképen.

– Miért épp én vegyem fel vele a kapcsolatot?! – kiáltotta a fiú. – Hisz én onnét szöktem meg!

A toronyőr ravaszul elmosolyodott.

– Így lesz a legjobb, fiam. Te lassan dolgozol a morzekulccsal, ő se sokkal gyorsabban. Ha egy vérbeli rádiótávíráshoz meghallja ezt a műkedvelő koppintgatást, más állomásra nyergel át, vagy egyszerűen kikapcsolja a készülékét. Nyilván így tesznek majd ők is, ha éppen lehallgatást folytatnak. Másrészt akkor én itt sem leszek. Elmegyek kicsit puhatólódzni. Figyelsz?

De Tumbó már pár ugrással lenn termett a tűzhelynél. Szörnyű bűz csapta meg az orrát. Tudta már, mi történt! A vörösen izzó fazék, mint ki feléledt, ugrált, táncolt a kávéban úszó tűzhelyen. Gomez azonban annyira el volt merülve a gondolataiba, hogy az efféle apró baklövésre ügyet sem vetett.

– Főzz, fiam, egy másikat, de jó erős legyen! – mondta. – Rögtön indulok.

Azon az emlékezetes napon Tumbó alig bírta kivárni a naplementét. Mikor a piros korong a látatár alá süllyedt, mikor a világítótorony első fénykévéi végigsöpörték a gyorsan sötétülő eget, elhalványítva a frissen feljött csillagok fényét, a fiú leült a morzekészülék mellé. Torka furcsán elszorult. Gomez távollétében kellett kapcsolatot létesítenie Afrikával. Neki magának! Képes lesz-e vajon? „Meg tudod csinálni, fiam” – hallotta az öreg hangját. Gomez hitt benne, akárcsak régi barátai.

Roppant izgatott volt.

Azok ott, a távoli Antarktiszon megbíztak benne. Ott hideg volt, iszonyú hideg, itt az éjszaka ellenére tikkasztó hőség terjengett, meztelen talpa alatt érezte a boglyas kutyafej melegét, de nem merte arrébb tolni. Ott sarki vihar dühöngött, itt a vadon ezernyi hangja áradt feléje. Akkor ott hálósákokban dideregtek mögötte norvég barátai, akiket csak ő menthetett meg. Most itt talán tőle függ, az ő kezében van Karen sorsa.

Elúzta az emlékeket.

Közelebb húzta a petróleumlámpást, feljebb csavarta a kanócot. Fénye a mennyezetre esett, ahova éjjeli lepkék csapódtak, hogy aztán kábultan az asztalra zuhanjanak. Feszült figyelemmel kopogta ki a pontokat és a vesszőket. Szíve táján melegség támadt, mikor egy ismeretlen valaki, az Atlanti-óceán túlsó végéről, sok ezer kilométer távolságból már a második hívásra válaszolt.

Nem tudta maga elé képzelni a Jóreménység fokán élő embert, akinek a segítségére annyira számított. Milyen lehet? Öreg vagy fiatal? Fehér vagy színes bőrű? Az amatőr partner sokkal ügyesebben bánt a kulccsal, mint ő. Azonnal hajlandónak mutatkozott a másnapi beszélgetésre. A zavaró recsegések mögül a fiú ki tudta hallani jelzéseit, bár néha elnyelte őket a készülék. A partner nyilván többre is kíváncsi volt, és szeretett volna még kérdezni egyet s mást, Tumbó azonban hallgatott. Tudta, az öreg toronyőr nem ok nélkül tiltotta meg neki a hosszabb beszélgetést.

Most a vadon szélén lapulva és türelmetlenül lesve az alkonyt, Tumbó egyre azon töprengett, milyen utasítást adhatott Gomez afrikai barátjának? Mire kérte? Meggyőzte-e, hogy milyen sürgős, halaszthatatlan ügyről van szó? És a másik vajon megértette-e, hogy ez a dolog létkérdés? Hogy minden óra késlekedés veszélyt jelent? S van-e az ismeretlen rádiósnak megbízható embere Rio de Janeiróban, olyasvalaki, aki nyomban kész megküldeni a hírt a *Viking*nek? Szörnyen bonyolult ez az egész.

Semmire nem vágyott jobban, mint hogy megint ott lehessen a világítótoronyban. Hátha megérkezett már Afrikából a válasz? Hátha már mindent tudnak a *Vikingen*? De hát innét nem mehet el. Meg kellett győződnie róla teljes bizonyossággal, hogy Karen valóban itt van. Ettől függ minden.

A vaksötétben az egész világ ellenségesnek, fenyegetőnek tűnt. Már a harmadik éjszaka telt el. A leghosszabb minden ddiigi közül. Sok időt eltékozolt arra, hogy osonva körbejárja a haciendát és a gazdasági épületeket a dzsungel peremén. Most minden újabb lépés kudarcba fulladhatott. Ha nincs a különös láz, mely a balkonon felbukkant nőalak láttán elfogta, már rég visszatért volna a toronyba. Izgalmán azonban nem tudott úrrá lenni, mert ha az a nő csakugyan Karen...

A kutyát, hiába is ellenkezett, egy fához kötözte. Erősen, szorosan. Elmagyarázta neki, ha türelmesen vár rá, nem lesz semmi baj, s megígérte, hogy hamar visszajön. A forró, érdes nyelv érintését az arcán beleegyezésnek vette, a szófogadás jelének.

Az első néhány lépés után ijedtében elszibbadt. Egy kéz erősen vállon ragadta. „Végem van!” – gondolta, és várta az ütést. Bénult, merev nyakkal nagy nehezen elfordította a fejét, és megkönnyebbülten föllélegzett. Csak egy hatalmas, ragadozókarommá görbült tüske akadt az inge ujjába, és az tartóztatta fel.

A vadon zajai elcsitultak mögötte. Tumbó az éj sötétjébe fúrta tekintetét.

Könnyű volt megközelíteni az álomba merült házat. Oly könnyű, hogy maga is csodálkozott rajta. Egy fészkerféléből, mely nem messze állt, muzsika és zsvajgás szűrődött ki a félig nyitott ajtón. Sárga fény esett a kavicsos útra. A pázsiton kúszva, óvatosan haladt az erkély felé. Ahol a lányt felbukkanni látta.

Karent vagy valaki hozzá hasonlót.

A fehér ruhát nem ismerte, de a mozdulatok ismerősek voltak. És a hajsza, az a szépség! Ezer közül is felismerné.

Nem tudta még, hogyan jut be a szobába. A ház sötét ablakai zárva voltak.

Az erkély alatt nagy halom ládát és fémdobozokat látott. Gondosan megkerülte, és fülelt. Senki sem vette észre. Bátran megragadta a vastag keményfa oszlopot. Meztelen talpát nekitámasztotta, nekirugaszkodott, s néhány fogás után már fenn is volt. Megkapaszkodott a faereszben. Úgy markolta, hogy ujjai karmokként vájódtak a deszkába. Szörnyű feszültségben pár pillanatig csak a kezén függött, aztán lassan felhúzódkodott. Mikor mellével már az erkély peremének

támaszkodott, megpillantott egy deszkát pár centiméterrel maga előtt. „Tiszta szerencse – gondolta –, éppen ilyenre van szükségem. Elkapom, és kész. Már is fenn is vagyok.”

Megragadta a deszkát. Testét felrántotta. És ekkor szíve a torkába ugrott. A deszka korhadtan mállott szét az ujjai alatt. „Csak ne a halomra zuhanjak!” – gondolta, mikor a szétrecsenő ládák robaja s a fémdobozok riadót harsogó, szétdübörgő csörgése-zörgése közepette elterült a földön. Még ki se kászolódkodhatott alóluk, fel se tápázkodhatott, máris egy kézilámpás éles fénye tűzött a szemébe. Aztán egy másik, harmadik, ötödik. Nem értette, mit kiabálnak körülötte, nem tudta, hányan vannak, csak azt érezte, hogy erős kezek ragadják meg könyörtelenül a vállát, a lábát, s mindenfelől fekete pisztolyesövek szegeződnek rá. Ezt a játszmat elvesztette! Gomeznek igaza volt: jól őrzik a házat. Ha nincs az az átkozott deszka...

Kudarca annyira lesújtotta, hogy nem is érezte a kemény ökölcsapásokat, sem azt, hogy úgy rázzák, akár a rongyot. Fejében egyetlen gondolat zakatolt: „Kibírni!”

Egyszerre csak autózúgás hasított a felbőszült hangok lármájába, és vakító reflektorfény ömlött a kiáltozó emberekre, a pázsitra és az épületre. Egy csapásra minden elcsöndesült. Tumbó ösztönösen felemelte a fejét. Látta, hogy az erkély korlátjánál fiatal nőalak áll. Nem Karen volt! Ruhája fehér, fején a sárga turbán magasra tűzött kontynak hatott, de a sötét arcból kíváncsi, fekete szempár szegeződött rá. Tumbót elöntötte a keserűség: semmi kétség, rosszul látta. Csalt a szeme. Minden hiába! Milyen büntetés vár most rá könnyelműségéért? Meggondolatlanságáért?

Néhány ember ugrott ki a kocsiból. S a kiáltozás újból felcsapott. Hevesen magyaráztak egymásnak valamit, fenyegetően mutogattak a földre tepert fiúra, mások villámgyors, gyakorlott kézzel megmotozták. Elvették tőle a kést, a lámpát, az iránytűt, átkutatták zsebeit.

„Talán tolvajnak tartanak? – gondolta reménykedve. – Hiszen végtére is senki sem tudhatja, mi célból lopódtam ide éjnek idején.”

Végül megragadták a lábánál fogva, és végigvonszolva a földön, bedobták egy szobába. Ott látta csak meg, hogy hányan vannak, és mennyire részegek. Egyetlen heves mozdulattal felrántották a földről. A félelemtől eltorzult, sötét arc és a kitágult szemek olyan nevetésre ingerelték őket, hogy még a könnyük is kicsordult. A tavi pilóták nem voltak köztük. Tumbó megkönnyebbülten felsóhajtott. Senki sem ismerte itt, hadd higgyék, hogy lopni akart.

Mivel mihamarabb szeretnék volna folytatni a félbeszakított játékot, egyikük felnyitott egy mély és alacsony fali rejtéket, két másik férfi megragadta Tumbót a kezénél és lábánál fogva, meglóbálta a levegőben, majd nagy lendülettel, mint valami rongycsomót, behajította a szűk odúba. Röhögve csapták rá az ajtót.

A fiú háta a deszkafalnak vágódott, úgy érezte, megreped a keresztcsontja. Hallotta is a tört csont recsenését. Éles fájdalom hasított végig a tarkóján, nyakán, lágyékán. Kábultan, mozdulatlanul feküdt.

S mint ahogy a vízbe fulladó egyetlen másodperc alatt átéli egész életét, úgy látta meg ő is ebben a borzalmas pillanatban, hogy mi minden történt vele, mióta Karen után a vízbe vetette magát. Rémület fogta el.

Hallott már róla, milyen szörnyű sorsuk van a sérült gerincű embereknek. S már látta is magát, mint esetlen nyomorékot, aki élete végéig húzza merev lábát. Mintha jeges pánt szorult volna szívére. Viszontlátja-e még valaha is Karen? És ő... vajon ránéz-e majd a szerencsétlen nyomoréokra? Arcán lassan csorogtak az önsajnálát könnyei. Letörölte. S a mozdulat nyomán kibuggyant belőle a hirtelen öröm: hiszen használja a kezét! Az egyiket is meg a másikat is! Félénken megpróbálta behajlítani térdben a jobb lábát, aztán a balt. Hiszen nem bénult meg! Micsoda szerencse!

Mozdulni azonban meg mindig félt. Végül habozva, óvatosan tapogatni kezdte fájó keresztcsontját. Hiszen hallotta a csontpedést. Keze egyszerre csak egy kettétört deszkába akadt, s mellette tisztán érezhető volt a hűvös, kinti levegő beáramlása. Honnét jöhet? A szűk hely ellenére s nem törődve a komoly fájdalommal hátrafordult, és két kézzel nekifeszült a törött deszkának. Egy-két rántás, és engedett. A fiú kigurult a pázsitra. Földhöz lapult, mintha onnét akarna erőt meríteni. Kis ideig mozdulatlanul feküdt, és fülelt, de semmi sem jelezte, hogy szökését észrevették volna. Szenvedését leküzdve kúszni kezdett. Aztán felállt, de alighogy talpon érezte magát, teste elzsibbadt, gerincén fájdalom nyilallt végig, lába remegett, csukladozott alatta. De szabad volt.

Tántorogva tette meg az első lépéseket, mint aki részeg. Még mindig nem hitt a szerencséjében. Jobb lábára sántított, egész teste hasogatott. Tudatába egyszerre csak idegen zaj hatolt. A fűre vetette magát, és a fészter árnyékába kúszott. Épp jókor. Pár lépésnyire tőle valaki gyorsan áthaladt a pázsiton. Fegyveres, sötét alakja elfogta a nyitott ajtóból kiáradó fényt. A szobában újra szólt a zene, s a gépfegyveres ör nyilván csatlakozott a mulatókhoz. De hozzá hasonló cirkálhat még itt a sötétben?

Földig görnyedve menekült az emberektől nyüzsgő fészter közeléből. Szerencsére a tó csillagfényes tükre mutatta az irányt. Jobbra kellett fordulnia, ott vár rá a kutya a vadon pteremén. Reggel, ha az emberek kijózanodnak, és nem találják őt a rejtekben, nyilván megkezdik a keresést. Ámbár meglehet, csak legyintenek: kis, fekete tolvaj, nem sikerült semmit ellopnia.

Nem a legrövidebb utat választotta. Maga sem tudta, miért. Jobban mondván, tudta. Az erkélyre nyíló szoba ablakában remegő gyertyafény mágnesként vonzotta, s ez a vonzás erősebbnek bizonyult, mint a fenyegető veszély tudata. Bármit sugott a józan ész, vitte a lába akarva, akaratlan. Kis idő múlva két izgatott, magas hang ütötte meg a fülét, két nő civódott egymással. Közelebb surrant, de sokáig képtelen volt felismerni, hogy Karen beszélt-e vagy másvalaki. Már épp visszahúzódni készült, mikor haragos kiáltást hallott: „Helvete! Helvete!” És kövé meredt. Ez Karen hangja volt. Mérgében – apját utánozva – gyakran használta ezt a norvég káromkodást: „Pokol! Pokol!” Tumbó felsóhajtott. Első alkalommal tehát mégsem csalt a szeme. A szeme vagy szíve?

Nem várt tovább. A lehető leghamarabb vissza kellett jutnia a világítótoronyhoz. Iránytű nélkül. Szerencsére majd vezeti a kutya. És szerencsére a toronyban Gomez már vár rá. Most minden az ő kezében van.

TUDTA, HITTE, HOGY TUMBÓ NEM HAGYJA CSERBEN

– Ismered azt a fekete tolvajt? – kezdte a férfi azon a tompa, halk hangon, mely a lányt mindig megijesztette. – Honnét? Valld be, hogy ismered! Csak ne hazudj! Belőlem senki sem mert még gúnyt űzni! Nem túrném el! – Hangja közben egyre magasabbra szökött, végül már sűvített. – Pilar veled volt, hallotta. Mit kiáltottál neki, mi? Honnét ismered?

Úgy állt előtte szétterpesztett lábbal, mint hóhér vagy vádló, aki semmilyen eszköztől nem riad vissza, hogy a bűnöst szóra bírja. Karen észrevette, hogy a férfin magas sarkú cipő van. Nyilván bántotta, hogy alacsonyabb alárendeltjeinél. Ez a nevetséges apróság arra indította a lányt, hogy ne nagyja magán újból elhatalmasodni a félelmet. Csak az az aránytalanul nagy kéz ne lett volna közvetlenül az arcánál. S az a hideg, üveges tekintet ne szegeződött volna rá.

Mit mondjon? Hogy hazudjon, hogy a másik elhiggye? Arcát tenyerébe temette, hogy ne kelljen tovább néznie a férfit.

Az pedig nem várva be a választ, heves mozdulattal fordult a pilótákhoz, akik nesztelenül léptek mögötte Karen szobájába.

– Veletek pedig még számolok! Csak egy napra utaztam el, ti pedig máris kapva kaptatok az alkalmon, hogy a saját gépkocsimmal kiruccanjatok Rio Grandéba, a bárókba, lebukokba! Itt meg ez a csürhe – hangja a fojtott dühtől egyre sipítóbb régiókba csapott –, ahelyett hogy a házat őrizte volna, leszopta magát! És hagyták a bitangok, hogy a kis tolvaj kereket oldjon. Busás jutalmat ígértem annak, aki elcsípi és elébem hozza. A ti ügyetek még várhat, de ne feledjétek, ami késik, nem múlik.

„Kereket oldjon.” Karen szíve e szavak hallatára hevesen megdobbant. Tumbó kiszabadult? Micsoda öröm!

Váratlanul pillantotta meg éjjel a fiút. Hogy bukkanhatott az ő nyomára? Felfoghatatlan. Valósággal hihetetlen. Karen még örülni se mert, annyira nem hitt a saját szemének. De most már tudta. Örjögve futkosott azon az éjszakán körbe a szobában, nem hallgatott Pilarra. A rémült szolgáló tőle telhetően csillapította, magyarázta, hogy nem lesz a tolvajnak semmi baja, nem esik bántódása, legfeljebb eldöngetik, aztán bezárják. Ő meg nem vallhatta be Pilarnak, hogy miért van úgy felzaklatva, hogy hol sír, hol nevet, miért beszél magában. Mit érez.

És most ez az új, váratlan öröm, hogy a fiúnak sikerült kicsúsznia a kezük közül. Derék Tumbó! Karen esküdni mert volna rá, hogy valahol a közelében van, hogy nem hagyja őt cserben most, mikor tudja, hogy fogoly. Valamit majd csak kieszel. Talán értesíti apát? Hiszen tud morzézni. A reménytől felajzva, egy pillanatig sem töprengett azon, honnét kerít majd Tumbó leadót. Hiszen mindig mindent megoldott, s hányszor megmentette őt is, másokat is.

– Mit kiáltottál? Felelj azonnal, vagy kényszerítselek? – Karen hallotta, mint fokozódik a gyűlöletes hangban a harag, de már nem félt. Visszanyerte teljes mértékben önuralmát.

– Kérem, ne kiabáljon velem! Nem vagyok ehhez szokva. Borzalmas volt, amit akkor éjjel láttam. Az ön emberei egy szerencsétlen, nyomorult kis színes bőrűt kínoztak, ütötték, verték, rugdalták, pisztollyal fenyegették. Hogy mit kiáltottam? – megvetően vállat vont. – Honnét emlékezhetnék rá? De a tegnapi jelenet – támadásba ment át – újból eszembe juttatta életemnek azt a legszörnyűbb pillanatát, mikor ez a... – elharapta a szót, nem akarta kimondani, hogy „bandita”, ám a lesújtó pillantás, amit a félelemtől elszürkült Pedróra vetett, minden szónál többet

mondott – ott a tónál, megölte a barátomat. Szemem láttára. Ilyesmit nem felejt el az ember!
Biztosan akkor is kiáltottam.

A férfi türelmetlenül legyintett,

– Mondtam már, hogy az a lövés felesleges volt. Utálok a vérontást. És biztos lehetsz benne, hogy Pedro megfizet ezért. De... mondd csak, hogy is hívták a barátodat? – s jeges tekintetében rosszul leplezett gyanakvás bukkant fel. Karen érezte, hogy a kérdésben csapda rejlik.

Szélorkán gyanánt söpört át agyán a tó menti találkozás emléke. A meglepődés, csodálkozás, öröm. Iparkodott pontosan felidézni újra minden egyes szót. Nem! Biztosan tudta, hogy egyetlenegyszer sem szólította nevén Tumbót.

– A barátomnak Henry *volt* a neve – mondta nyugodtan, kihangsúlyozva a *volt* szócskát. – Édesapja, aki professzor, és az oxfordi egyetemen végezte tanulmányait, minden gyermekének angol nevet adott.

A férfiak cinkos pillantást váltottak egymással. Az, hogy a barátjáról múlt időben beszélt, hogy elvesztettnek hitte, szemlátomást megnyugtatta őket. A főnök néma kérdésére Pilar a fejével nemet intett.

– Nem, az egészen más szó volt – mondta portugálul. – A lány éjjel is többször mondogatta. Ma éjjel is szüntelenül. Nem jegyeztem meg, nem tudtam, hogy fontos.

– Akkor minek tartalak? – Pilar rémülten meggörnyedt a főnök dorgáló pillantása alatt. Karen idegesen elnevette magát.

– Én sokszor szitkozódok. Szeretek szitkozódni, ha nagyon ideges vagyok. Természetesen norvégül. Hogy jegyezhetne volna meg? – tette hozzá némi kárörömmel. És újból támadásba lendült.

– Milyen hír jött apámtól? Mikor jön értem? Hogyan? Még semmi hír? Ez nagyon nem tetszik nekem. Meddig kell még itt vendégeskednem?

Az utolsó szót rosszmájún megnyomta. A vastag szemüveg alól rászegeződő, üres tekintetű szempár nem ijesztette többé. A főnök figyelmét ez a tény nem kerülte el. Meglepve fontolgatta, vajon minek a számlájára írható a lány viselkedésének hirtelen páfördulása.

– Bennünket sem boldogít éppen a jelenléted. Torkig vagyok már ezzel az egész históriával – válaszolta hűvösen. – A *Viking* tökkelütött rádiótávírásiának köszönhető a dolog, az ő lelkén szárad, hogy már több mint tíz napja nem tudunk vele zöld ágra vergődni, mert nem hisz nekünk! – vetette fel a szemét, mintha az eget hívná tanúnak a norvég rádiós ostobaságához.

– Ez nem igaz! Hiszen teljesítettem az ön kérését. Minden rádiótávírási felismerné a hangomat! – kiáltotta felháborodva.

– De ez olyan hülye, hogy azonnal kikapcsolta a készüléket. Mi azonban nem adjuk fel a játszmát. Holnapra megbeszéltük a következő leadási időpontot. Megfenyegettük, hogy amennyiben ezúttal sem hajlandó bennünket végighallgatni, keservesen megbánja. Remélem, ez a figyelmeztetés hatékony lesz. Ha valamilyen oknál fogva ezúttal sem sikerülne tető alá hozni a beszélgetést, kénytelen leszek elküldeni valamelyik emberemet a hajóra apádhoz. – Az utolsó mondat nagyon kelletlenül hangzott. Nyilván nem volt ínyére másokat beavatni a tervbe, nem akarta, hogy megtudják, mekkora váltságdíjat követel. Talán árulástól félt?

A RÁDIÓS BARÁT KÉRÉSE – SZENT

A lomha, alig érezhető esti szél émelyítő olaj- és zsírszagot, a rothadó bálnahús és a bálnaolaj bűzét sodorta a forró levegőben a feldolgozóépületek felől. Lélegzetfojtó, nehéz szag telepedett a fedélzetre, behatolt a part mentén horgonyzó *Viking* szorosán zárt kabinjaiba.

A bálnavadászhajó, mely az óceánnal vívott küzdelmek nyomát viselte sötét, hatalmas testén, méltóságteljesen emelkedett ki az itt horgonyzó hajók kéményerdejéből. Ridegsége elütött a környező tájtól. Buja, burjánzó növényzettel benőtt hegyoldalak rajzolódtak ki a távolban, s rajtuk mint fehér karjait nyújtogató, hatalmas polip, terült el a város a nagy öböl fölött.

A hajó, melyen mindig nyüzsgött az élet, melyet felvert a beszéd meg a működő gépek azt is túlharsogó robaja, most kihaltak látszott. A szorosban ponyvatakarók alá kötött csörlők, emelők, fűrészek rejtkehelyről álcázva leselkedő, vízözön előtti szörnyeknek tetszettek. A bálnavadászok néhány nappal előbb hazautaztak Norvégiába. Örültek, hogy maguk mögött tudhatják végre ezt a balul sikerült utat.

– Még az a jó az egészben, hogy a feldolgozó már leállt, különben feketék lennének a koromtól. Mindig nehéz a szívem, valahányszor telelőben hagyjuk a *Vikinget*, de ilyen bánatos hangulat, mint ma, még sohasem fogott el. Nem lelem a helyemet.

Nem lehetett tudni, hogy Thor magához beszél vagy a mellette álló fiatal rádióshoz. Mindkettő patyolatfehér inget viselt fekete nyakkendővel. Frissen vasalt fehér nadrágjuk s a fehér félcipő arra vallott, hogy már csak a sötétkék zakó hiányzik, készen állnak a városi kiruccanásra.

– Szomorú volt az Öreg búcsúja a legénységtől – folytatta kis idő múlva. – Szerencséd, Sverre, hogy nem voltál ott. Egy évvel ezelőtt, emlékszel, mindenki jócskán felöntött a garatra, lármásan, jókedvűen jöttek a búcsúestre, és boldogok voltak, hogy hazatérhetnek, noha a tavalyi idény korántsem hozott akkora hasznot, mint az idei. És mégis, most... Én mondom neked, még visszaidézni se kellemes. Senki se nyúlt italhoz, senki se nevetett hangosan. Úgy éreztük magunkat, mintha temetésen lennének. Különösen, mikor az Öreg elköszönt tőlünk. Hiszen tudod, lelkének fele itt maradt. Egész idő alatt megpróbált jó képet vágni, csak a végén jelentette ki erélyesen, hogy soha, míg csak él, nem tér vissza az antarktisi vizekre.

– Karenről mondott valamit?

– Nem, egy szót sem, de mindenki tudta, mit érez. Nem bírja megbocsátani magának, hogy veszni hagyta. Pedig felesleges az önvád: ami megtörtént, megtörtént. Ezt már senki nem másíthatja meg,

– Igen, tudom, a beszéde nagy hatást tett az emberekre. Megértették, együtt éreztek vele. Hallottam, miket beszéltek egymás közt, mikor már szedelőzködtek. Mindnyájuknak volt kihez hasatérnie, csak neki nem. Ez a tudat nagyon nyomasztotta őket. Én magam se vagyok valami jókedvű. Mi az ördögért kell épp nekünk itt maradnunk és nem valamelyik fedélzeti tisztnek? – vetette közbe Sverre. – Irigylem az öreget, hogy még ma Oslóba repül. Hej, de szívesen repülnék én is! Nehéz az agglegények sorsa. Készülök a vizsgáimra, kapkodok, magolok, egy percet se vesztegetek el, még a pihenőidőmet is megnyirbáltam egész út alatt, most meg tessék, félhetek, hogy lekésem, és veszték egy teljes évet. Mindez Hansen bűne. Nem értem, miért csak az ő hajóján kellett maradnia a legénységnek. Majd megbolondulnak a fiúk, olyan mehetnékjük van, ő meg vasmarokkal fogja őket vissza.

Thor elnyomta cipőtalpán a végig sem szívott cigarettát.

– Még a jó dohány sem ízlik ebben a pokoli bűzben – dűnnyögte mogorván. – Angus miatt van. Hosszú évek óta ismerem. Soha semmit sem csinál ok nélkül. De most még én sem értem, mi van emögött. Ő bujtogatja Hansent.

– Mindig kitalálnak valami újat – berzenkedett Sverre. – Hogy rosszul konzerváltak valamit. Meg hogy valamit feltétlenül generálni kell még a tél beállta előtt. Sose hagyják abba. Nem értek hozzá, de nekem úgy tűnik, mindketten csak kifogást keresnek, hogy indokolhassák a késlekedést.

– Talán igazad van. De mi okuk rá? Angus a legeslegjobb bálnavadász, aki valaha is a messzi Dél tengerein hajózott. Kemény, mint a szigony acélja, bár a szíve arany. Nagyon megviselte a fiú eltűnése. Mert abban már nem hisz, hogy fellelhető lenne. Ahhoz túl okos és tapasztalt. Ő is meg Hansen is. Nem hisz már abban senki. Kár a fiúért, kár a lányért is. Előttük volt még az egész élet. Karenre nyilván jómód és boldogság várt. Csak azok a nyomok izgatnak még mindig, amiket a tutajon találtunk. Mert hisz az nyom volt, akárhogy is vesszük, az a csizma meg a rongydarab... Aztán meg kész, vége. Mint a vízbe dobott kő. Titokzatos história. Pár nappal ezelőtt – Thor új cigarettára gyújtott – megint zaklatott valaki. Nem kapcsolódott ki az istennek se. Azt állította, ő az egyetlen, aki meg tudja mondani, hol van Evanson kapitány lánya, és segítséget tud nyújtani a felkutatásához. Csak félfüllel hallottam, miket hord össze. De ma is megpróbált kapcsolatba lépni velem.

Sverre kicsinylőn legyintett.

– Hány ilyen rádiótávíratot kaptunk már? Legalább hatvanat, ha nem többet. Mikor elterjedt az éterben a hír, hogy az apa magas jutalmat tűzött ki a megtalálónak, özönléni kezdtek a hírek az Atlanti-óceán minden tájáról, a hajókról, szigetekről, a partok felől. Te tudod a legjobban, Thor. Ki mindenkit fel nem kínáltak nekünk? Fehért, négert, sárga bőrűt. Aztán kiderült, hogy a lányok tízesztendősek vagy harmincon felül vannak. Voltak, akik féláron kínálták a portékájukat.

– Ez a mostani a repülőgép-leadóállomások frekvenciáján közölte a hírt. Jó távírász, gyakorlottan dolgozott. Mikor őt is a pokolba küldtem, mint a többieket, megfenyegetett – nevette el magát Thor. – Azt mondta, még megbánom, ha nem hallgatom meg ma, helyi idő szerint huszonegy órákor. De az én jelzéseimre bezzeg nem válaszolt a gazember. Nem akarta elárulni, hol az állomása. Egyszerűen kikapcsolódott. Hát hogy vegyen komolyan egy ilyet az ember?

– Verd ki a fejedből, ne foglalkozz vele. Biztos megint valami szélhámos akarja kicsalni a jutalompénzt. Ma este fogadás lesz a követségen. Ott jó italokat adnak, s végre eszünk valami rendeset. Megcsömörlöttem már a mi konyhánktól. A hajószakács nemigen erőlteti meg magát annak tíz-egynéhány embernek a kedvéért, aki velünk együtt itt maradt a hajón. Végre más emberek közé kerülünk. Még szerencse, hogy a kimenő egyenruhánkat itt tartottuk. Meglásd, jót tesz egy kis változatosság. Itt az ember akarva-akaratlan, folyton visszatér gondolatban ehhez a szerencsétlen esethez. Pedig úgyse tudunk kieszelni semmi okosat.

Elhallgattak. Nézték a lemenő napot, mely utolsó sugaraival bíborvörösre festette a város fölé emelkedő Corcovado-hegy csúcsát. A hajó, mivel nem húzta le több ezer tonnányi súlyával a zsiradék, a fűtőanyag és az ivóvíz terhe, magasabban állt a szokottnál, s ők ketten a felső fedélzetről nézték a messze, félkörívben fehérülő strandot. Csak úgy nyüzsögtek rajta az emberek. Aki csak élt és mozgott, sietett megmártózni a tengerben, mikor végre alábbhagyott a nappali forróság. Elhallgattak a gyárok, elnémultak a légkalapácsok a dokkokban. A kikötő hamar elnéptelenedett.

A kihalt parton egyszerre csak megjelent egy motorbicikli. A hangja messzire hangzott. Aztán a motor elhallgatott, egy pillanattal később pedig berregni kezdett a telefon.

– Ki az ördögnek támad kedve ilyenkor beszélgetni? – dörmögte Thor, és kelletlenül leballagott a napsütötte hídról a fülledt rádiósfülkébe.

– Rádiós! – kiabálta a mikrofonba az alsó fedélzetről a telefonbeszélgetéshez nem szokott, rekedt matrózhang. – Valami fiú követelődzik itt. Idevalósi lehet, mert egy szavát sem értem, kézzel-lábbal magyaráz valamit, folyton azt hajtogatja, hogy „captain”. Mondom neki, hogy nincs itt az Öreg, ő meg nem érti, egyre csak a magáét hajtja. Valami füzettel hadonászik az orrom előtt, nagyon idegesít, rúgjam ki, vagy...

– Jöjjön fel – parancsolta Thor, és lemondóan vállat vont. – A hűtőszekrénygyárból vagy a sörfőzdéből küldhették. Ezek a legrosszabbak. Majd én gyorsan lerázom. De hát nem látja, hogy üres a hajó? – tette hozzá mérgesen.

Jelentéktelen külsejű, hanyagul öltözött, alacsony fiú állt előtte, nagy, sötét sörénye rendetlen fürtökben hullott homlokába. Orrán szarukeretes, jókora pápaszem. Nem lehetett több tizenhét-tizennyolc évesnél. Hóna alatt vastag füzetet szorongatott.

– Melyik a kapitány önök közül? – kérdezte jó angolsággal.

Thor habozás nélkül rábólintott.

– Miről van szó? És kihez van szerencsém?

– Fernando Ruiz vagyok, de ez a név úgysem mond önnek semmit, kapitány úr. Lelkes rádióamatőr vagyok, több éve megvan már a hivatalos engedélyem, mint egyik legfiatalabbnak az itteniek közül. Ma reggel táviratot kaptam egy dél-afrikai barátomtól. Azt kéri, közöljem önnel, a lehető leghamarabb az alábbi – számomra érthetetlen – szöveget. Vártam, hogy elmondja még egyszer, miről van szó, hogy megmagyarázza, ő azonban csak sürgetett. Azt *is* mondta, hogy életbe vágóan fontos ügyről van szó...

„Dél-Afrika? Mit akarnak már megint a kapitánytól? Miféle új história ez? Még szép, hogy nem Ausztráliából” – gondolta kissé ingerülten Thor, s meg sem várva, míg a fiú befejezi, nyúlt a füzetért. Nyomban sejtette, hogy ez az amatőr állomás jegyzőkönyve. A legény kinyitotta az utolsó oldalnál.

– Állítólag ez a hír fontos önnek, kapitány.

Thor megszokásból gépies pillantást vetett mindenekelőtt a hívójelekre. Igen, valóban Dél-Afrikából adták le. A címzett: A *Viking* hajó kapitánya, Olaf Evanson. Rio de Janeiro.

Minden rendben volt. Olvasni kezdte a sürgönyt.

...*Varrent hidroplán elrabolta... stop... válságdíjat fiz... stop... tartsuk a kapcs... stop. hallgassátok az elrókat... stop... sisegjete... stop... Gumbó.*

„Megint valami buta tréfa” – gondolta a látszólag értelem és összefüggés nélküli szavakat tanulmányozva.

Már majdnem visszaadta a füzetet a fiúnak, mikor egyszerre csak érezte, hogy fejből lefut a vér, és egész testét kiveri a veríték.

– Sverre! – ordította –, idenézz! Az aláírásra: *Gumbó*. Hiszen ez lehet, hogy Tumbó, a mi fekete gyerekünk, *Varren* pedig nyilván Karen eltorzított neve. Hallatlan!

Lázás sietséggel álltak neki, hogy megfejtsék a sürgönyt; hogy szavanként vizsgálva kihámozzák titkos tartalmát.

– Karent egy hidroplán elrabolta – kiáltotta Sverre –, világos!

– A *válságdíj* nyilván váltságdíj. Fizessetek vagy fizettetnek, hogy gondolod? A kapcs nem kérdéses: tartsuk a kapcsolatot. De kivel?

Hallgassátok az elrókat... talán elrablókat? De mi lehet a *sisegetek*? Hopp, megvan... siessetek! Nem fér a fejembe!

Thor kábultan nézett barátjára, Sverre pedig minden szót újra átböngészett. A fiatal amatőr szeme lelkesen csillogott.

– Most már értem, miért volt annyira fontos – suttogta izgatottan. – Régóta állok kapcsolatban azzal az afrikai barátommal. Komoly fiú. Ha ő egyszer azt mondja, fontos, nem habozok. Rögtön pattantam és ideutaztam.

– Kérem, ismételje meg pontosan, honnan kapta a táviratot! – faggatta lázasan Thor.

– Dél-Afrikából, de hogy pontosan melyik helyről, azt nem tudom. Több mint fél éve találkozunk már így rendszeresen az éteren keresztül. Mindig reggel. Önála olyankor este van és a legjobb a vétellehetőség. Mindenfélét mesélünk egymásnak, már ahogy az rádióamatőrök közt szokás. Tessék nézni például az előző oldalt, itt ni! Azt mondta, elcsípett egy különös sürgönyt. Valami kezdő adta le, lassan kopogta, betűnként. Kapcsolatot beszélt meg vele másnap reggelre. És tessék, mi áll itt tovább, olvassa csak, kapitány úr:

...Baráti szolgálat... stop... sürgős tartalom...a lehető leggyorsabban eljuttatni a címzetthez... a választ csakis hozzám irányítani... stop...

Erre kérte az illető, aki Brazíliából leadta neki a szöveget, s akit ő jól ismer.

– Azt mondja: lassan? Mint egy kezdő? Ez csak Tumbó lehet. Hiszen emlékszem, hogy bánt a kulccsal. Hihetetlen! Ezek szerint Karen is, Tumbó is él!

Thor reszkető kézzel, idegesen rágyújtott. A két férfi tekintete összetalálkozott, megértették egymást, órájukra pillantottak.

– Nem fér az ember fejébe! – lelkendezett a felhevült Sverre. – Ez azt jelenti, hogy valaki elrabolta Karent, és váltságdíjat követel érte. Thor! Hányra ígért neked beszélgetést az a tegnapi gazember?

– Helyi idő szerint huszonegy órákor.

– Huszonöt perc múlva!

A fiúról megfélemedkezve szó nélkül a készülékekhez ugrottak. Az még mindig nem sokat értett az egészből, de már tudta, hogy fáradsága nem volt hiábavaló, hogy a hírtől, amit hozott, emberek sorsa függ.

Thor és Sverre kapkodva ellenőrizték a készülékeket. Tudták, nincs bennük hiba, kifogástalanul működnek, de biztosak akartak lenni a dolgukban.

– Ha reggel kapta a sürgönyt, kolléga úr – fordult Thor a fiúhoz, aki a megszólítás hallatára fülig vörösödött –, miért tékozolt el annyi órát?

– Nem Rióban lakom, messziről kellett jönnöm motorbiciklivel. De nagyon siettem. Az önök *Vikingjét* sem volt könnyű megtalálni. Kétszer kidobtak a kikötői kapitányságról, szóba sem akartak állni velem. Egész nap az, utasmólókat jártam. Most mondta csak egy kikötői munkás, hogy ha a *Vikinget* keresem, az biztos az a nagy bálnavadászhajó az öböl túlfelén. Akkor meg a vámosok akadékoskodtak, és nem akartak áteresztetni. Faggattak, miért megyek. Magyarázatot követeltek. Nem használt se kérés, se könyörgés. Megmakacsolták magukat, fontoskodtak, fitogtatni akarták a rangjukat. Én meg persze nem árulhattam el, hogy miről van szó. A rádióamatőröknek nincs joguk megadott címre sürgönyt továbbítani, ez a postahivatalok feladata.

Én azonban megértettem, hogy az afrikai kolléga meg akarta kerülni ezt az utat, azonkívül tudta, hogy rajtam keresztül gyorsabban jut el a címzetthez a hír. A rádiós barát kérése szent dolog. Kicsit még vártam, aztán mikor a vámosok beszélgetésbe merültek, egy teherautó fedezéke alatt átugrottam a kapun.

– Ön talpig férfi! – Thor feszülten nézte az óramutatót, mely könyörtelen lassúsággal ugrott másodpercről másodpercre. Sverre elismerően gondolta, mennyi vesződtséget vállalt ez a fiú, hogy kézbesítsen egy számára érthetetlen hírt, ők pedig már az újabb jelentkezőt se akarták meghallgatni. Lehetséges, hogy Angus és Hansen azért húzták-halasztották annyira az utazást, mert még mindig hittek az elveszettek megkerülésében?

A fiú csak úgy falta szemével az ultramodern készüléket. Nyilván szent esküvel megfogadta magában, hogy valamikor ilyenén fog dolgozni ő is.

Pontosan abban a pillanatban hallották meg a hívójelet, amikor a percmutató a tizenkettesre ugrott. Thor villámgyorsan visszajelezte a vételt.

– *Barátaim* – kopogta valaki, ám a kérdésre – „Mi a neve a rádióállomásoknak?” – megint csak nem válaszolt –, *átkapcsolok hangos adásra.*

A morzeábécé jelzései hirtelen megszakadtak, a fülhallgatókban csend lett. Thor és Sverre finoman elcsavarták a gombot.

– Halló, *Viking*, halló, *Viking*! Hallanak bennünket? – Elmosódó, távoli férfihang volt.

– Növeljék a hangerőt – jelezte gyorsan Thor.

– Halló, *Viking* – a kétségkívül idegen kiejtéssel beszélő hang most tisztábban csengett. – Jól figyeljenek!

S a következő pillanatban a két férfi szíve hevesen megdobbant, mert a fülhallgatókban egy ismerős, magas hang szólalt meg.

– Itt Karen, itt Karen, apámmal akarok beszélni!

– Elég... – szólt közbe a férfihang.

– Karen kisasszony, drága, kedves Karen, édesapád most nincs itt, hazautazott, de mondj el mindent, és mi értesítjük. Megőrülök örömben. Jól vagy? Egészséges vagy? Hogy érzed magad? Mi történt veled?

– Jól vagyok. Tumbó... – a kislány itt elharapta a szót. Minél hamarabb vissza szeretnék térni apámhoz... – újra csend lett, mintha valaki megakadályozta volna a további beszédet. Vagy talán sírt? Igen, alighanem sírt.

– Tegyetek meg mindent, amit kívánnak. Amit kérnek... – javította ki. S a beszéd megint félbeszakadt.

– Remélem, most már végre elhiszik – vette át a szót a férfihang –, hogy megmentettük Evanson kapitány lányát. Borzalmas sorstól mentettük meg, ő maga fogja ezt elmesélni önöknek. Most a mi kedves vendégünk itt, és gondosan vigyázunk rá. Haja szála sem görbül. Mihamarabb át szeretnénk őt adni édesapjának, természetesen miután megtérítette a kisasszonynak nyújtott segítség költségeit. Nem volt könnyű dolgunk. De a kapitány úr egy hét leforgása alatt nyilván képes lesz majd átutalni számunkra háromszázezer dollárt, ami a kiadásainkat tekintve, igazán csekély összegnek mondható. Egy feltételünk van csupán: ha a lányt épségben, egészségben akarják viszontlátni, nem tudatják a dolgot senkivel. Ez abszolút feltétel. Mi a magunk részéről betartjuk a megállapodást. Három nap múlva ugyanebben az órában a legnagyobb örömmel lépünk önökkel újból kapcsolatba. Akkor megbeszéljük pontosan, mit kell tenniük, mikor és hogyan.

– Hol lesz a találkozás? – tört ki izgatottan Thor.

– A részleteket később közöljük – a dallamos férfihang igen határozottan csengett. – Azt hiszem, felesleges megismételnünk, hogy ami itt elhangzott, titok. A lány érdekében. Ellenkező esetben nem felelünk az életéért. Tehát három nap múlva, ugyanebben az időpontban.

A fülhallgatóban beállt csendet csak egy távoli automata állomás zúgása, pattogása, egyhangú búgása zavarta. Mindketten egyszerre állították le a pergő magnószalagokat. Sverre letörölte homlokáról a verejtéket. Karen tehát él... Amit Tumbóról mondott, érthetetlen volt. Nem valószínű, hogy együtt vannak. A várakozás sok heti gyötrelmei után – Karen él. Hihetetlen! Thor összeráncolt szemöldökkel latolgatott minden egyes elhangzott szót.

– Azonnal értesíteni kell a rendőrséget! – kiáltotta elfúló hangon az ifjú rádióamatőr.

– Semmiképp! – vágta rá a másik kettő.

– És önnek is hallgatnia kell, kolléga úr, meg kell esküdnie, hogy lakatot tesz a nyelvére, és még csak nem is pissen senkinek erről a beszélgetésről. Mint a levéltitok megőrzése, olyasféle titoktartás ez, és kötelez minden rádiótávírást. Hallhatta, mivel fenyegetődznek – Thor hangja komolyra fordult. – Biztosan be is váltják a fenyegetést, ha nem hallgatunk.

– De én igazán... én mindent, de mindent megteszek, amit csak kívánnak tőlem, én...

Thor nyugtalanul órájára pillantott.

– Azonnal értesítenünk kell az Öreget.

– Hát nem ön a kapitány? – képedt el a fiú idegesen.

– Ez most mellékes. Evanson kapitány még ma Norvégiába repül. Nem egészen két óra múlva indul a gépe Londonon át Oslóba. El tudunk-e kapni egy autót vagy taxit? Milyen messze van innét a repülőtér?

– Az egyiküket el tudom vinni a motorommal, félóra ott leszünk – ajánlkozott a fiú.

– Induljunk! – Thor csaknem szétroppantotta csontos kezével a vékony ujjakat, s maga után húzta a fiút lefelé a meredek hágcsón.

AZONNAL VISSZA KELL JÖNNIE A HAJÓRA, KAPITÁNY!

Thor hökkenten nézte a repülőtér hatalmas, üvegezett várócsarnokát, a soknyelvű, zsidongó tömeget. Hosszú sorok álltak a tucatnyi elkerített résznél, melyek fölött fényfeliratok villogtak: Montevideo, Santiago, Dakar, New York, Lima, Havanna, Párizs.

Hol lehet London?

Végre megtalálta a csarnok túlfelén, átfurakodott a tömegben, s helyben volt. Tekintete ösztönösen Evanson kapitány görnyedt alakját kutatta. „Azt hiszem, nem fogok ráismerni civilben” – gondolta kétségbeesve, mert hiszen most minden perc, szinte minden másodperc aranyat ér.

Nem, teljesen biztos, hogy a kapitány nem volt a bejárathoz tolakodók közt, sem a poggyászokat mázsáló pultoknál. A távírász durván áttört a tömegben, s mind nyugtalanabban figyelte a felíratos képernyőket. Mikor végre Londont felfedezte, a repülőgép huszonhárom órára jelzett indulási ideje – fentről a harmadik volt a sorban – most egyszerre csak az első helyre ugrott. „Nem érem utol! – Elrepül! – Thort elfogta a rémület. – Az katasztrófa lenne. Hogy magyaráznám meg azoknak a banditáknak, hogy várniuk kell?” Biztosra vette, hogy azok is minél hamarabb le szeretnék zárni az ügyet.

A csarnok általános kavargását még fokozták a hangosbemondók, melyek szinte percenként adtak hírt valamelyik gép leszállásáról vagy indulásáról. Néha utasokat szólítottak név szerint, s kérték, hogy az illető azonnal intézze el a formalitásokat. Thor fülelni kezdett.

– Az SAS légitársaság ezerháromszázhuszonkettes gépe Dakar–London–Oslo útvonalon indulásra kész – hallotta, s mint a vadmacska, ugrott az egyenruhás fiatal lányhoz.

– Ilyen későn? – pillantott rá szemrehányón a lány. – A többi utas már a fedélzeten van. A gép megkezdte a startkört.

– Nekem feltétlenül találkoznom kell valakivel, aki azon a gépen utazik.

– Már késő!

– De ez az ügy nem tűr halasztást! Létkérdés!

A nagy, fekete szempár figyelmesen nézett a verejtékben úszó, felhevült arcra. A férfi hangjában volt valami riasztó. A lány pillanatnyi habozás után egy ajtóra mutatott, melyen négy nyelvű felirat hirdette: „Belépni tilos!”

– Ott a telefon, kérem, tárcsázza a huszonkettő-huszonkettőt. Az ellenőrzőtorony száma. E pillanatban már csak nekik van kapcsolatuk a géppel.

És Thor kénytelen volt megint elmagyarázni valakinek, hogy élet-halál kérdéstről van szó, hogy könnyöregve kéri, tudassák a lehető leghamarabb Evanson kapitánnyal, hogy...

Valaki végre megértette.

– A gép már a kifutópályán halad. Kérem, azonnal jöjjön fel hozzánk a liften. Utolsó emelet. Utasítást adok, hogy beeresszék. Az SAS-gépet már csak néhány percig tudom feltartóztatni, nem tovább. Kérem, siessen.

– Mister Evanson! Mister Evansont kérik a pilótafülkébe. Mister Evansont kérik a pilótafülkébe. Fontos ügyben. Mister Evansont...

A légikisasszony kedves hangja betöltötte a hatalmas repülőgép belső terét, de kellett néhány pillanat, amíg a kapitány felfigyelt rá. Oly közönyös volt minden iránt, hogy jóformán se látott, se hallott, csak szomorúságával viaskodott örökké.

„Mi az ördögöt akarhatnak tőlem? Még itt se hagynak nyugton?” – gondolta fanyalogva. Súlyos élményt jelentett számára magányosan indulni Oslóba, de nem várhatott tovább. Ez az utazás a végső vereség, a végső lemondás volt. Rettegve üzte el magától a gondolatot, hogy üres házba fog belépni. Lassan kicsatolta derekán a szíjat, felállt, és lassú léptekkel indult a több tucatnyi karszék közti hosszú átjárón a pilótafülke felé. A százhusz utas közül többen kíváncsi szemmel fürkészték a gondterhelt arcú férfit. Mások türelmetlenül méregették, mert dühösesek voltak, hogy miatta késik az indulás.

– Mister Evanson – a kisasszony kinyitotta neki az ajtót. Éles reflektorfényben fürdött a kabin, s a két pilóta már a kormánynál ült. Egy fiatal, húsz-egynéhány éves férfi odanyújtotta neki a mikrofont és a hallgatót.

– Valaki mindenáron beszélni akar önnel, kapitány úr. Rpppant sürgős dologról lehet szó, mert feltartóztattak bennünket.

– Tessék! – mondta kurtán a kapitány.

Még mindig nem fogta fel, ki zaklatja és milyen ügyben.

– Karen! – hallotta egyszer csak Thor izgalomtól eltorzult hangját. – Karen él! Megkerült és él, kapitány úr!

Nem hitt a fülének. Hosszan hallgatott, elállt a szava, mintha nem értené, amit a távírász mondott neki.

– Ismételd meg! – nyögte ki végül fojtott, elfúló hangon.

– Karen életben van, megtalálták. Kapitány úr, azonnal vissza kell térnie a hajóra.

– Biztos vagy benne, Thor? Nem egy újabb hamis riadó?

– Él! Saját fülemmel hallottam a hangját! Magnószalagon rögzítettem az egész beszélgetést.

Azonnal jöjjön! Várjuk!

A fiatal távírász kivette a mikrofont a feldúlt férfi ökölbe szorult kezéből.

– Jó hír? – kérdezte, s mikor nem kapott választ, barátságos pillantást vetett az öregemberre, aki szinte szeme láttára fiatalodott, noha, még egyre küzdött benne a reménnyel a kétely.

– A legjobb, amit az életben kaphattam!

A pilóta beszélt az ellenőrzőtoronnyal. Néhány kézmozdulat, és a hatalmas gép motorjai elhallgattak. A betonon már gurult feléje a motoros toronylépcső.

– Teljes szívemből köszönöm önöknek! Megkerült a lányom! Hetekig tartó keserves gyötrelem és kétségbeesés után. Végre viszontláthatom! Talán már nem is soká. Még egyszer köszönöm! – Evanson maga sem tudta, mit beszél, még mindig félt elhinni a hírt.

– Hölgyeim és uraim! A kapitány kis figyelmet kér. Csekély késéssel indulunk. Az egyik utasunknak vissza kell térnie Rióba. Kérjük, maradjon mindenki a helyén becsatolt szíjakkal.

A légikisasszony meleg, dallamos hangja lecsillapította a felzaklatott kedélyeket, hiszen az utasok nem értették, miért állnak le egyszer csak a motorok.

– Kikeressük a poggyászatát? – kérdezte némi ijedtséggel a kisasszony, s megkönnyebbülten hallotta a választ:

– Nem, nem szükséges! Hadd repüljön csak Oslóba.

Evanson kapitány pár pillanatra megtorpant a repülőgép ajtajában, mintha félne kilépni. Mintha félne, hogy az épp csak feléledt remény megint hiúnak bizonyul.

KEMÉNY FEJED VAN, FIAM

Figyelt, fülelt, moccani sem mert. Az áthatolhatatlan sötétben, mely mindenfelől ránehezedett, semmit sem látott. Hiába meresztette a szemét, még a legközelebbi fák és bokrok körvonalait sem volt képes kivenni. A dzsungel zajaiból megpróbált elfogni egy idegen hangot. Hiába. Mégis biztosra vette, hogy az ösztöne nem csalja meg, idegen van a közelben. Érezte a jelenlétét. Milyen közel lehet? Nem tudta. Kis idővel előbb széthúzott, ágak lassú, óvatos neszezését hallotta, s esküdni mert volna rá, hogy nem képzeleg. A zaj nem állattól eredt. Csak egy feléje lopódzó ember adhatta ezt a hangot. Valaki, aki tud róla, és rajta akar ütni. Ellenség.

Tumbó ijedtében megfélemedezett a kimerültségéről. Ijedtség volt vagy tán harci ösztön? „Szerencse, hogy mezítláb vagyok” – villant át agyán. Három nap óta most először áldotta a pillanatot, mikor úgy döntött, mégsem tér vissza az erkély alá a saruért, amelyet Gomez adott neki az útra. Az eltelt három nap alatt véresre sebezte a lábát, de e percben mintha eltűnt volna a fájdalom. Éhséget, szomjúságot sem érzett. Semmit, csupán a pusztá félelmet, hogy nem jut vissza a világítótoronyba Gomezhez, nem számol be neki Karenről. Miért is esküszik össze ellene mindig minden?

Hideg futott végig a hátán, ahogy felidézte a lidércnyomásos, elmúlt napokat. Minden pillanat új veszélyt hozott. A birtok emberei szüntelenül cserkésztek az erdőben. Itt-ott lövés dördült. Mivel magyarázható ez a veszett hajsza? Gyanút fogtak talán, hogy nem közönséges tolvajjal van dolguk? A lovasoktól nem kellett komolyan tartania, hiszen a lábdobogás idejekorán elárulta közeledésüket. De ki ez a magányos, gyalogos üldöző? S miért nem veti rá magát? Miért nem világít rá lámpásával? Miért nem lő?

Tumbó valahányszor meghallotta a gyanús zörejt, még mélyebben vetette be magát a sűrűbe. És várt. Háttha mégiscsak képzelődik? E kérdésre a borzongató félelem hatása alatt nem bírt válaszolni. Még a kutya sem volt mellette. Keserűn gondolt arra, hogy a hú barát magára hagyta. Vajon miért? Előző éjjel, mikor akaratlanul mély álomba zuhant, a kutya elrágta a pórázt, és megszökött. Mi oka lehetett? Ha most együtt lennének, mindjárt könnyebben érezné magát, nem félne a láthatatlan ellenségtől.

És újra az az alig hallható ágropogás!

Képzelete felidézte a négervadászatok legvadabb képeit. Ilyenekről meséltek az öregek a Jóreménység fokánál. A kínzásokról, melynek alávetették az elfogottakat. Úgy igazán sosem hitt ebben, de most úgy érezte: teljesen védtelen. Ha nem gondolt volna Karenre, már üldözője kezére adta volna magát.

A nesz megisméltódott, ezúttal jobb kéz felől. Tumbó kinyújtott kézzel a lehető leggyengédebben széthajtotta maga előtt az ágakat, majd görnyedten futott néhány lépésnyit az ellenkező irányba, s mozdulatlaná dermedt. Attól félt, szívének hangos dobogása fogja elárulni.

Üldözője tapasztalt erdőjáró lehetett. Nem volt idegen számára a dzsungel, minden zajt meg tudott különböztetni. Tumbó érezte, hogy a másik irányt változtat, és lassan feléje tart.

Nem bírta tovább ezt a feszültséget. Minden érzéke veszélyt jelzett. Biztosan egyike azoknak, akik már három napja vadásznak rá. Nem marad más hátra, mint megint csak a menekülés. Bízott hosszú lábában. Nekilendült, mint a macska. Nem törődött már a talpa alá került ágak ropogásával, sem a tüskékkel, sem az arcát, karját ostorzó gallyakkal. Nyitott szájjal, zihálva

rohant a tisztás szélén, nem hederítve semmire. Nem hallotta ellenségét, se semmi mást, csupán fejében a vér lüktetését.

Villámgyorsan rohant, de közben elkeseredve, dühösen érezte, hogy hamarosan elhagyja az ereje, nem bírja tovább. Lassított. „Alighanem sikerült kicsúsznom a keze közül!” – gondolta megkönnyebbülten. Ám e pillanatban egyszerre csak úgy rémlett neki, az ellenséges kéz vállára nehezedik. Egy csapdába esett vad fojtott kiáltásával hirtelen elhajolt, majd előrevetette magát. Rohant, mintha minden eddigi világrekordot túl akarna szárnyalni. Karen! Csak ez a név adott neki erőt.

Nem tudta volna megmondani, meddig tartott a kétségbeesett hajsza. Órákig, percekig vagy tán csak másodpercekig? Végül is nem ő lassított, hanem a lába tagadta meg az engedelmisséget. Mikor kiért egy nagyobbacska tisztásra, sötétséghez szokott szeme vagy tízlépésnyire egy hatalmas, fekete alakot látott. Menekülésről szó sem lehetett. Minden erejét összeszedte, és nekiugrott az üldözőnek. Feje faltörő kosként öklelt a párnás, puha hasnak. Fájdalmas ütközés volt. Mindketten a földre zuhantak. Elsőnek a kábult fiú tápázkodott föl. Már ugrani készült a bokrok közé, de a ledöntött férfi szájából felszakadt szitkozódás visszatartotta. Ezért csak pár lépést tett, lekuporodott, és figyelmesen várt.

– Tumbó! – hallotta egyszer csak a fojtott, ámult suttogást.

A világ végén is felismerte volna.

– Kemény fejed van, fiam. Akár a kő! – nyögte a toronyőr, lassan kászolódvá és sajtó gyomortájékát dörzsölgetve. – Szerencséd, hogy nem kaptam el a torkodat. Biztosra vettem, hogy valaki azok közül, akik téged hajkurásznak. De hát micsoda szemed van, hogy nem ismertél rám?

– Gomez! Meghaltam a félelemtől – mentegetődzött elképedve Tumbó, de még mindig alig bírt felocsúdni. – Eltévédtem, az a galád kutya faképnél hagyott.

– Nem igaz. Hozzám jött, a világítótornyba. Segítségért, mint első ízben. Most otthon hagytam, sehogy sem hagyta magát odakötni, ugrált, mint az örült, végül vaslánccal kötöttem ki, mert a szíjat elrágta volna. De a viselkedéséből megértettem, hogy baj van veled, és elhatároztam, hogy utánad indulok és megkereslek. Azt hittem, félholtan heversz valahol vagy tán holtan, te meg itt a bolondját járattad velem. Hm! Alig élek. Honnan tudhattam volna, hogy így tudsz surranni? Bátor gyerek vagy, fiam, és tudsz harcolni. Ez derék dolog. De szerencséd, hogy nem közülük akadt utadba valamelyik! Csak úgy nyüzsögnek a környéken. Két állig felfegyverzett lovas egészen a tornyomig eljutott. Barátságosan fogadtam őket. Egy pohár bor mellett mindent kivallottak nekem. Nagy jutalom vár arra, aki megtalál, fiú. Élve vagy holtan, érted? Nem akarlak ijeszteni, de ahogy lerészegedtek, már eltervezték, hogyan botoznak majd meg, s hogy futtatnak a ló után, odakötözve, azon a negyven vagy hány kilométeren át. Banditák ezek, terheli már egy s más a lelkiismeretüket. Ahogy meghallottam, mit beszélnek, ahogy megpillantottam a ziháló, a rohanástól teljesen kifulladt kutyát – lélekszakadva futhatott, mert ahogy hörbölni kezdte a vizet, attól féltem, kiissza az egész csermelyt. Gondoltam: nagy bajban lehetsz, s nyomban útnak eredtem, hogy megkeresselek. Te meg így elbántál velem, fiam – nyögdécselt az öreg fájó hastáját nyomogatva.

– Bocsáss meg! Karen az haciendán van! Hallottam a hangját – hadarta Tumbó lázasan. – Nem lehet más: norvégül szitkozódott. Ez ő. Mihez fogunk most, Gomez?

– Én is tudok róla, hogy ott van, sőt magam is hallottam a kis barátnőd hangját.

– Hogyhogy? – fakadt ki a fiú.

– Azt, hogy a lány az haciendán van, a lovas pásztoroktól tudom. A hangját meg... a fülhallgatómban hallottam. Igen, igen. Szavamra mondom, hallottam. Nagyon bájos hang. A

Viking távirászához intézett néhány mondatot. Angolul. Valami ilyesfélét: „Egészséges vagyok, semmi bajom. Mindent tegyetek meg, amit kívánnak. Várok.” Aztán azok kezdtek beszélni. Jókora váltságdíjat követelnek. „Ha Evanson kapitány épségben akarja viszontlátni a lányát, sietnie kell. Nekünk nincs sok időnk. Minden késedelmet drágán fog megfizetni.” Így fejezték be a beszélgetést.

– És rólam? Rólam nem szólt egy szót se?

Tumbó hirtelen elhallgatott, elkomorodott. Úgy érezte: felesleges lett. A kapitány megfizeti a váltságdíjat, magával viszi a lányát, elhajóznak Norvégiába. Ő már senkinek se lesz fontos, őt már senki se fogja keresni. Karen boldog lesz, hogy végre szabad, kisebb gondja is nagyobb, mint hogy Tumbóra gondoljon.

Gomez, mintha csak olvasott volna a fiú gondolataiban, megértette szomorúságát.

– Ne aggódj, fiam. Nem feledkezik meg rólad az a lány. De először is ki kell szabadítanunk őt a banditák karmaiból, még mielőtt baja esne. És ezt nekünk kell végrehajtanunk, nem másnak. Érted? Ezek nem fogják kiadni a lányt semmi körülmények közt. Túl sokat tud már róluk, megjegyezte az arcukat, ismeri a rejtekhelyüket. Attól félnek, hogy kapitány Norvégiából is értesítheti az itteni hatóságokat, hogy vegyék üldözőbe őket. Az ígéret, miszerint a váltságdíjért kiadják a lányt az apjának, hazugság. Biztosra veszem, hogy ezek nem közönséges kis csempészek, hanem valami nemzetközi bünszövetkezet. Fortélyosak és féltik a bőrüket. Veszedelmes alakok. Csak mi menthetjük meg a lányt. A barátaid a *Vikingen* bizonyára megkapták már a táviratodat.

– Az enyémet? – ámult el a fiú.

– Az ám. A te nevedet írtam alá. Az a dél-afrikai rádiós fiú pedig, aki nem sokkal idősebb nálad, szentül megfogadta, hogy a riói barátja személyesen viszi fel a hajóra a sürgönyt. És nem kétlem, hogy betartja a szavát. A rádióamatőrök olyan emberek, akik sok jó cselekedetre képesek. És a szavukat mindig tettere váltják.

– Menjünk vissza, Gomez, a világítótoronyba. Nem lehet nagyon messze ide. Életemben először tévedtem el. Fogalmam sincs, hol vagyunk. Gyerünk gyorsabban! Most azonnal le kell hallgatnod az adásokat, mindent tudnunk kell! – Tumbó oly izgatott lett, hogy még fáradságáról is megfeledkezett.

– Te nem léphetsz be a toronyba, fiam.

– Miért? – hangjában kétségbeesés csengett.

– Mert azok a fegyveresek megmakacsolták magukat, és néhány napig ott maradnak. Szemmel akarják tartani a környéket, nem bukkan-e fel a kis fekete tolvaj. Nem tagadhattam ezt meg tőlük, nehogy engem is gyanúba fogjanak. De azért némileg én is lóvá tettem őket, Otthagytam nekik néhány flaska jó erős, öreg bort. Olyan az, akár az altató. Garantálom, hogy horkolni fognak. Téged, fiam, elbűjtatlak a fészkerben, ott, ahol az aggregátor áll. A gép mögött kényelmes hely van, ott nyugodtan ellehetsz holnap. Éjjel meg elmégy Anselmóhoz, tudod, aki tíz kilométernyire lakik tőlünk, és mindenről tud. Hiszen ő vezetett bennünket a kis barátnőd nyomára. Most is segíteni fog.

– Gomez, mondtam már neked, hogy Karen nem az én „kis barátnőm”.

– Ha nem az, hát majd az lesz, ezt én mondom neked, fiam. Indulj előre, én alig bírom összeszedni magam, úgy kikészítettél. No de az a fő, hogy szerencsésen megtaláltuk egymást.

NINCS JOBB NYOMKERESŐ, MINT AZ ERDEI EMBER

– Ébredj már, térj magadhoz, fiam! Kelj fel!

Alighogy Gomez – nagy ívben megkerülve a világítótornyot – bevezette a fészerbe, ahol az aggregátor állt, Tumbó az utóbbi napok erőfeszítéseitől teljesen elcsigázva, mint a zsák, dőlt végig a földön, s azon nyomban elaludt. Álma oly mély volt a deszkaválaszfal mögötti rejtekben, petróleumoshordók és olajoskannák közt, hogy se a szólongatásra, se a rázásra. nem ébredt. Már úgy tűnt, semmilyen emberi erő nem képes kiragadni őt az öntudauanság ama szakadékából, ahová zuhant.

Gomez szánakozva nézte a kétségbeesést tükröző, beesett arcot.

Sajnálta kiszakítani szegény fiút a jótékony álmól, de kénytelen volt. Új feladat, új erőfeszítés várt Tumbóra, nem maradhatott itt tovább.

Gomez tudta, nem babra megy a játék, mikor a világítótornynál megjelent a két állig felfegyverzett ember. Nem voltak valami beszédesek, egy szót sem bírt kihúzni belőlük.

Gyanakodva és kíváncsian szemügyre vettek mindent, őt meg alaposan kifaggatták. Még a kutyáról is kérdezősködtek. Tudni akarták, mindig láncon tartotta-e az utóbbi időben.

Mikor Gomez a fiú elbűjtatása után felment a maga szobájába, a kutya nyilván megérezte ruháján Tumbó szagát, és boldog csaholásba kezdett. Alig lehetett lecsillapítani. Úgy tetszett, rögtön megszólal a nyugtalan szimatolás közben. Rángatta vastag vasláncát, követelte, hogy engedjék a fiúhoz. Még csak ez hiányzott! Tumbónak a lehető leghamarabb kereket kell oldania. Látni való volt, hogy a keresés folyik, hogy valakinek ugyancsak érdekében áll elkapni ezt a fiút.

Gomez csak abban nem volt biztos, hogy élve vagy...?

A toronyőr megint Tumbó fölé hajolt, szemébe világított, s amikor ez sem használt, fülébe kiáltott.

– Karen beszélt! Megint hallottam a hangját!

Még be sem fejezte, a merev test egyszeriben föléledt. Tumbó, mintha valamilyen hatalmas erő rántotta volna őt, fölült. Kis ideig még öntudatlanul, kitágult szemmel bámult barátja arcába.

– Karen? Hol van Karen?

Az öregember, ki sok mindent látott s tapasztalt már hosszú élete folyamán, egy árnyalatnyi irigységgel gondolta: „Hej, de nagyon szeretheti azt a lányt!”

– Ide figyelj, fiam, de jól figyelj rám. Ma egy kicsit későn kapcsoltam be a készüléket. Karen válaszolt az édesapja kérdéseire. Angolul. „Milyen jó, hogy hallom végre a hangodat. Jó dolgom van itt, de szeretnék már minél hamarabb veled lenni.” Azt hiszem, ennyi volt az egész. Azok a banditák pedig rögtön utána megkérdezték a kapitányt, készen áll-e a lánya fogadására. Azt mondták neki, négy nap múlva egy kisebbfajta hajóval fusson ki a tengerre, s induljon el dél felé a part mentén, kétszáz mérföldnyire a szárazföldtől. Két nap múlva ugyanabban az időben újból kapcsolatot létesítenek vele.

Gomez mindezt gyorsan, egy szuszra mondta. Csak egyről nem számolt be – mert ugyan mire lett volna jó –, arról, hogy Karen hangját magnószalagról forgatták le. Nyilván attól féltek, hogy elárul valamit, vagy hogy norvégül kezd beszélni.

– Többre nem emlékszem. Nagyon rossz volt a vétel. Egy másik beszélgetésem is volt – tette hozzá gyorsan. – Hívott az afrikai amatőr, akivel te vetted fel először a kapcsolatot. Visszaigazolta, hogy a hír, amit küldtél, eljutott a kapitányhoz, sőt még azt is kérdezte, közölheti-e vele a helyet, ahonnan a táviratot küldted, megmondhatja-e neki, hol vagy. Mert azok ott kérik tőle, faggatják minden alkalommal. Tudni akarják, ki mentett meg benneteket, mi történt veletek annyi ideig, miért nem vagytok együtt. Mindent akarnak tudni rólad is, fiam.

Tumbó szeme felcsillant a sötétben.

– Biztos ez?

– Ez állt a bálnavadáshajóról érkezett táviratban, én csak megismételtem neked. Kértem azt az afrikait, hogy egyelőre semmilyen adatot ne közöljön velük, annyit mondjon csak, hogy megvagy épségben, egészségben. Megbeszéltem vele, hogy mindennap jelentkezem nála. Te azonban, fiam, nem maradhatsz itt tovább. Egy pillanatig sem. Az az ördögadta eb bármelyik pillanatban eltépheti a láncát, iderohanhat a búvóhelyedhez, és felverheti a házat, Vagy valamelyik a kettő közül, akik itt vizslatnak nálam, elkezd matatni a fészkerben. Nem maradhatsz itt! – ismételte határozottan, mikor látta, hogy a fiú ösztönösen tiltakozni akar. – Ahogy megmondtam már előre: elmegy a barátomhoz. Tíz kilométer ide, északnyugat felé. Ott aztán senki sem fog keresni. Csak ne térj le az ösvényről, fiam, minden lépésnél ügyelj az ingoványra. Nem egy embert nyelt már el. Pirkadatra odaérsz, akkor figyelmesen kövesd a fatörzsekbe vájt rovátkákat, a földtől a harmadik ág fölött van mindig, aztán...

– De ott én nem fogok tudni semmiről! – szakította félbe hevesen Tumbó. – Gomez, hiszen ez lehetetlen! Én nem bírom ki! Tudnom kell, hogy mi van! Magad mondtad, hogy csak mi ketten, te meg én menthetjük meg Karent – folytatta izgatottan. – Kitelik tőlük, hogy felveszik a váltságdíjat, de őt nem adják vissza! Kérlek szépen, ne kívánd, hogy elmenjek innét!

Az öreg gyengéden megsimogatta a fiú kócos üstökét.

– Mindenről tudni fogsz. És szükség is lesz rád, fiam, éppannyira, mint eddig.

A deszkafal mögül idevilágító villanykörte gyér fényében a fiú elképedve látta, amint Gomez egy zöldre festett kis hengerből kihúz egy hosszú teleszkópantennát. Szíve boldogan megdobbant. Hiszen jól ismerte az ilyesfajta adó-vevő rádiótelefonokat. Hasonlókkal jártak a rendőrök a Jóreménység fokánál. Meg némely katonák. És a fehér fiúk és lányok is vittek magukkal ilyen készülékeket a jachtra – ez jó mulatság volt –, hogy beszélgethessenek a parton maradókkal. Ő pedig mindig irigyelte őket.

– Ide figyelj, fiam. Nézd, így kell bekapcsolni, így meg ki – oktatta az öreg. – Vételnél ezt feltolod, adásnál le. Az akkumulátora frissen van töltve, ha takarékoskodsz vele, tíz napig is kitart.

Tumbónak torkán akadt a szó. Tehát Gomez arra számít, hogy esetleg már tíz nap múlva... Végiggondolni sem merte, megkérdezni is félt.

Harsány, türelmetlen csaholás csapott a fülébe távolról.

– Ez a bestia alighanem érzi, hogy itt vagyok nálad – dörmögte elismerően Gomez. – Eriggy, fiam. A barátomat Anselmónak hívják, mint mondtam. Jó dolgod lesz nála. Azt hiszem, a világ összes nyelvén beszél – tette hozzá, megelőzve a fiú kérdését –, bár mindegyiken egyformán rosszul. Öreg tengerész, aki megcsömörlött az emberektől, és inkább bevette magát a vadonba. Meglásd, szót értesz vele. És még ezt is vidd magaddal.,

Tumbó csodálkozva nézte a Gomez nyújtotta tárgyat. Rózsafüzér lenne? Nem valószínű. Több helyütt megcsomózott bőrszj volt az öreg kezében.

– Anselmo bejárta a fél világot, de írni-olvasni nem tud – magyarázta a toronyőr. – De azért valahogy csak megvan enélkül is. Ezekből az én csomóimból pedig úgy kiolvas mindent, mintha hosszú levelet kapott volna. Majd meglátod, fiam. És gondold arra is, hogy engem meghallgass mindennap pontosan... Várj csak! Elfelejtettem, hogy nincs órád. Mondd meg Anselmónak, hogy három órával naplemente után be kell kapcsolnod a készüléket. Ő majd észben tartja, és szól neked.

– Észben tartom én magam is – méltatlankodott Tumbó. Nem nagyon égett a vágtyól, hogy újból magányosan vágjon neki a dzsungelnek, de belátta, Gomeznek igaza van.

Mikor hátán a nagy zsákkal s övén az odaerősített rádiótelefonnal kilépett a fészerből, az öreg toronyőr hirtelen megállította.

– Hogy el ne felejtsem: aztán meg ne rémülj, mikor meglátod. Úgy fest, mint egy zsvány, de aranyszivű ember. Úgy bízatsz benne, mint bennem,

Jól tette Gomez, hogy figyelmeztette. Órák hosszat tévelygett Tumbó a mocsaras vidéken, ahol bármely óvatlan lépés a halált jelenthette, mikor a hosszú, fárasztó menetelés után megtalálta végre a sűrűségben az alig látható kis kunyhót. És ekkor hirtelen egy óriás alak termett előtte, mintha a földből nőtt volna ki. Puskát tartott a kezében, csöve egyenest a fiú mellének szegezve. Hosszú, csimbókos-bozontos haj hullott széles vállára; egybefolyt borostás arcával, melyből fürge pillantású, éber szempár nézett a világba. Izzadt, nyitott inge, melyen egy gomb se volt, szabadon hagyta sűrű szőrrel borított, boltozatos mellkasát. Fakó rövidnadrágját egy ócska, kimustrált nyakkendővel kötözte derekára, meztelen lábán spárgatalpú, elnyűtt saru.

– Anselmo! Engem Gomez küldött! – nyögte ki Tumbó, és kinyújtott kézzel, sietve maga elé tartotta a csomózott szíjat.

Anselmo, miközben egy pillanatra sem tévesztette szem elől a jövővényt, megragadta hatalmas lapátkezelével a „szíjlevelet”. Néhány csomó megtapintása után azonban tüstént leeresztette a fegyver csövét, nevetve, erélyesen hátra vágta a fiút, s így kiáltott: „Amigo!” Éppoly mély és dörmögő hangja volt, mint Gomeznek. S éppolyan barátságos is. Nyájas mozdulattal tessékelte be Tumbót a kunyhóba.

– Do you speak English? Snakke de norsk? Jól ismerem a két nyelvet – mondta olyan folyékonyan, mintha egész életében ezt beszélte volna, s nyomatékul elkanyarított egy zamatos norvég matrózkáromkodást. Nevetve, tucatjával szórta magából tucatnyi nyelv szavait. Felszította a lángot a kis vastúzhelyen, s feltett egy nagy fazék kávéját.

– Dobd le a zsákod, pihenj egyet, mindjárt iszunk.

Tumbó maga sem tudta, mikor kezdte úgy érezni, hogy könnyebb lesz a lelke, s oly jól érzi magát ezzel az erdei emberrel, mint egy régi jó barátal. Zsákja egész tartalmát kiborította a gyalulatlan asztalra, s csodálkozva látta, hogy néhány doboz konzerv – köztük egy kondenzált tej – volt benne. Efféléket sose látott a világítótoronyban.

Anselmo ugyancsak csodálkozva nézett hol a kincset érő csemegékre, hol a fiúra, majd ujjait gyorsan végigfuttatta a csomózott szíjon.

– Rakd csak vissza ezeket a zsákba. Még szükségünk lehet rá az úton. – S kézmozdulattal jelezte, milyen messze kell menniük.

– Egyszerű dolog, megtanítlak rá – nevette el magát kedélyes, vaskos hangon, mikor kitalálta, hogy a fiú egyre azon töri a fejét, miképp olvashatta ki azokból a furcsa csomókból, hogy mit jelentenek.

Jóízűen ette Tumbó a pirított, húsos zöldbabot a csípős, ínycsiklandón illatozó mártással, kortyolta hozzá a kávé, s közben megtudta a zavaros, néha értelmetlen szóáradatból, hogy veszélyben forog, ha az hacienda emberei rábukkannak, és hogy Anselmo véleménye szerint el kell őt bújtatni mindenki elől. Az erdei ember a maga színes, soknyelvű beszédével elmagyarázta neki, hogy legyen nyugodt, mindent megértett a rádiótelefonnal kapcsolatban, s fel fogja ébreszteni a kellő időben, de most azt ajánlja, pihenjen le.

A priccs nem volt egyéb, mint néhány kifeszített szíjra vetett vastag, durva pokróc, ám a fiú a csupasz földön töltött éjszakák egész sora után andalítón puhának érezte ezt a fekhelyet.

Minden hangra, a kunyhót körülvevő vadon minden neszére éberén figyelt. Moccanni se mert, hogy véletlenül el ne árulja jelenlétét. Már eltelt az éj, s el a rá következő egész nap is, leereszkedett a szürkület, de az erdei ember még mindig nem tért vissza. Még akkor ment el, mikor a rádiótelefonon keresztül először léptek összeköttetésbe Gomezzel.

Jó, tiszta vétel volt. A toronyór hangja bár gyengén, de világosan csengett. Tumbóval néhány szót váltott csupán:

– Minden rendben van, vendégeim alaposan szemügyre vették a gépházat, természetesen engedélyem nélkül. Jó, hogy a földet azon a helyen, ahol aludtál, leöntöttem egy csomó olajjal. Most add Anselmót, mondanom kell neki valamit.

Sokáig beszéltek egymással. Az erdei ember figyelmesen hallgatta, s folyton bólogatott, annak jeléül, hogy mindent ért. Bizonyos pillanatban hirtelen érdeklődő pillantást vetett a fiúra, elismerően felvonta bozontos szemöldökét. Aztán pergő beszédbe kezdett, nyilván kérdéseket tett fel.

Mikor a kis hangszóróban kattanás hallatszott és csönd lett, Tumbó nem tudta palástolni csalódását. Annyira várt ezekre a hírekre, készült, hogy Gomez mond valamit Karenről, a kapitányról. Komor gondolataiból arra ocsúdott, hogy látta, Anselmo jócskán elnyűtt hosszúnadrágot ölt és tiszta pamutinget. Nagy szemének néma kérdésére az óriás tenyerével a homlokára csapott.

– Ó, én ügyefogyott! Teljesen elfelejtettem, hogy te egy kukkot sem értettél az egészből! A haciendára kell mennem, ahol a kis barátnőd van, hogy kifürkészem, mi a helyzet – félbeszakította, kíváncsi pillantást vetett a fiúra, és megkérdezte: – Te csakugyan ott voltál? És láttad őt? Aztán megszöktél, mikor elkaptak? Derék legényke vagy. Ha visszajövök, okvetlenül el kell mindent mesélned töviről hegyire. No de hogy nem féltél! Pedig veszedelmes gazfickók ezek. Előbb lönek, vagy odavágják a tör, aztán állnak csak szóba az emberrel. Szerencséd volt.

Tumbó könnyed, alig észrevehető vállrándítással tiltakozott. Ő és a szerencse! Mióta elmenekült a Jóreménység fokáról, csöstül ömlik, szakad rá a baj. Most is...

– Szerencséd volt. Én mondom neked – bizonygatta meggyőződéssel az erdei ember. – Azon leszek, hogy visszatérjek a holnapi beszélgetésre Gomezzel. Ha elkésnék, kérd meg, hogy rögtön napkelte után, mihelyt eloltja a reflektorokat, hívjon újra.

– Nem félsz azoktól az emberektől?

– Én? – nevette el magát a férfi. – Ők félnek tőlem. Errefelé mindenki varázslónak tart. Az hacienda új gazdájának is nyilván beszámoltak erről. Különben is én szállítom nekik a kígyóbőröket. No és ezen a vidéken az sem titok, hogy meg tudom védeni magam, hogy...

Nagy kezéből villámgyorsan kipattant egy hosszú tör, s az ajtófélfába csapódott.

– Sose tévesztek célt! – tette hozzá Anselmo magabiztosan. – Épp ezért tisztelnek, a remetelakomat pedig nagy ívben elkerülik. Sokan fennakadtak már a különféle csapdáimon,

kelepcéimen, melyekkel a nem kívánatos vendégektől óvom magam. Csak Gomez ismeri a rovátkákkal jelölt fatörzsek ösvényét, meg te. Ne félj, ide senki be nem téved. Mindenesetre nesze...

Lehajolt, a sarokban félretolt egy ládát, a padlódeszka alól kiemelt egy hatalmas revolvért, s a fiúnak adta.

– Fogd! Töltve van, a ravasz keményen jár, de pontosan.

Tumbó keze lehanyatlott az acél súlya alatt. Bevallhatta-e, hogy soha életében nem volt még a kezében lőfegyver? Hogy nem is tud löni? Anselmo, mintha csak kitalálta volna a gondolatát, így folytatta:

– Egyszerű az egész. A csövet irányítsd az ellenségre, a mellét vagy a hasát vedd célba. Aztán erősen húzd meg a ravaszt. Vagy eltalálsz, vagy megrémül a dörrenéstől, és elszelel. Ez a pukkantó akkorát dördül, akár egy ágyú.

Anselmo távozása után Tumbó óvatosan az asztalra tette a pisztolyt, és hosszasan szemlélte. Fejében nyugtalan gondolatok kavargtak. Le bírna-e löni egy embert? Soha. Még saját élete védelmében sem. És ha Karen sorsa függne ettől? Kis ideig viaskodott magával. Akkor alighanem habozás nélkül lelőné a támadót. De vajon csak ha Karenről van szó? Felvillant előtte nővére fájdalmasan eltorzult arca. Eszébe jutott, milyen megaláztatásokat szenvedett el szegény a fekete bőre miatt, s mi mindennek ki van téve még most is ott, a Dél-afrikai Köztársaságban. Tudta, hogy őt sem engedné bántani. Nem, nem akart többé ezekre a dolgokra gondolni.

Sűrűsödött a homály. A kunyhó falán át beszűrődtek már a vadon hangjai. Nyögés, kettétört ágak reccsenése, mintha valaki az ablakhoz lopakodna. Figyelte a neszeket, s közben lassan kiverte a verejték. A közelben öblös hangon brekegni kezdett egy béka, felriasztott majom rikácsolt harsányan valamit.

A poros ablakon behatoló holdfény gyér világánál egyszerre csak észrevette, hogy a rejtekből, ahonnét Anselmo kivette a fegyvert, nesztelenül kicsusszan valami. Dermedten látta, miképp bomlik ki a kígyótest, hogyan emelkedik fel a lapos fej, s villan a sötétgyöngy szempár. Tumbó villámgyorsan felkapta a fazekat, vaktában odavágta, majd egy ugrással az asztal tetején termett. Jó darabig várt, de a kígyó éppoly sebesen tűnt el, mint ahogy felbukkant. Maga a jelenet csupán másodpercekig tartott. Ha nem hevert volna a földön a fazék, tán el se hitte volna, hogy kígyót látott.

Nem mert se tüzet gyújtani, se lámpát, hogy jelenlétét el ne árulja. Egész nap nem evett semmi meleget, de még most sem volt éhes. Leginkább attól félt, hogy el ne halassza a Gomezzel való rádiótelefon időpontját. Néhányszor bekapcsolta már a készüléket, különféle szögekbe állította az antennát, de a hangszóróból csak egyhangú zúgás hallatszott.

Összerezent, mikor az ajtó kívülről egyszerre csak nesztelenül szélesre tárult. Rémületében még a fegyverről is megfeledkezett.

– Gyűjtsd meg a lámpát! – dördült a mély, ismerős hang. – Mit kucorogsz itt a sötétben? Mondd csak, mit műveltél te a két pilótával? Jól elláthattad a bajukat. Kiderült, hogy nem is annyira a boss, vagyis a főnökük akar kézre keríteni, hanem ők ketten. Ők ígérnek – titokban, hogy a főnök meg ne tudja – aranyat annak, aki élve vagy holtan eléjük állít. Ők azok! – köpött ki undorral. – Mondd csak, hogy volt, mi volt? Mit akarnak tőled?

Ahogy Tumbó befejezte elbeszélését, az erdei ember bólintott.

– Nem estek a fejük lágyára. Csak azt nem értem, hogy téveszthetett célt Pedro, mert nyilván ő volt az, s a magafajták sose lőnek mellé. Alighanem akadályozta valami. A főnöknek azt

hazudták, hogy megöltek, de most gyanút fogtak, hogy te keresed a lányt, s nem valami közönséges kis besurranó tolvaj tévedt hozzájuk. Hanem a lány – gyönyörű!

– Láttad? – nyögte ki Tumbó a megindultságtól elfúló hangon.

– Nem is egyszer, persze, csak messziről. De a cselédjével sikerült néhány szót váltanom. Pilar átjött a házba, ahol a sofőrök laknak. Olyan emberek ezek, hogy megoldódik a nyelvük egy-két pohár italtól. Meséltek mindenfélét, én meg csak hallgattam, s unszoltam őket, hogy igyanak. Mondta az egyik, hogy hosszabb útra készíti fel a kocsit, hétszáz kilométerre való benzintartalékot kell felvennie, hogy útközben elkerülhessék az emberi településeket. Még azt is tudom, hogy hárman lesznek.

– Elviszik Karent? – tört ki kétségbeesve Tumbó.

– Először én is azt hittem, de kiderült, hogy nem. Pilar fogja őrizni a lányt a főnök háromnapos távolléte alatt. Két ember pedig az ajtót meg az erkélyt vigyázza éjjel-nappal. Még mást is mondott ez a nő: hogy egész kofferre való szép ruhát hoztak a városból a lánynak. Nem kérdezősködhettem, hogy gyanút ne keltsek.

– Biztos ki akarják öltöztetni az apjával való találkozásra – kiáltotta izgatottan a fiú, de Anselmo különös tekintete láttán elhallgatott. Lehetséges, hogy az erdei ember nem mondott el neki mindent? Megszállta a félelem, s torkán akadt a kérdés.

CSAK MI KETTEN NEM KÉTELKEDTÜNK!

A jégkockák a vadászhajó hánykolódásának ritmusára koccantak a pohár üvegfalának. A szűk ebédlőben vágni lehetett a dohányfüstöt. A három férfi gondosan vigyázott, hogy a kezükben tartott pohárból egy csepp se fröccsenjen a padlóra. Nem volt könnyű dolguk.

A jégvilági utakra tervezett *Viking VII* úgy tántorgott a habokon, mint a részeg. Veszedelmesen féloldalra borult, alázuhan a hullámvölgybe, majd a következő percben dugó gyanánt szökkent a hullámok tetejére. A lüktető víztömeg sötétbe merült, de a tenger fergeteges döreje a szorosan lecsavarozott kajütblakok és zárt ajtók mögül is behatolt az étkezőbe. Három férfi ült a padlóhoz rögzített fotelok mélyébe süppedve. Mióta kifutott a hajó Rióból, tehát több mint huszonnégy órája tárgyalták izgatottan és szünet nélkül az utóbbi napok eseményeit.

– Csak mi ketten nem kételkedtünk, csak mi hittünk benne! Biztosra vettük, hogy a mi fiunk nem pusztult el! – hajtogatták egymást túlharsogva Hansen kormányos és Angus szigonyos. Thor pedig megadóan bólogatott hozzá. Nem ellenkezett, se nem magyarázkodott. Nincs mese: igazuk volt!

– Csak azt nem értem, mi ütött ezekbe a banditákba, hogy ilyen viharban hajóztatnak bennünket – mérgelődött a szigonyos. – Hisz ez örültség!

S mintegy szavainak igazolására, a hajó hevesen egyik, majd másik oldalára vetette magát, orral előrebukott, mintha el akarna süllyedni. Kis híján mindhárman kiestek a fotelból.

– Én átláttam rajtuk, a hétszázát neki! – Hansen egyetlen hörpintésre felhajtotta pohara tartalmát, s a mellén legyezőként szétterülő, szőke szakállába markolt. Teliholdkerek arca elvörösödött. – Jól kieszelték! Ilyen förtelmes időben senki sem vesz észre bennünket, nem látják, merre haladunk, hová irányítanak bennünket arra a találkozásra.

– Számomra világos, hogy a lányt ő mentette meg – tért vissza a maga gondolatához Angus. Az ő szájában legendás hőssé nőtt Tumbó, aki nem ismer kudarcot, és a legnehezebb helyzetből is szerencsésen kivágja magát. – Megmutatta, mit ér, bebizonyította már, mire képes. Ott a jégvilágban meg itt a hajón is, nálunk. Alig tette a lábát a fedélzetre, már működésbe hozta a rádióállomást. És ugyan ki ejtette el egyetlen lövéssel azt a kékbálnát, ha nem ő? S első lövése volt! Esküszöm mindenre, ami szent, hogy sohasem találkoztam még ilyen nagyszerű fiúval. Véghezvisz ő még nem egy nagy tettet, akárki meglássa! – Elhallgatott, kihívó pillantást vetett a többiekre, de nem ütköztetve ellenállásba, nagy zsebkendőjével megtörölte izzadt, sötét borostás arcát.

Thor bámulva nézte. Voltaképpen irigyelte a szigonyost, amiért képes volt oly vakon bízni Tumbó képességeiben. Ő maga még váltig aggódva gondolt arra: mi vár még rájuk? Túlságosan veszélyes játékba kezdtek, s vaktában tették meg lépéseiket, kizárólag a hosszú kerülőúton hozzájuk érkező hírekre hagyatkozva. Kontinenseket szeltek átezek az értesítések, de birtokukban éppúgy egyetlen hatalmas kérdőjel volt minden, s továbbra is a véletlen függvénye maradt.

Hőség volt az étkezőben, mégis vastag vízhatlan köpenyben és gumicsizmában ültek, készen arra, hogy bármelyik pillanatban kirohanhassanak a szűk helyiségből a tengervízben úszó fedélzetre.

– Ha a tutajon együtt voltak – Angus gondolatai makacsul visszatértek Tumbóra –, hát neki biztosan támadt valami talpraesett ötlete. És amikor azok a latrok felhurcolták őket a hajójukra,

hát kisurrant a karmaik közül, mert megszimatotha, miféle jómadarak. Szerzett egy leadót, és értesített bennünket.

Thor türelmetlenül vállat vont.

– Csak úgy leakasztotta a levegőből, Angus? Az nem olyan egyszerű, mint képzeled – szaladt ki a száján.

– Rádiós, rádiós! – sietett a szigony ős segítségére a kormányos. Rekedt hangjában kötözködés lappangott. – Maga dühös volt ránk, amiért úgy húzzuk az időt a masinánkkal. Vallja csak be! Nem szólt ugyan egy szót sem, de én tudom, amit tudok. Sverre pedig nem hagyott bennünket békén. „Miért nem szabadságot ad az embereket, Hansen? Mikor ereszted őket végre haza?” – hajtogatta napjában többször is. Most bezzeg mit kezdenének nélkülnk? A vadászhajónk nélkül? Bérelnének egy idegen alkotmányt, ismeretlen legénységgel. Azok meg ha kiszimatolták volna, hová tartanak, és hogy maga, rádiós, mit visz magával, hát nem sokat teketóriázva, behajították volna a tengerbe. Habozás nélkül. Ekkora summáért, hohohó! És nyom se maradt volna maga után.

Elhallgatott, megmarkolta a félig már üres üveget, és határozott mozdulattal töltött magának a whiskyből.

Thor elnyomta cigarettáját a csikkekkel teli, mély hamutartó peremén, és gépiesen kihúzta a dobozból a következőt. Ez a két haramiakülsejű szakállas alaposan meggyötörte. Mióta Tumbó sürgönyéről és a Karen-féle beszélgetésről beszámolt nekik, egy perc nyugta sem volt. Meg sem kérdezte tőlük, miért hitték oly vakon, a józan ész ellenére, hogy a két gyerek nem pusztulhat el. Úgyis tudta előre a választ: „Angus érezte, Angus tudta. Neki orra van az ilyesmire. Mindig elsőként sejtje meg a bálna közellétét a tengeren, még mielőtt bárki felfedezné.” Ha ő is úgy tudott volna hinni, mint ezek! Mikor elmesélte nekik, hogy mi történt, gondosan elhallgatta, hogy ő meg Sverre meginogtak, hogy végül már szóba sem akartak állni az emberrablókkal, holott azok többször is keresték velük a kapcsolatot. Felesleges időpocsékolásnak tartotta. De most ezt félt bevallani. Tudta, hogy a másik kettő sohasem bocsátana meg. Ugyanakkor szentül megfogadta, hogy a jövőben a kételkedés árnyékát sem engedi többé magához férközni ott, ahol a reménynek akárcsak legcsekélyebb sugara is lehet. Irigyen nézte a bálnavadászok szesztől vörös arcát, boldogan csillogó szemét. Szent meggyőződésük volt, hogy minden simán fog menni.

– Helyén van a feje az Öregnek! – darálta fáradhatatlanul Angus. – Ha nekik van hidroplánjuk, hát nekünk is. Most aztán nem húzzák el a csíkot! Mi a tenger felől, az Öreg a levegőből. Ezt nevezem! Ez aztán a bekerítés!

Thor csak mosolygott a magasztaló szavak hallatán. Egyetlen szóval, szemrebbenéssel sem árulta el, hogy az egész az ő ötlete volt, ő ismerkedett össze egy évvel ezelőtt Rio de Janeiróban egy norvég pilótával, aki a háború alatt vadászoknál szolgált, most pedig itt volt egy saját, modern kis repülőgépe, mely vízen és szárazföldön egyaránt landolhatott. Brazília-szerte szállította vele azokat, akiknek sietős az útjuk és sok a pénzük. Habozás nélkül, lelkesen beleegyezett, hogy segítségére legyen Evanson kapitánynak.

– És mikor száll fel az Öreg? – érdeklődött Hansen.

– Ha a rablók közlik velünk, hol közelítsük meg a partot, azonnal megtáviratozom a *Vikingre*. Látszólag ártatlan szöveget adok le, hogy még ha netán lehallgatják, akkor se értsék. Semmi szöveg lesz. Számok. Sverrével pontosan megbeszéltem. Igaz is, azt még elfelejtettem mondani, hogy ez a pilóta – nemhiába repült vadászgéppel a háború alatt – egy könnyű gépfegyvert is magával visz „mindenesetre”, ahogy kifejezte magát... – félbehagyta, s csodálkozva látta, hogy a másik kettő harsány nevetésben tör ki.

– És maga, rádiós, azt hitte, hogy mi nem gondoltunk rá. Hát kinek tart bennünket? – brummogta végül Hansen. – A fedélközben van néhány géppisztolyunk meg egy olyan hosszú cső, a csuda tudja, hogy nevezik. Rakétát lehet vele kilőni, és még egy betonbunkert is szétvet egy másodperc alatt. A kis ágyúnk torkában pedig szigony helyett gránát lépul. Hogy honnét? Szeretné tudni? – Thor elképedt arcát látva harsányan felnevetett. – Tán a pilótát megkérdezte, honnét szedte azt a fegyvert? Ugye hogy nem. Na, hát nekünk is megvan a magunkhoz való eszünk! – Szeme büszkén csillant a jeges szélről cserzett bőrű, szakállas arcban: – Leitattuk a vámosokat! Mellesleg szólva, gyenge a fejük, könnyen ment a dolog, könnyebben, mint hittem. Aztán egy teherautó az élelmiszerekkel együtt elegánsan elszállította azt a kis cuccot a *Viking VII*-hez. A legmodernebb márka!

– És tudja-e, mit ajánlottak még nekünk? – elegyedett a beszélgetésbe Angus. – Sose találja ki! Ágyút meg egy tankot, de nem nyerte meg a tetszésünket – mókásan elfintorította az orrát, és lebiggyesztette a száját. – Nincs jó fogása, nem férne el a fedélzeten. Esetlen alkotmány. Az a csere, mármint a pénz átváltása lányra, biztosan a tengeren zajlik majd le – gondoltuk magunkban, s alaposan felkészültünk erre a találkozásra.

– Meghiszem azt! Kerüljön csak vissza a hajókra az a kislány, úgy megleckéztetjük őket, mint annak a rendje! – Angus a pohara talpát erősen az asztalhoz koppintotta.

Hirtelen nyílt az ajtó, de a hajó erős dőlésétől oly hevesen csapódott a falnak, hogy csaknem kiugrott a sarokvasakból. Fernando állt a küszöbön, elferdült szemüveggel, citromsárgán, kifacsartan. Görcsösen kapaszkodott az ajtófélfába. A kormányos hatalmas karjába kapta a fiút, és a fotelba ültette. Ezt követőleg Hansen erőnek erejével a szájába öntött egy korty szíverősítőt.

– Igyál! Az jót tesz!

– Végem van! – nyögte a rádióamatőr elhaló hangon.

Angus részvétellel bólogatott.

– Ha érzi, hogy vége lesz, akkor még nincs nagy baj – mondta. – Rosszabb, ha bánja, hogy még él. Cudar dolog a tengeri betegség, mindenkit megvisel, de aztán elmúlik. Meg kell barátkozni a tengerrel, ki-ki elszenvedti a magáét, aztán megszokja. Maga is.

– Igyál még egy kortyot, ne sajnáld? Mi lenne, ha harapnál valamit mellé?

– Jaj, nem, nem – Fernando összerázkódott az undortól. Elkínzott gyomra az étel pusztá említésére fájdalmas görcsökkel tiltakozott.

– Dőlj le a heverőre, nyújtózz ki kényelmesen. Azt hittük, az igazak álmát alszod a függőágyadban. Hol tekeregtél ebben az átkozott viharban?

Fernando, szemét fel se nyitva, a mennyezetre mutatott.

– Micsoda? Csak nem annál a spárgával összekötözött kis masinádnál kucorogtál?

A fiú panaszos szemrehányással szegezte Angusra fakó fényű tekintetét a szemüveg mögül. A szigonyos már nyitotta a száját, hogy megmondja, mint vélekedik a primitív kis készülékről, de látva, hogy Thor jeleket ad neki, lenyelte a többit.

– Miért ücsörgött ott a kolléga úr, ha rosszul érzi magát? Szólni kellett volna nekem, hisz én nagyon szívesen... – próbálta jóvátenni Angus a sértő szavakat. Fernando azonban fejével nemet intett.

– Kénytelen voltam. Összekötésbe kellett lépnem az afrikai rádiós partneremmel.

– No és?

– Mi hír?

– Mit mondott?

Mintegy vezényszóra, mindhárom férfi felugrott, lerakták az asztalra az épp hogy megtöltött poharakat, s Fernando fanciesalin fintorgó szájára meredtek. A fiú még mindig lehunyt szemmel feküdt, most nehézkesen előkotort zsebéből egy gyűrött, pecsétetes papírdarabot, s átnyújtotta Thornak.

– Nem értek belőle semmit,

– Egész idő alatt rosszul voltam – susogta gyenge hangon Fernando. Látva, hogy Thor arca elborul, s hiába próbálja kisilabizálni a szöveget, feltápáskodott erőlködve, megigazította a szemüvegét, és kezébe vette a papírt.

Köszönöm... stop... értesítsd barátaidat, hogy ne bízzanak... legyenek nagyon óvatosak... stop... Minden páros óra után húsz perccel keress meg... stop...

– Ez minden? – kérdezte nyugtalanul Thor.

– Nem, de a többit már nera volt erőm feljegyezni. Azt mondta még, hogy a lányt – nevet nem mondott – repülőgéppel akarják szállítani valahová.

– A bitangok! Pokolra velük! Majd ellátom a bajukat! – Angus ökölbe szorította hatalmas lapátmancsát. S elhallgatott, látva, hogy Thor arca elváltozik.

– Kezdetől fogva ettől félttem. Eszük ágában sincs, hogy visszaadják őt nekünk! – suttozta a rádiótávírársz sápadtan.

Csönd lett. Fernando mozdulatlanul, összekuporodva feküdt a heverőn.

– A lehető leghamarabb Tumbó tudtára kell adnunk, hogy nekünk is van repülőgépünk. Hiszen ő nem tudja ezt, holott tudnia kell – Thor hangja keményen csengett. – De hogyan csináljuk? – Látszott rajta, hogy töpreng valamin, fontolgat valamit. Kis idő múlva döntött.

– Fernando fog segíteni nekem – mutatott a még mindig mozdulatlanul elnyúlt fiúra. – Kész szerencse, hogy úgy kötötte az ebet a karóhoz, és mindenáron felszerelte itt a leadóját meg az antennáját. Ha az afrikai most más frekvenciájú jelzéseket hallana, talán cselet gyanítana a dologban, azt hinné, valaki Fernandónak adja ki magát. Órájára pillantott. – Másfél óra múlva, huszonkét óra húsz perckor kapcsolatba kell lépnünk azzal az afrikaival. De mit tegyünk, hogy Fernando magához térjen? Úgy hever itt, mint akit agyonvertek.

– Mindjárt, mindjárt, rádiós! Hogy is nem gondoltam erre rögtön! – buzgólkodott Hansen. – Hiszen a házipatikánkban van egy egész üveg tengeribetegség elleni gyógyszer. Lenyel három tablettát, és olyan lesz, mint aki újjászületett.

A pasztillák – jöllehet alig bírták őket beleerőltetni a bágyadt, elcsigázott fiatalemberbe – elképesztően jól hatottak. Fernando egy óra múlva már hajlandó volt meginni egy bögre erős, frissen főzött kávé, sőt néhány darab kétszersültet is elmajszolt mellé. Mikor pedig Thor bevatta tervébe, teljesen magához tért.

– Én leadok egy másik táviratot a *Viking*nek – mondta a férfi. – Átcsempésem mindezt, amit a kolléga közölt velünk, aztán pedig, mikor Sverrét hallgatok, ő már érteni fogja, hogy minél tovább kell manipulálnia a morzekulccsal, hogy közben ön, kolléga úr, kihasználhassa az időt, és összeköttetésbe léphessen az afrikaival. Így aztán, még ha le is hallgatnak azok a banditák, figyelmüket rám és a *Vikingre* összpontosítják.

– Kérem, kolléga – folytatta –, feltétlenül közölje a barátjával azt is, hogy Evanson kapitány nincs velünk a hajón, hogy repülőgéppel érkezik a megjelölt helyre. Vagy mondja inkább: hidroplánnal. És kérdezze meg, hogy Tumbó tudja-e már, hol lesz a találkozó. – Thor azon kapta magát, hogy önkéntelenül szintén hinni kezd a fekete fiú korlátlan lehetőségeiben. – És kérem,

tegye még hozzá, hogy türelmetlenül várunk. A Tumbótól kapott utolsó hírek szerfelett aggasztanak bennünket.

– Ugye hogy jól jön most az én „összespárgázott” kis leadóm? – Fernando némi daccal pillantott szemüvege mögül Angusra.

– Ugyan... hiszen csak tréfáltam! – A szigonyos barátságosan vállon veregette a fiút, nem számolva azzal, hogy hatalmas tenyere érintésére annak megroggyan a térde.

Néma csönd lett, amikor Thor átkapcsolt vételre, Fernando pedig ugyanakkor, feszült figyelemmel s a viharról teljesen megfeledkezve, beindította a maga készülékét. Szinte ezzel egyidőben futott máris a visszajelzés a távoli kontinensről:

Már épp hívni akartalak, de most beszélj elsőnek...

A Thor diktálta sürgöny hallatán az afrikai nyomban válaszolt:

Figyelmes lehallgatást kérek, mint eddig, minden páros óra után húsz perccel... stop... a barátom nagyon fontos hírt ígért... stop... táviratod azonnal továbbítom neki... stop...

A szélerősségre s a tenger állapotára vonatkozó bejegyzések a *Viking VII* hajónaplójában még nem változtak, a hullámok tovább háborogtak, s dobálták a hajót, de Hansen kormányos észrevette, hogy a vihar, minden látszat ellenére, lassan csillapodik.

Izgatott várakozásban telt az idő. Fernando olyan tűzbe jött, hogy szinte meg is feledkezett tegnapi keserveiről, férfiasan tűrte a himbálódzást, csupán megnyúlt arca és karikás szeme árulkodott szenvedésről. Thorral váltva egymást, pontosan kétóránként az asztalkához ültek, és felrakták a fülhallgatót. S csalódottan álltak fel minden alkalommal, mikor az éter füttyülő, sivító, zörgő hangzavarából nem sikerült kihalászniuk a várva várt jelzéseket.

A legénységnek – a kormányostól a kazánfűtőig – többször is el kellett mesélniük töviről hegyire, hogy mi történt az utóbbi napokban. Az évek hosszú sora óta nehéz és kemény élethez szokott bálnavadászok képtelenek voltak felfogni, hogy vannak, akik ilyen aljasságra vetemedhetnek védtelen gyerekekkel szemben.

– Hej, ha elkapnánk azokat a latrokat! – fogadkoztak ökölbe szorított kézzel. S nem nehezteltek többé Hansenre, amiért visszatartotta őket. Tőlük telhetően iparkodtak segíteni a kapitánynak, hogy megtorolhassa a bűnt.

A szűk kis kormányosfülkében, ahol a bálnavadász-akciók közben a bázishajóval összekötő leadókészülék függött, most az éjjeli virrasztástól lomha alakok tolongtak, a keskeny folyosón ácsorogtak, a fedélzetre vezető vaslépcsőn üldögéltek, és türelmesen várakoztak.

Már dél is elmúlt.

Senki sem tudta, milyen mozdulatból, miféle jelből érezték meg, hogy ezúttal befutott Fernandóhoz az áhított jelzés. Nem moccant, egyikük sem mukkant, pipára se gyújtottak. Csak ültek vagy álltak némán, mintha attól féltek volna, hogy megzavarják, megakadályozzák a vételt. Még csak nem is közeledtek a fiúhoz, hogy szokás szerint vállá fölé hajolva, beleolvassanak a ceruzája alól kikigyózó szövegbe.

A fiú felállt, s a fülhallgatót változatlanul fején hagyva, átnyújtotta Hansennek a cédulát. A férfi szeme gyorsan végigfutott rajta, majd rögtön norvégra fordítva, hangosan, nyomatékosan felolvasta:

Nagyon örülünk, hogy van hidroplánatok... stop... Ez mindent megkönnyít nekünk... stop... holnap huszonnégy órakor gépetek körözzön a hosszúkás tó fölött... stop... irány a Rio Grandétól délnyugatra... stop... a parton nagy hacienda épületei, kert... stop... rádiótelefon-kapcsolatba lépünk a géppel... stop... ha nem sikerül, fellövünk egy piros és egy zöld rakétát... stop... hidroplánatoknak akkor azonnal landolnia kell a tapon... stop... A Viking VII továbbra is pontosan kövesse a rablók utasításait.

Thor durván benyomakodott a fülkébe a tolongók közt.

– Ezt a fontos hírt azonnal közölnöm kell Sverrével. Javasolni fogom, hogy az Öreg még ma, amíg világos van, végezzen egy óvatos felderítést. Ez a kis út az én pilótám gépének meg se kottyán, két vagy két és fél óra alatt megteszi. De vajon honnét tudja Tumbó ezeket a híreket? Nyilván nincs egyedül, folyton többesben beszél: „örülünk”, „lépünk”, „fellövünk”. Szerencsés kis fickó ez, mindenütt képes barátokat szerezni magának.

Még mielőtt Thor továbbíthatta volna a *Viking*nek szóló táviratot, a fülhallgatóban hívójelzések hangzottak fel. Gyenge adó volt, másféle hangszínnel.

– Ez Tumbó! Csak ő lehet! – tört ki örömmel, de elharapta a szót. – Nem... megint csak ők. Az útirány megváltoztatására szólítanak fel. Pôrto Alegre felé kell hajóznunk. Holnap délben kapjuk a következő tájékoztatást.

A tengerészek, akik reménytől fűtve rontottak a fülkébe, most nyugtalanul meredtek rá, ám ő nem törődött velük. Kis ideig még hallgatott, majd a térkép fölé hajolt, és körzővel figyelmesen méregetni kezdte a távolságot.

– Pôrto Alegre kb. háromszázötven kilométernyire fekszik a tótól meg az haciendától, amelyről Tumbó beszélt. Az adójuk kicsi. Nem tartom lehetetlennek, hogy egy autóban szerelték föl. Fortélyos, ravasz rókák ezek, de a mi fiunk túljár az eszükön. Azonnal közölnöm kell a hírt a kapitánnyal.

NÉLKÜLED NEM MEGYEK!

A józan ész azt tanácsolta, várjon, míg a felhő elfedi a holdat, ám Tumbó nem bírta tovább. A feszültség tűrhetetlen volt. Lassan, nesztelenül kúszni kezdett a már ismert oszlopon fel, a növényekkel befuttatott erkély felé. Minden zajra fülelt közben, s nyugalmat erőltetett magára, jóllehet szíve zakatolt, mint egy gőzkalapács. Hiszen Karen kiszabadításáért cselekszi mindezt. S talán már most elérkezett a pillanat.

– Ha felérsz a balkonra – magyarázta neki előző nap Anselmo –, azonnal mássz be a jobb oldali ablakon, azt sose csukják be. Az a szoba a lépcsőkre nyílik. Menj le halkán, állj a kapuhoz, és várj. Csak akkor nyisd ki, nem előbb, ha három kopogást hallasz. Az én leszek. El kell intéznem előbb az őrt. Ott horkol mindig a tornácon, ellenőriztem. Észre se fogja venni, ha lefegyverzem és gúzsba kötöm. Karen szobájába együtt kell belépnünk. Pilar olyan, akár a vadmacska. S ráadásul éber is. Rögtön felverné az egész házat, nem adja olyan könnyen a lányt, hiszen a fejével felel érte. Én foglalkozom a másik őrrrel is. Ismerem. Afféle boroshordó, ha beszív este, nem veszélyes.

Tumbó határtalan bizalommal teljesítette barátai minden utasítását. Nem kérdezte, mit sütöttek ki; ők ketten jobban tudják, mi a teendő. Mihez kezdett volna nélkülük? Milyen bölcsen tette Gomez, hogy Anselmót felderítésre küldte az haciendához. Sokat kockáztatott az erdei ember, de ennek köszönhető, hogy az elkapott, félfüllel hallott beszélgetésekből megtudta, mit terveznek a leányablók.

Tegnap végre kijelölte a toronyőr az időpontot: ma éjjel kell találkozniuk mindhármuknak – Gomeznek, Anselmónak és Tumbónak – az hacienda közelében. Itt értette csak meg a fiú, miért bízta rá öreg barátja a rádiótelefont, milyen fontos volt összeköttetést teremteni a kapitány hidroplánjával. A meglepő és váratlan hír, hogy Evanson nem vízi, hanem légi járművel jön Karenért, örömmel és bizalommal töltötte el a fiút.

Egy pillanatra visszafojtotta lélegzetét, úgy hallgatódzott. Úgy rémlett neki, fenn a légben repülőgép motorja zúg, de ez csak önámftás volt. Tündöklött most a hold, tiszta fénye elhomályosította a csillagokat, majd újból felhő húzódott az ezüstkorong elé. Tanácsosabb volt várni még egy kicsit.

Az előző szomorú tapasztalatokon okulva most éberebb, óvatosabb volt, nem bízott, mint akkor, a korhadt deszkában, melyet mellesleg azóta már újjal pótoltak. Meghajolva osont végig az erkély korlátja mellett. Hiába próbált erőt venni magán: gyors pillantást vetett az ablakra, mely mögött Karen nyugodtan aludt, nem sejtve, milyen közel van hozzá a fiú. Tumbónak valami azt súgta, hogy minden rendben lesz.

A felhő alól már csak az elbújó hold ezüst szegélye látszott ki. A gyengülő fénynél Tumbó nehezen tudott eligazodni a szoba bútorai közt: fotelok rémlettek homályosan meg valami asztalféle. Egy magas támlás széket csaknem felborított, az utolsó percben kapta el.

Ahogy megnyomta a kilincset, érezte, hogy nem nyílik az ajtó. Tán csak nincs kulcsra zárva? Tarkóját hideg verejtek verte ki. Micsoda kudarc! Kétségbeesésében már fordult volna, hogy betörje Karen szobájának ajtaját, és Pilar torkának ugorjon, mielőtt az felkiálthatna, mikor szerencsére a kilincsről lehanyatló keze egy kisebb, alsó kilincsre tapintott. Ismerte az ilyen nyitószervezeteket. Csakhogy elragadta az öröm, túl hevesen tárta fel az ajtót. A sarokvas riasztót

csikorgott. Tumbó megmerevedett. Úgy tetszett neki, ez a hang szétterjed az egész házban, s még a holtakat is felébreszti. Körös-körül azonban továbbra is zavartalan csend honolt. Meztelen talpával lassan, óvatosan tapogatta ki egyik lépcsőfokot a másik után, próbálva, nem nyikorog-e. A kijárat ajtón még a sötétben is könnyen megtalálta a jókora reteszt. És várt. Teltek a percek vagy csak a másodpercek? Neki úgy rémlett, egy örökkévalóság telt el a pillanat óta, melyben meghallotta a finom kopogást.

Anselmo kézmozdulattal jelezte, hogy menjen előre. „Ő is mezítláb van” – villant át Tumbó agyán. Megnyugtatta a háta mögül hangzó nyugodt, egyenletes lélegzés. Mikor megálltak Karen szobájának ajtaja előtt, Anselmo némán a kilincsre tette kezét, és az ajtót szinte csak résnyire nyitva, macskaügyességgel elsőként surrant be. A sarokban álló ágy fehér párnáitól élesen elütött a fekete haj. A másik ágy üres volt és vetetlen. Tumbó szíve elszorult. Szeme előtt megfordult a világ. Csak a kiáltás meg a bösz viaskodás lármája térítette magához.

Anselmo keményen tartotta a vasmarokból kétségbeesetten szabadulni akaró, kapálódzó cselédet. Egyik kezével befogta a száját, másikkal hátracsavarta a kezét.

– Karen nincs itt! – kiáltotta Tumbó. Számára csak ez volt a fontos.

Az erdei ember rábólintott, hiszen ő vette észre elsőnek. Tenyerét levette az asszony szájáról, és feltett neki egy kérdést, amire az szitkok és tiltakozások özönével válaszolt.

– Azonnal rád ismert ez a néember –, suttogta Anselmo. – Most fenyegetődzik, hogy drágán fogjuk megfizetni még ezt a támadást. A lányt meg úgyse látjuk viszont soha többé, mert már rég nincs itt.

– Hát hol van? – Tumbó nem ismert a saját hangjára.

– Majd mindjárt kipréselem belőle. Gyújts gyertyát.

Tumbó keze úgy reszketett, hogy két gyufát is eltört, mire a harmadikkal végre sikerült némi világosságot teremtenie a sötét szobában. Most feldöngött Anselmo mély basszusa. Gyorsan, haragosan beszélt, nyilván ijesztésül. Tumbó nem mert volna ugyan megesküdni, de egy másodpercig úgy látta, mintha Pilar feje fölött egy tör villanna. S ekkor Pilar dühtől fojtott hangon válaszolni kezdett.

– Adj zsinórt. Szakítsd le azt ott a függönyről. Hozz egy törülközőt is! – hallotta a fiú.

Anselmo, nem törődve Pilar hánykolódásával, villámgyorsan megkötötte kezét, lábát, a törülközővel pedig bekötötte a száját.

– Oltsd el a gyertyát! Későn érkezünk, a lány már rég a gépen van. Az a kövér Pedro szállítja át Rio Grandéba. Ha igaz, amit mond, egy órával ezelőtt startoltak, és...

Torkán akadt a szó. Fejével az ablak felé intett. Az üveg mögött lobogó nagy tűz fénye világított az éjszakába. Messze, a tisztáson magas lángnyelvek lövelltek a tűz körül kúszó füstgomolyok fölé.

Anselmo sajnálkozva csóválta a fejét.

– Gomez remekül kieszelt, előkészített mindent! Most, aki csak él és mozog, rohan az autókhoz, a lovakhoz, hogy mentsék az üres, de a tulajdonos számára értékes felszereteket. Ez a tűzvész arra volt hivatott, hogy megkönnyítse menekülésünket a lánnyal. S mindez hiába! Gyerünk a tóhoz! Az utóbbi pár órában nem hallottam repülőgépmotor-zúgást. Talán még nem késő? Vagy hazudott ez a mérges kígyó?

Tíz-húsz lépésnyi futás után Anselmo hirtelen lerántotta a fiút egy bokor alá. Tumbó elesett, felhorzsolta a térdét, tenyeréről lejött a bőr, de fel sem jajdult. Valaki futva haladt elöttük. Vaskos, alacsony termetű, erősen csapta a talpát a kavicsos út talajához.

– Szerencsénk van! – suttogta Anselmo mozdulatlan szájjal. – Ez Pedro, a pilóta. A tűzhöz rohan. Tehát még nem szálltak föl. Fuss a repülőgéphez, és hatolj be: ott keli lennie a kis barátnődnek. Én elsietek Gomezért, útközben elintézem a pilótát. Várj! Fogd ezt a törts, és ha szükség van rá, ne habozz. Használd! Nekem van másik. – Válláról leemelte iszákját. – Vidd a rakétákat is. Tudod, mikor kell fellőnöd. Siess, amíg sötét van!

A sötétben rosszul lehetett látni a hidroplánt, Tumbó mégis nyomban ráismert: igen, ez ugyanaz a zöld védőszínnel borított gép. Bójához kötve ringatódzott vagy kétszáz méternyire a parttól, benn a tavon. A fiú gyorsan levetette a dzsekijét, belecsavarta az iszákot meg a rádiótelefont, s az egész batyut az ágak alá csúsztatta. A víz alázatosan hallgatta az úszó test erős, lendületes tempózását. Tumbó jó úszónak tudta magát, de most alighanem olimpiai rekordot javított volna. Lassan, nagyon lassan, óvatosan kapaszkodott fel a hidroplán úszójára, amit a felhők mögül újból kibukkanó hold fénye ezüstre festett. S ahogy a nyugodt tótükör visszaverte ezt az éles holdfényt, majdnem oly világos lett, mint nappal.

De hátha benn van a gépben a másik pilóta? Izgatottan hallgatódzott. Nem észlelt semmi gyanúsat.

Sokáig rángatta a kabinajtót, zaklatottságában már azon volt, hogy a tör markolatával beveri az üveget, mikor egyszerre csak ellenállás nélkül, magától kinyílt. Tumbó egyetlen ugrással benn termett, tekintete végigsöpörte a helyiséget... Üres volt.

„Úgy látszik, valahol a parton rejtették el Karen – gondolta kétségbeesve. – Most hol keressem?” Minden pere, minden másodperc pótolhatatlanul drága volt. Már majdnem sarkon fordult, hogy mihamarább visszaroهانjon Gomezhez és Anselmóhoz, mikor a szeme sarkából valami világos ruhaanyagot pillantott meg az ülések mögött. Gépiesen lehajolt. S a másodperc egy töredékére mozdulatlanra dermedt. Karen hevert a földön, hátra kötött kézzel, szorosan összeszíjazott lábbal, mereven, mintha nem is élne. Tumbó néhány metszéssel elvágta a köteleket. A lány meg se rezzent, szemhéját se vetette fel. „Elaltatták volna? – riadt meg Tumbó, s felemelte a lány fejét.

– Karen! – kiáltott rá. Az, mintha valahonnan messziről hívnák vissza, hosszan bámult a sötét arcba, látszott, nem hisz a szemének. Aztán hirtelen átölelte, magához szorította ta a fiút. Tumbó ajka megízlelte a lány sós könnyeit.

– Vártalak, tudtam... – zihálta Karen szaggatottan. Szeretett volna mindent azonnal elmesélni: félelmet, örömet, kétségbeesést és reményt. – Ki akartak csempészni innét!

– Tudom, Rio Grandéba.

– Nem! Buenos Airesba, hogy eltöröljék a nyomokat. Tudom, megértettem, mit akartak csinálni velem. Vigyél el innét, Pedro rögtön visszajön!

– Nem, a barátom megígérte, hogy feltartóztatja.

Tumbó boldogságtól csillogó szeme hirtelen megállapodott a pilóta műszerfalán. Az óra foszforeszkáló mutatói a tizenketteshez közeledtek.

– Karen, édesapád itt van, közel!

– Hol?

A fiú az égre mutatott, melyen épp egy hullócsillag szaladt végig. Karen szeme rémülten kitérült.

– Meghalt?

– Dehogyan! Repülővel jön. Nemsokára ideér. Tíz perc múlva.

„Tíz perc múlva?” – Tumbó csak most kapott észbe. Hiszen a rádiótelefon meg a két rakéta a parton maradt!

- Ugorj! Kiúszunk a partra.
- Minek? – Karen már ledobta a cipőjét, és feltúrta a szabad mozgást akadályozó szoknyáját.
- Nagyon kell sietnünk. Képes leszel rá? – nyugtalankodott a fiú.
- Ha te velem vagy, biztosan – hangzott a válasz.

Szerencsésen kijutottak a partra, s az alacsony bokrok védelmező ágai alatt lihegve tették meg a néhány lépésnyi távot. Karen ruhájából csurgott a víz, Tumbó a hátára terítette dzsekijét. Mint akkor a tutajon... Aztán megmarkolta a rádiótelefont, villámgyorsan kihúzta az antennát, megnyomta a gombot, s szájához tartva a mikrofont, halkán beleszólt:

- Evanson kapitány, Evanson kapitány, hall engem?

Karen némán, megdöbbenően nézett rá, mint valami bűvészre. Semmit sem értett az egészből, csak annyit tudott, hogy a csillagos ég nem üres, és rögtön megszólal az apja.

Az idegen hang hallatára összerezzen.

- Minden rendben van nálad? – kérdezte halkán, nagyon halkán Gomez.

– Igen, Karen itt van már velem a parton.

– Nagyon helyes. Most figyelj! Elfelejtettem közölni velük, milyen frekvenciával dolgoznak a leadóink. A repülőgépről nem tudnak venni bennünket. Percek óta kísérletezem. Nálad vannak a rakéták. Amint felbukkan a gép a tó fölött, lödd ki. Előbb a zöldet, aztán a pirosat, tudod. – Gomez gyenge hangja elhalkult, s megszólalt helyette jóval ércesebben Anselmo.

- Ha a gép partot ér, azonnal meneküljtek!

– Miért lehetett olyan rosszul hallani Gomezt? – tudakolta nyugtalanul a fiú. A membrán jó ideig néma maradt. Teltek a percek vagy talán csak másodpercek.

- Anselmo, hallod, mit mondok? Felelj, Anselmo!

– Gomez megsebesült, de nem komolyan. Valaki rálőtt a tűznél. Mellette vagyok, légy nyugodt, elboldogulok. A kapitánynak mondd meg, hogy amint kiköt Rióban, adja a rendőrség tudtára, hol fészkel a banda. A lehető leghamarabb!

Alighogy elenyészett a hang, két fénypont tűnt fel, szabályos villogások közepette, a tó fölött, s a levegőt egyre erősebb motorzúgás töltötte be. Közelednek. Tumbó szivéről mintha kő esett volna le, de aggódó gondolatai váltig az öreg toronyőr körül keringtek. Sehogy sem bírta kiverni a fejéből. Csakugyan boldogul-e vajon Anselmo egymagában? S nem hazudott-e, mikor azt mondta, nincs komoly baj?

A fénypontok gyorsan közeledtek. Tumbó előrántotta iszákjából a rakétakilövő pisztolyt, s gyakorlatlanul bajlódni kezdett a megtöltésével. Karen kikapta a kezéből a súlyos szerszámot, egyetlen, tapasztalt kézmozdulattal felpattintotta, belecsúsztatta a töltényhüvelyt, és visszaadta a fiúnak. Az magasán feje fölé emelte, és meghúzta a ravaszt. Meg sem várta, míg fellobban, kurtán odavetette:

- Töltsd újra!

A piros és zöld csillag a hold éles fényében elhomályosulva legyezővé bomlott az égen.

A hidroplán, úszóival a tótükröt kettéhasítva, gyors iramban siklott az épületek felé.

- A következő rakétát! Hamar!

Örvénylő propellerével gyors mozgulatot tett a gép, s most már egyenesen feléjük tartott. Látszott, amint valaki, nyilván maga a kapitány, már az úszóra lép.

- Nem jöhetnek közelebb a parthoz, ugorj a vízbe, és ússz!

– És te?

– Én maradok. Megsebesült a barátom, mellette kell lennem.

- Nélküled nem megyek! – kiáltotta Karen.

– Menned kell! – parancsolta keményen a fiú. – A banditák pillanatokon belül itt lesznek, löni fogják a repülőgépet? Apádra lőnek! Siess!

Hangjában ellenkezést nem tűrő magabiztosság rejlett.

– De hisz elfoghatnak téged! – tiltakozott gyengülve a lány.

– Gomez megsebesült! – vágta rá Tumbó szenvedélyesen. – Te neki köszönheted a szabadságodat, én az életemet. – Érted? Nem hagyom el, szüksége lesz rám. Menj már!

Kétségbeesve kívánta, hogy már vége legyen ennek a beszélgetésnek.

Karen vonakodva tett néhány lépést, még habozott, majd hirtelen visszafordult, és a fiú nyakába borult.

– Várni foglak, Tumbó, ne feledd!

Tumbó nem nézte végig, ahogy Karen leér a partra, vízbe veti magát, távolodik tőle. Behunyta a szemét. Magán érezte még a kedves karok ölelését. Oly soká küzdött érte, oly régen várt rá. És most... Annyira erőt vett rajta a bánat, hogy már attól félt, utána ugrik. Ám mindez csak rövid ideig tartott. Mire szemét felnyitotta, a hidroplán szárnyán villogó jelzőfények már villáinsebesen távolodtak a holdsütötte vízen, majd felemelkedtek a magasba, s végül a sok ezer pislákoló csillag tömegébe suhantak. A motordübörgés visszhangja még visszaverődött a partról, de percről percre gyengült, mígnem elhalt.

Tumbó a homokban térdelve hiába hallgatódzott, hasztalan meresztette a szemét. Az égbolt üres volt. Karen elrepült. Mint akkor... Kezét úgy ökölbe szorította, hogy körme a húsba vájódott. Kérlelhetetlen hullámokban törtek rá a borzalmas emlékek. Az a másik tó, a másik hidroplán, az erőszakkal elragadott lány kétségbeesett sikoltása, a lövések. Aztán az emlékezetben támadt úrt a toronyőr jóságos, szakállas arca töltötte ki, amint fölébe hajlik, s eszméletre téríti. Gomez... Merre lehet most, hol keresse? Kiáltozást sodort feléje a szél, s orrfacsaró égésszagot. Csak ne kerüljön a kezük közé!

Súlyos cseppek hullottak arcára. S a következő percben nekieredt a zápor, és elfedte az egész világot. Tumbó érezte, hogy az eső végigfolyik a tarkóján, hátán. Felugrott. Túl sok időt vesztegetett el az emlékezéssel, sietnie kell. De hová menjen? Megragadta a rádiótelefont.

– Gomez, Anselmo, Gomez, hallotok? – hajtogatta lázasan. – Gomez, Anselmo, szólaljatok meg! – kiáltozta mind hangosabban.

„Látták, hogy a hidroplán elrepült, azt hiszik, a levegőben vagyok, nem figyelik az adásokat!”

Reszkető ujjakkal kattogtatta ki-be a kapcsolót, de csak az eső sustorgásával töltött csend válaszolt neki. „Nem fogom megtalálni őket. Hiába maradtam volna itt?”

Elfogta a pánik.

Egy idő után a zápor zuhogása mögött, váratlanul egyszer csak meghallotta Anselmo hangját. Az örömtől magán kívül szorította füléhez a víztől csurgó készüléket.

– Tumbó, kitűnően hallunk! Boldog vagy?

– Mi van Gomezzel?

– Ne aggódj, majd jobban lesz. Örül, hogy sikerült elmenekülnötök, ez a legfontosabb. Ne aggódj – ismételte.

– Hol vagytok? – faggatta idegesen a fiú.

– Még mindig ugyanott, ahol este együtt voltunk. Most akarunk indulni. Itt lenn, a földön szerencsére zuhog az eső, így nyugtunk van, senki se fog keresni bennünket.

– Anselmo, várjatok meg! Odamegyek hozzátok, amilyen gyorsan csak tudok. Várjatok meg!

– Nem értem, miket beszélsz?

– Karen elment az apjával, de én maradtam, hogy Gomezzel lehessenek, és segíthessek neked.

A membránban érthetetlen hangzavar örvénylett.

– De hiszen te megőrültél! – tört ki egyszer csak Anselmo, teljesen kivetkőzve magából. – Mit tettél? Csakugyan itt maradtál?

– Hogyan találjalak meg benneteket?

– Menj végig a part mentén, egészen a vadon szegélyéig, aztán indulj a hegyoldalon felfelé. Percenként kapcsolj be a rádiótelefont, várni fogjuk a jelentkezésedet. Siess!

CSAKUGYAN EZ LENNE A „MINDEN JÓ, HA JÓ A VÉGE”?

Thor kikapcsolta a rádióvevő készüléket, letette ceruzáját. Fáradt szeme fölött egy vonalba futott szemöldöke. Csodálkozva dörzsölte állán a kemény borostát. Ő, aki a bálnavadász-akciók legtombolóbb viharai közepette is rendszeresen, mindennap borotválkozott.

„Hogy mondom ezt meg nekik?” – töprengett. Tudta, milyen türelmetlenül merednek rá, hogy lesik, várják tőle a hírt. Hansen, Angus és a többiek. A kabin falán függő hajóórára pillantott. Nulla óra huszonöt. Nem húzhatja tovább a dolgot. Hátrafordult. Szájára mosolyt erőltetett.

– Fantasztikus teljesítmény! Tumbó alighanem óra szerint számította ki az egészet. Ahogy leereszkedtek a tóra, öt perc múlva már újra levegőbe emelkedhettek. A kapitány azt a parancsot adta, hogy egyelőre még ne térjünk vissza Rio de Janeiróba. Hamarosan megkapjuk a következő utasításokat. A váltásdíj felét szétosztja a hajónk legénysége közt jutalomként. Hansen kormányos és Angus szigonyos külön díjban részesül. Fernandóról sem feledkezett meg.

– Bravó! Éljen az Öreg! – harsant a boldog ujjongás. Angus dörmögő hangja kiemelkedett a hangzavarból:

– Rádiós! Azt mondja meg: hogy van a mi fiunk az után sok hercehurca után?

Thor úgy tett, mint aki nem hallja a kérdést, és gyorsan folytatta: .

– Az Öreg már táviratozott a riói rendőrségnek. Pontosan közölte velük a banda fészket, hadd füstöljék ki őket. És még egy: azt mondta, mostantól kezdve maga veszi kézbe Tumbó sorsát. Elektromérnököt farag belőle.

– Azt a százezer boroshordóját neki! – örvendezett Hansen. – Ez aztán a pompás hír! Rá is szolgált a mi fiunk valami jobb sorsra. Megérdemli! No de a legfontosabb: hogy érzi magát most?

– Visszontlátjuk-e még Rióban? – faggatta izgatottan Angus.

Thor nagyot nyelt. Gépiesen elvette a cigarettásdobozát, de aztán fel se nyitotta, csak újból lerakta. Elérkezett az igazság órája. Nem vezetheti őket tovább az orruknál fogva, nem csaphatja be őket. Meg kell mondania mindent, de mindent.

– Remélem, hamarosan viszontlátjuk a fiút, de nem Rióban. Ő ugyanis ott maradt sebesült barátja mellett, akinek az életét köszönhette. Karent kényszerítette, hogy ússzon át a hidroplánra édesapjához.

A szavai nyomán beállt rövid, hitetlenkedő csend nem volt afféle közönséges csend.

Felháborodástól elfúló hang törte meg.

– Vagyis más szóval a kapitány meg a hölgyike mindazok után, amit ez a fiú érte tett, otthagyták, kiszolgáltatta azoknak a gazembereknek! – heveskedett Angus.

– És az Öreg beleegyezett ebbe? Sose tételeztem volna fel róla – kontrázott neki Hansen mély basszusa. A többiek arcán meglepetés tükröződött.

– Én az Öreg helyében magamhoz vettem volna a fiút a sebesülttel együtt! – kiáltotta valaki.

– Te könnyen beszélsz, az Öregnek menekülnie kellett a lánnyal. Minél gyorsabban.

– Úgy látszik, még ennél is könnyebb volt cserbenhagyni a fiút. A néger megtette a magáét, a néger mehet.

– És hol keressük most?

Mindenki egyszerre beszélt, egymás szavába vágva, s mindenkinek volt valami mondanivalója. S bizony nem a leghízelgöbben nyilatkoztak a kapitányról. Csak Fernando hallgatott. Szemöldöke

kérdő ívvé kerekedett szarukeretes szemüvege fölött. Bámulva nézte a lármázó, hadonászó szakállasokat Semmit sem értett az egészből, hiszen norvégül beszéltek. Nem akart beleavatkozni, várta, míg maguktól megmondják neki, hogy mi van.

– Nyughassatok már! – Thor határozott hangja végre lecsillapította a zsvajt. Lassan beszélt. – A fiú maga akarta így! Úgy viselkedett, mint igazi férfihoz illő, minden tiszteletet megérdemel. De ti ketten, ha ti lettetek volna az helyében: vajon más megoldást választotok? Angus, gondold meg jól: elhagytad volna sebesült barátodat? És te, Hansen?

A szigonyos kinyitotta a száját, mintha még mondani akart volna valamit, de aztán csak legyintett. A többiek ugyancsak elhallgattak.

A rájuk borult csöndben, az egyhangú motorzakatoláson át súlyos cseppekkel dobolni kezdett az eső.

Órák óta verte az eső a fedélzetet, s a peremén lezuhogó víz végigpatakzott a kajütablakokon. Az étkező, a maga kényelmes foteljeivel, melegével és az egyre-másra kortyolt whiskyvel meghitt volt ugyan, mégsem adott az embereknek nyugalmat. Felkavarta őket a gondolat, hogy vajon mi lesz a fekete fiú sorsa. Hol lehet most? Hogy segít magán ebben a pokoli felhőszakadásban? Ki az a sebesült barát, aki miatt ott maradt?

Belevesztek a találgatásokba. Többször is újraolvasták a híreket melyek Sverre útján érkeztek hozzájuk, alighogy kapitány kikötött Rio de Janeiróban. Az Öreg továbbra is a hajón lakott. Karen hallani sem akart szállodáról, kijelentette, hogy Tumbó nélkül nem tér vissza Oslóba. Kapkodó elbeszéléséből végre képet kaphattak a két gyerek rendkívüli élményeiről. Angus nem szégyellte, hogy szeme nedvesedik, mikor meghallotta, hogyan mentette meg a fiú a lányt, s miképp gyámolította.

Thor a hajókorlátnak támaszkodva unottan nézte a dzsungel lassan vonuló, egyöntetű falát. Oly messze húzódott, hogy még a horizont sem szabott határt neki. A lemenő nap bíborvörösre festette, akárcsak az óceánt.

Tehetetlenség gyötörte, sötét gondolatok rohanták meg. Tumbótól tíz napja nem érkezett semmi élet jel. S aligha van remény most már, hogy érkeznek. Fernando alig áll a lábán, ő is csak a legnagyobb nehézséggel tudott úrrá lenni fáradtságán. Felváltva tartottak ügyeletet a készüléknél, s napról napra órák hosszat próbálták az éterből szüntelenül feléjük áramló pontok és vonalak ezreiből kihalászni a várva várt jelzést. Mindhiába. A hűséges afrikai rádiós fiú a távoli kontinensről mindig ugyanazt a hírt közölte:

...A barátom állomása néma... az állomás nem válaszol...

Thor az elkeserítő helyzet ellenére sem hagyta elhatalmasodni magán a kételkedést; nem akart ugyanabba a hibába esni, mint előző alkalommal a *Vikingen*, s rendíthetetlenül folytatta a lehallgatást. Makacsul ült a készüléknél, és rá sem hederített azokra, akik már fennhangon engedtek szabad folyást türelmetlenségüknek, és nyíltan zúgolódtak:

- Mit rostokolunk itt?
- Meddig cirkálunk itt föl-le ennél az átkozott partnál?
- Sokszor volt már nyakig a csávéban a fiú, s még eddig mindig megúsza ép bőrrel, de hátha most elhagyta a szerencse!

Kiváltképp elszomorította Thort az a mondás, mely Angus szájából oly különösen csengett: „Az Antarktiszon a hideggel állt szemben a fiú, az óceánon a vízzel, itt azonban emberekkel, gonosz emberekkel.” Lehetséges, hogy már a szigonyos bizakodása is megingott?

Nem akart igazat adni neki, jóllehet maga is annyi mindent látott már életében, hogy tudta, jó okuk van a félelemre. Olyan elvetemült emberek vadásznak a fiúra Karen elszöktetése óta, akik ismerik a vadon minden talpalatnyi földjét, akik elől aligha sikerül elrejtőzni. Elképzelhető-e, hogy Tumbó életével fizessen bátorságáért?

Visszataszító látványnak, ellenségesen idegennek érezte a szeme előtt sötétzölden húzódó dzsungelfalat.

„Ha a nap a tengerbe merüi, rögtön kigyulladnak majd a magányos világítótoronyok a fényei – gondolta, s nemtörődöm módon szemlélte a gyorsan sötétedő sűrűségből fehéren kiemelkedő magas kőtornyot. – Milyen jól felszerelt antennájuk van ezen az ember nem járta tájon – észlelte gépiesen. – Mi lenne, ha szóba elegyednék velük? De voltaképpen miről? Mit kérdezzek tőlük?”

Hallgatta a motor ütemes lüktetését, behajította a vízbe a csikket, s közönyösen nézte, ahogy a kis parázs repül. Még nem érte el a vizet, mikor Thor szeme előtt fényfolt villant egy hullámtaréjon. Aztán kihunytt. Felkapta a fejét. Honnét támadt ez a fény?

A világítótorony már sötétségbe merült széles talapzata felől éles fénykéve irányult felé. Majd egy másik, harmadik. Csodálkozva nézte, mígnem tudata végre felfogta, hogy a fények bizonyos ritmusban követik egymást. „Aldis” – futott át az agyán. S ösztönösen, a megszokás hatalmának engedve, olvasni kezdte:

V... I... K... I... N... G... 7...

V... I... K... I... N... G... 7...

„Az ördögbe is, ki hívhat bennünket, és mit akar? Válaszolni kell, hogy megértettük a hívást” – gondolta, és teli torokból átkiáltott a kormányosnak:

– Oltsd le az árboc lámpáit meg az oldallámpákat, aztán gyújtsd fel újra! Ezt ismételd meg egymás után háromszor!

A kormányosfülkéből derékig kihajtó férfi némi habozás után teljesítette az érthetetlen parancsot.

A rejtélyes valaki pedig mintha csak erre várt volna. Rövid és hosszabb villanások hasították át a sötétet gyors egymásutánban. A rádiótávírást elképedt. Valósággal úgy tűnt neki, hogy hallja a nyíló-csukódó Aldis-závárok száraz csattanását.

KÉT NAPJA VÁRUNK BENNETEKET... A RIO DE JANEIRÓVAL FOLYTATOTT BESZÉLGETÉSEKBŐL TUDJUK A VADÁSZHAJÓ HELYZETÉT... HALLGATNUNK KELLETT A VESZÉLY MIATT... HAJÓZZATOK MÉG ÖT-HAT KILOMÉTERT DÉLNEK... HORGONYOZZATOK LE MINÉL KÖZELEBB A PARTHOZ... VILÁGÍTÁST KIKAPCSOLVA... VÁRJATOK... ÉJFÉLKOR ODAÚSZIK HOZZÁTOK TUMBÓ... MINDENT MEGMAGYARÁZ... GONDOSKODJATOK RÓLA MINT FIATOKRÓL... ÖTSZÖRÖS FÉNYKIOLTÁSSAL JELEZZÉTEK, HOGY MEGÉRTETTETEK BENNÜNKET.

A fényforrás kialudt, Thor azonban még nem mert mozdulni, még mindig félt elhinni, hogy ami történt, valóság.

Mindnyájan ott tolongtak a hajókorlátnál, a fedélzeten. A motor néma volt, a lámpák nem égtek. Egyhangú szabályossággal söpörtek át fejük fölött, keresztezve egymást, a világítótorony fénynyalábjai, immár távolabbról, végigsiklottak az ég csillagai közt, s fehér ösvényeket húztak valahol kinn, a tengeren.

Csönd volt. Nem moccant senki, nem gyújtottak rá, egyikük finoman, óvatosan kikoppintotta pipájából a még égő parazsat. A mozdulatlan emberalakok egyetlen sötét foltta olvadtak a szelíden ringatózó bálnavadászhajó törzsével. Fájón kitágított szemmel fürkészték a dzsungel immár közeli, mélysötét falát, mely felől melegen áramlott a felhevült levegő. A hullám minden csapódására felfigyeltek.

A kormányos parancsára vízre bocsátott dereglyében két ember ült készenlétben.

Thor gépiesen morzsolgatta ujjai közt a meg nem gyújtott cigarettát. Túlságosan kábult volt ahhoz, semhogyan tudott volna. Oly váratlanul s villámsebessen peregtek az események. „Csakugyan ez lenne a »minden jó, ha jó a vége«?” – dörömbölt agyában a zaklató gondolat, összerezett, mikor a mögötte álló kormányos a vállára tette súlyos kezét. Hansen arcát diadalmas mosoly ragyogta be.

– Nézzétek, ott mintha mozogna valami a vízben – hatolt Thor fülébe a fojtott kiáltás. – Ez ő! Örüljön maga is, rádiós!

Angus nem bírta tovább a feszültséget, megmarkolta a korlátot.

– Én meg azt mondom, nem hiszem az egészet, míg saját szememmel meg nem látom a mi fiunkat! – dörmögte halkán. – Míg fel nem jön ide a fedélzetre, magamhoz nem szorítom! Csakugyan azt gondoljátok, hogy mindjárt itt. lesz? Visszajön hozzánk? Vagy megint útjába akad valaki, akinek segítségre van szüksége? Mert hát... olyan fiú ez!

HU ISSN 0324–3222

ISBN 963 11 2572 6

Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó, Budapest

Felelős kiadó: Szilvásy György igazgató

Szakra Lapnyomda (80-5606), Budapest, 1981

Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató

Felelős szerkesztő: Rónaszegi Miklós

A szöveghűséget ellenőrizte: Nemere István

Műszaki vezető: Haás Pál

Képszerkesztő: Szecskó Tamás

Műszaki szerkesztő: Seebauer Gabi

80 000 példány. Terjedelem: 16 (A/5) ív. IF 4222